

12th November 1957]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, the attention of the Government has already been drawn to the recent pest attack on paddy in Tiruthuraiipoondi, Nagapattinam and other eastern taluks of Tanjore district and the need for more help from them.

The entire Revenue district of Tanjore except the taluks of Orathanad and Arantangi has been reported to be pest-affected. The affected area has been declared as pest-affected towards the end of August 1957 for purposes of concessional sale of pesticides.

The pests initially noticed in early September were thrips and fulgorid bugs. Subsequently during October the incidence of Jassids, stem-borer and mealy bugs in patches was also noticed.

The departmental staff has been taking necessary action for the control of these pests. Adequate quantities of pesticides have been stocked and are being rushed to the centres of demand, and the plant protection staff are also moving about in the pest-affected areas to bring the disease under control.

Instructions have also been issued to the Collector of Tanjore to provide the District Agricultural Officers of Tanjore, Pattukkottai and Kumbakonam, with one jeep each (with trailer) with a view to rush the pesticides and insecticides with equipments in the affected area. Sprayers and dusters available with the Central Pool at Tiruchirappalli have been moved to Tanjore and Pattukkottai and the District Agricultural Officers have been instructed to obtain more sprayers and dusters from the pool, if the situation warrants it.

The Government observe that adequate and timely action has been taken by the department to prevent the spread of the disease. Publicity has been given in each and every village to the prevalence of pest attack and to the need for immediate local control measures. Leaflets in Tamil on the nature of pests and diseases of paddy were printed and supplied throughout the district and the ryots have been asked to avail themselves of the concessional supply of pesticides and insecticides in order to control the situation effectively. The Government have also asked the Collector to provide additional jeeps temporarily for control operations. The situation is under control and the Government will take such further measures as may be necessary in this regard.

V.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1957.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I beg leave to introduce the Madras Money-lenders Bill, 1957^a, and move—

‘ That the Bill be taken into consideration at once ’.

As hon. Members of this House are aware, the question of undertaking legislation to regulate and control the business of money-lending has been engaging the attention of the Government for

^a Published in the *Fort St. George Gazette*, dated 22nd October 1957.

[Sri M. A. Manickavelu] [12th November 1957]

a considerable time. A Bill called the Madras Money-Lenders Bill, 1955, was introduced in the previous Legislative Assembly on 29th November 1955. The Bill was referred to a Joint Select Committee, which amended it in certain respects. As the previous Legislative Assembly, before which this Bill was pending, was dissolved early this year, the Bill lapsed. The Government have considered that the Bill, as amended by the Joint Select Committee of the previous Legislature should be introduced in the present Legislature as a fresh Bill.

As early as 1941, a new section (section 51-A) was inserted in the Madras City Police Act, 1888 (Madras Act III of 1888), to deal with the menace of certain unscrupulous money-lenders. This section empowers the Commissioner of Police to direct the removal of persons from the City of Madras if their activities are causing or are calculated to cause alarm, danger or harm to persons or property. In 1943, the Madras Pawnbrokers Act, 1943 (Madras Act XXII of 1943), was enacted with the object of regulating and controlling the business of pawnbrokers in the State. It has since been found that these legislative provisions are not adequate. Many abuses and questionable practices have crept into the business of money-lending. To remove such evils, it has been found necessary in more than one State to regulate money-lending by legislative enactment. Madhya Pradesh, Bihar, Bombay, and West Bengal Governments have each a Money-Lenders Act. The Government have considered it necessary to control the activities of unscrupulous money-lenders, especially those who threaten and molest borrowers. The Bill provides for the licensing of money-lenders, the rates of interest to be charged by them, the maintenance of accounts, the appointment of inspecting staff and its powers, etc. Penalties have been prescribed for violation of the provisions of the legislation.

I commend this Motion for the acceptance of this Hon. House.

MR. SPEAKER: Motion moved—

‘That the Madras Money-lenders Bill, 1957, be taken into consideration at once’.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: Sir, I move the amendment standing in my name, namely,—

‘That the Madras Money-lenders Bill, 1957, be referred to a Select Committee’.

SRI K. RAMACHANDRAN: I second the amendment, Sir.

SRI N. K. PALANISAMI: Sir, I move the amendment standing in my name, namely,—

‘That the Madras Money-lenders Bill, 1957, be circulated for eliciting public opinion’.

SRI K. R. NALLASIVAM: I second the amendment, Sir.

MR. SPEAKER: The Motion and the amendments are now before the House for discussion. We shall have discussion for the whole of to-day. I shall allow ten minutes to each member. We can have the clause-by-clause discussion to-morrow. To-morrow,

12th November 1957] [Mr. Speaker]

if it be found that there is not sufficient time, I will ask the Hon. the Leader of the House to sit in the afternoon also. This we shall decide after knowing the progress we make to-morrow morning. To-day there will be general discussion on the Bill.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த லேவாதேவிக்कारர்கள் மசோதா வரவேற்க கூடியதே. இதன் நோக்கம் உயரியது. ஆனால், இந்த மசோதாவின் நோக்கம் எந்தளவிற்கு நிறைவேறும் என்பதைப்பற்றி நாம் ஓரளவு சாங்கோபாங்கமாக சிந்திக்க வேண்டும். கடன் பட்டவருக்கு ஏதோ ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதமாகவும், அதே நேரத்தில் கடன் கொடுத்தவருக்கு ஏதோ ஒரு “ட்ரெக்கோனியன்” என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு பெரிய பயங்கர சட்டமாகவும் நான் இதை கருதவில்லை. இதைப் பொறுத்தமட்டில் நாம் ஓரளவு ஒரு ரிஸர்வேஷனோடுதான் இதை வரவேற்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மசோதா, நோக்கத்திலே உயர்ந்ததாக இருப்பினும், நடைமுறையில் இது எந்தளவிற்கு பயன்படும் என்பதை நாம் நல்ல முறையில் ஆராய வேண்டும். இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய கடன் நிலை, கடன் பளு, அதே நேரத்தில் பணத்திற்கு இருக்கக்கூடிய, பணமுடை இது இரண்டையும் வைத்துப் பார்த்தால் இன்று எந்தளவிற்கு, நாம் இந்த சட்டத்தால் யாருக்கு குணம் கிடைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவர்களுக்கு குணம் கிடைக்குமா என்பதை பரிசீலனை செய்வது நன்மை பயப்பதாயிருக்கும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நமது நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய பணப்புழக்கம் எவ்வளவு இருக்கிறது, கடன் பளு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதை பார்ப்பது நல்லது. சாகுபடி காலத்தில் வருடத்திலே சுமார் 50 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக கடன் விவசாயிகளுக்கு தேவைப்படுகிறது. ஒரு வேளை இந்த புள்ளிவிவரங்களில் ஒரு சிறு விதியாசம் இருக்கலாம். இந்த 50 கோடி ரூபாயில் கோவாப்ரேட்டிவ் ஸொலைட்டி மூலமாக சுமார் 6 முதல் 7 கோடி ரூபாய் வரை கிடைக்கிறது. மற்ற 43 கோடி ரூபாயும் சாதாரணமாக இன்று கிராமாந்திரங்களில் இருக்கக்கூடிய கடன் கொடுப்பவர்களும் இதர நகரப்புறங்களில் இருக்கக்கூடிய லேவாதேவிக் காரர்களும்தான் இதை கொடுத்து வருகிறார்கள். அதே நேரத்தில் சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய 43 கோடி அல்லாத மற்ற 7 கோடி ரூபாய் எந்தெந்த இனத்தில் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். மத்திய கூட்டுறவு பாங்கியின்மூலம் 1954-ல் 293 லட்சத்தி 77 ஆயிரம் ரூபாயும், 1955-ல் 312 லட்சத்தி 83 ரூபாயும் மார்க் கட்டிங் ஸொலைட்டி மூலம் நெல் சோளம் போன்ற தானியங்களின் மீது 79,55,000 ரூபாயும், ரூரல் கிரடிட் ஸொலைட்டி மூலம் 24,74,000 ரூபாயும் போய் சேர்ந்திருக்கிறது. இத்தனையும் கூட்டிப்பார்த்தாலும்கூட சுமார் 4 கோடிக்கு மேல் பண உதவி கிடைப்ப தில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் “ஆல் இந்தியா ரூரல் கிரடிட் சர்வே” அறிக்கையில் கடன் நிலைமையைப்பற்றி சொல்லும்பொழுது

“About 3 per cent was borrowed from Government, 3 per cent from co-operatives, 14 per cent from relatives, 2 per cent from land lords, 25 per cent from agriculturist money-lenders, 45 per cent from professional money-lenders, 6 per cent from traders and slightly less than 1 per cent from commercial banks.”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இப்படி பொதுவாக அகில இந்திய ரீதியில் சுமார் 6 சதமானத்திற்கு அதிகமாக சர்க்காருடைய பணம் வரவில்லை என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, மதராஸைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது “Borrowing of cultivating families from agriculturist money-lenders exceeded 50 per cent of their total borrowings in Mysore, Pepsu and Madras”.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதாவது “அக்கிரகல்சரல் மார்க்கட்டிங் லோன்” என்று குறிப்பிட்டு இங்குள்ள கடன் கொடுத்துவருபவர்களுக்கு இந்த மசோதாவில் விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டது. ‘இந்த விவசாய கடன் கொடுப்போர்’ 50 சதமானம் மதராஸ்

[Sri K. Sattanatha Karalayar] [12th November 1957]

மாகாணத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று Rural Credit Survey-ல் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இந்த முறையில் லேவாதேவி கிராமாந்திரங்களிலுள்ள மக்களுக்கு கிடைத்துவருகிறது. நகரப்புறங்களில் இருக்கக்கூடிய லேவாதேவி முறை மிக மோசமான தன்மையாக இருக்கிறது. ஒருவரிடமிருந்து 100 ரூபாய் கடன் வாங்கினால் திரும்பி 150 ரூபாயாக கொடுக்கப்படுகிறது. 100-ரூபாய்க்கு 2 அணு வட்டி என்று சொல்லிவிட்டு சுமார் 200 அல்லது 300 ரூபாய்க்கு நோட்டு எழுதி வாங்கிவிட்டு அல்லது இதுபோன்ற பாண்டுகள் ஏதாவது எழுதி வாங்கிவிட்டு அதற்குள்ள வட்டியையும் முன்கூட்டி எடுத்துவிட்டு நூறு ரூபாய்க்கு பதிலாக 85 ரூபாய் 8 அணு கொடுக்கப்படுகிறது. இது இந்த ஊரிலும் இருக்கிறது. பக்கத்திலுள்ள எல்லா கிராமங்களிலும் நடைபெற்றுவருகிறது. இது தவிர, தலீணக்கடனாகவும் கொடுக்கப்படுகிறது. 100 ரூபாய்க்கு கடன் வாங்கினால் 8 ரூபாய் வட்டி என்று சொல்லி, குறைந்தது 5 மாதத்திற்கு 40 ரூபாய் எடுத்துவிட்டு அதோடு பாண்டு செலவுக்கு என்று 2 ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு வெறும் 58 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. அதன் பிறகு 5 மாதத்திற்கு மாதம் ஒரு தடவை 20 ரூபாய் வீதம் கொடுத்து கொண்டே வரவேண்டும். இதை நாம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது தவிர, நெல் அரிசி இவைகளின் பேரில் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதாவது எங்கள் வட்டாரத்தில் கோட்டை ஒன்று 45 ரூபாய் நெல் விற்கப்படும் நேரத்தில் ஒரு கோட்டை 25 ரூபாய் வைத்து கொடுக்கவேண்டுமென்று காரர் பேசி ஒரு மாதம், ஒன்றரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. இவ்வீதம் 100 ரூபாய்க்கு சுமார் 4 கோட்டை நெல் வரை வாங்கப்படுகிறது. இந்தவிதமான முறை அங்கு இருந்து வருகிறது. இந்த முறைகள் அத்தனையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இந்த மசோதா எந்த அளவுக்கு பயன்படுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கலாம். இதன் மூலம் லேவாதேவிக்காரர்களின் அக்கிரமங்கள் குறையும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதேநேரத்தில் இவ்விதமான அக்கிரமங்கள் செய்யக்கூடிய மார்வாரிகள், குஜராத்திகள், பட்டாணியர்கள், முல்தானியர்கள் இவர்கள் தான் நம் முன் மேலோங்கி நிற்கிறார்கள். இவர்கள் செய்யக்கூடிய அக்கிரமங்களை நல்ல முறையில் அடக்குவதற்கு இது பயன்படும் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் வெளிநாடுகளில் இருந்து லேவாதேவி நடத்தக்கூடியவர்களுக்கு எதிராக சட்டம் இயற்ற முடியாமல் இருக்கலாம். அவர்களை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்பு நமக்கு இருக்குமாயின் இந்த சட்டம் நமக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கும். அந்த முறையில் கண்டிப்பான திட்டம் இருக்கவேண்டும். வெளிநாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்து நமது என்.ஜி.ஓக்களுக்கும், நடுத்தர மக்களுக்கும் கடன் கொடுத்து விட்டு அவர்களைப் படுத்துப் பாடு சொல்லத் தரமன்று. அவர்கள் அல்லல்களை நீக்குவதற்கு இந்த சட்டம் ஒருவிதத்திற்கு பயன்படும் என்று நம்புகிறேன். ஆனால், தற்சமயம் கடன்பட்டுள்ளவர்களுக்கு நிவாரணமில்லை என வருந்துகிறேன். சிலநாட்களுக்கு முன்னால் சர்க்கார் சிலர் மீது வழக்கு தொடுத்திருப்பதாக தெரிகிறது. இவ்விதமான அக்கிரமங்களை அடக்குவதற்கு கடுமையான நடவடிக்கை மூலம்தான் முடியும். ஒருவிதத்தில் கடன் வாங்குபவர்க்கு சட்டத்தின் மூலம் பாதுகாப்பு கொடுத்தாலும், ஏற்கனவே இதற்கு முன்னால் கடன்பட்டு இருக்கிறவர்களுக்கு இதன் மூலம் பயன் கிடைப்பதாக இல்லை. இந்த சட்டம், அதிலும் இப்போது உண்டியாக வரப்போவதாக தெரியவில்லை. அதோடு இது எல்லா பகுதிகளுக்கும் வரவேண்டும். அதிலும் with retrospective effect என்று இருந்தால் இது மிக மிக நன்மையாக இருக்கும். நான் பயப்படுவதெல்லாம் இதனால் மேலும் அவர்கள் கடன் வாங்க முடியாத நிலைமை ஏற்படலாம், அதேநேரத்தில் அவர்கள் கடன் பட்டதற்கு இந்த சட்டத்தின் மூலம் எந்தவிதமான நிவாரணமும் கிடைக்கவும் முடியாது. கடைசியாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்றால் நமது நாட்டில் சர்க்கார் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய கடன் வசதி 3 சதமானம் அல்லது 4 சதமானம் என்ற விகிதத்தில்தான் இருக்கிறது. இது மிக குறைவு. ஆகவே இந்த சட்டத்தை இயற்றும்போது “Positive institutional alternative to money-lenders” அமைய வேண்டும். அதிக வட்டி இல்லாத முறையில் கடன் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய

12th November 1957] [Sri K. Sattanatha Karalayar]

ஸ்தாபனங்களை உண்டு பண்ணவேண்டும். அந்த முறையில் சட்டம் இயற்ற வேண்டும். அவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படக்கூடிய வகையில் நினைக்கும் போது கடன் கிடைக்கிற வழியில் உருப்படியாக ஏதாவது இருந்தால் தான் ஏதாவது பயன் ஏற்படும். ஆதலால் நான் மிக தாழ்மையாக விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், ஆல் இந்திய ரூரல் கிரடிட் சர்வே அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போன்று ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு நல்ல டாக்டர்கள் ஏற்படுத்தாமல் நாட்டில் “க்யாக் டாக்டர்ஸ்” (Quack doctors) தடுத்த விடலாம் என்பது சரியல்ல. ஆதலால் ரூரல் கிரடிட் கிடைப்பதற்கு, மக்கள் எந்த அளவுக்கு கடன் வாங்குவதற்கு தேவைப் படுகிறார்களோ அந்த அளவுக்கு ஒரு திட்டத்தை வகுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் இதை எதிர்ப்பதாக கருதவேண்டாம். இதை வரவேற்கின்ற நேரத்தில், இதில் வேண்டிய “ஆல்ட்ரேஷன்”, அதாவது மாறுதல் செய்து நல்ல முறையில் இதை கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போதும் திருத்தங்கள் செய்திருப்பதாக சர்க்கார் கூறலாம். இருப்பினும் இது எந்த அளவுக்கு பிரயோஜனகரமாயிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு எந்த அளவு இது பயன்படுகிறது, நாட்டிலுள்ள என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்கு பயன்படுகிற வகையில் இந்த சட்டம் இருக்கிறதா என்பதைதான் நாம் பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கடன் வசதி செய்து கொடுக்கக் கூடிய முறையில் உடனடி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர்களை இந்த பட்டாளியர், முத்தானிகள், குலராத்திகள் கையில் விட்டுவிடக்கூடாது. இந்த கண்ணோட்டத்தோடு இதை நன்கு பரிசீலித்து, இதை பொறுக்கு கமிட்டிக்கு விடுவதாக இருந்தால் அதை சீக்கிரமாகவே ஒரு சில தினங்களுக்குள்ளாக சமர்ப்பிக்கச் செய்து கூடிய சீக்கிரம் சட்டமாக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI S. LAZAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த பிரேரபணையை ஆதரித்து 9-59 a.m. சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு இதற்கு திருத்தம் கொண்டுவந்திருக்கும் திரு. சட்டநாத கரையாள் அவர்கள் சொல்லியதை எதிர்த்தும் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கடன் சம்பந்தப்பட்ட இந்த மசோதாவில் குறிப்பாக கவனிக்க வேண்டியது, இன்றைக்கு கடன் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் என்று எல்லா தரத்திலும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். இதைப்போலவே எல்லா துறைகளிலும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அப்படி பார்க்கும்பொழுது இந்த தொழில் எல்லாத் துறைகளில் இருப்பவர்களையும் பாதிக்கத்தான் செய்கிறது. அவ்விதம் பாதிக்கக்கூடாதவாறு அதிலே ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து சராசரி தொழிலை வைத்து நடத்தக்கூடியவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு உரிமை அல்லது தேவை வேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையில் ஒரு கட்டுதிட்டத்திற்கு அடங்கி பிறருக்கு தீமை ஏற்படாத வகையில்தான் இந்த சட்டம் இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே மாற்றவர்களைக் குறித்து எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் விதிக்காமல், ஒரு மறையின் பிரச்சினை மட்டும்க் கவனத்தில் கொண்டு இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், கடன் வாங்குபவர்களை இரண்டு தரத்தினராகப் பிரிக்கலாம். அவர்களில் ஒரு வகையினர், தங்கள் வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத பொருள்களை நாளும்போது கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்றொரு வகையினர், தங்களுடைய இன்றியமையாத தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற காரணத்தால் கடன் வாங்குவதில்லை; அவர்கள் தங்களுடைய தேவைகளை அதிகப் படுத்திக்கொள்ள விரும்பும்போது கடன் வாங்குகிறார்கள். ஆகவே இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட தரத்தினரைப்பற்றி இந்த சபை எந்த விதமான அக்கறையும் கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய இன்றியமையாத தேவைகள் பூர்த்தியாகி இருக்கின்றன. ஆகையால் தங்களுடைய அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காகக் கடன் வாங்க முற்படுபவர்களுடைய பிரச்சினைமட்டும்தான் கவனத்திற்கொண்டு இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த மசோதாவின் மூலம் நாம் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். தன் உணவிற்கோ, தன்

[Sri S. Lazar]

[12th November 1957]

னுடைய இன்றியமையாத தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்துகொள்வதற்கோ தன்னிடம் பணம் இல்லை என்ற காரணத்தால் ஒருவன் பிறரிடம் கடன் கேட்கச் செல்கிறான். ஆதிகாலத்தில், சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு, இன்றியமையாத தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்துகொள்வதற்காகக் கடன் கேட்பவனுக்குக் கடன் கொடுப்பதைத் தங்கள் கடமையாகத் தான் மக்கள் நினைத்தார்கள்; பிறருடைய தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பிறருக்கு ஒருவன் கடன் உதவி செய்யும் போது அவன் பிரதிபலனும் லாபமும் எதிர்பார்ப்பானேயானால், அது ஒரு பாபம் என்றுதான் கருதப்பட்டது. ஆனால் மனித சமுதாய வளர்ச்சியில் ஒருவருக்கொருவர் கடன் கொடுத்து வாங்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது சமுதாயத்தில் இன்றியமையாத அம்சமாக அமைந்திருப்பதால், கடன் கொடுப்பவன் கடன் பெற்றவனிடமிருந்து வட்டியை எதிர்பார்ப்பதைப் பாபமாகவோ, தவறுகவோ கருதமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கடன் கொடுத்து வருமானத்தை எதிர்பார்ப்பவர்களும், அவ்வாறு செய்வதைத் தொழிலாகக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துபவர்களும் ஒருசில கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்ப தற்காக இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த மசோதாவில், சர்க்காரின் அல்லது உத்தியோகஸ்தரின் கண் காணிப்பில் லேவாதேவிக்காரர்கள் இயங்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவர்கள் லேஸென்ஸிபெற்ற தொழில் நடத்துவதற்கு ஒருசில பகுதிகளில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன; கடன் வாங்குவவனுக்கு அநியாயம் ஏற்படுவிடாத வகையில் கடன் கொடுப்பவர்கள் சரியான முறையில் ரெக்கார்டுகளை (கணக்குகளை) வைத்திருப்பதற்கு சில பகுதிகளில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது; பிரதிபலன் அல்லது வட்டியை எதிர்பார்த்துக் கடன் கொடுப்பவர்கள் கட்டுப்பாடான நிலைமையில் சாதாரணமான ஒரு குறிப்பிட்ட விகித வட்டிக்கு மேற்படாமல் வட்டி வாங்குவதற்கு ஒருசில பகுதிகளில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது; இந்த விகிதங்களுக்கு உட்பட்டு நடக்காதவர்களை தண்டிப்பதற்கு ஒருசில பகுதிகளில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த மசோதா வரவேற்கத்தக்கது.

இந்த மசோதாவை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது இதில் இன்னும் ஒன்றிரண்டு அம்சங்கள் தேவையோ என்று என் போன்றவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. லேஸென்ஸிபென் லேவாதேவித் தொழில் நடத்துபவர்கள் இந்த மசோதாவின் சில பகுதிகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடும் என்று என் போன்ற வழக்கறிஞர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. குறிப்பாக, கடன் கொடுப்பவன் பணம் கொடுக்கும் காலத்தில் 'மணிலெண்டர்'-ஆக இருந்தாலும்கூட, நாளடைவில், சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஒரு மூன்றுவது மனிதனுக்கு லேஸென்ஸை மாற்றிவிட முடியும். அவன் அப்படிச் செய்து விட்டால் அப்போது அவன் சட்டத்திற்கு உட்பட முடியாது; அப்படிச் செய்தவனை சட்டம் கட்டுப்படுத்துதல். இந்தக் குறைபாடு மசோதாவில் இருக்குமானால் எந்த நோக்கத்துடன் மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோமோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறுது போய்விடுமோ என்று அச்சுப் படுகிறேன். இதை நான் தெரியமாகச் சொல்கிறேன்; என்னென்றால் 'இங்கிலீஷ் மணிலெண்டர்ஸ் ஆக்ட்'-ல் இது சம்பந்தமான சில அம்சங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களையே சட்டத்தில், லேவாதேவிக்கார் 'மேட் ஓவர்' அல்லது 'அலைன்மெண்ட்' செய்வதானால் முன்பு அவரிடம் கடன் வாங்கியவருக்கும் அவரிடமிருந்து அலைன்மென்டை வாங்கிக் கொள்ளப்போகிறவருக்கும் அவர் 'நோட்டீஸ்' கொடுக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது; சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் 'மேட் ஓவர்' வாங்கிக்கொள்பவர் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய ஒரு ஷரத்தை இந்த மசோதாவில் சேர்த்தால் நாம் எதிர்பார்க்கும் பலன் ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்த மசோதாவில் இன்னொரு அம்சமும் தேவை என்று நினைக்கிறேன். அதாவது, முன்பே வட்டியை அல்லது கடனைக் கொடுத்துக் கணக்கைத் தீர்த்திருப்பவர்கள் மறுபடியும் அதை 'ரீ ஓபன்' பண்ணுவதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் அது இல்லை என்றுதான்

12th November 1957] [Sri S. Lazar]

சொல்லவேண்டும். விவசாயிகள் சம்பந்தப்பட்ட 1955-வது வருஷச் சட்டத்தில் இத்தகைய தகராறு ஹைக்கோர்ட்டுக்கு வந்தபோது, 'ரீ ஓபன்' பண்ணலாம் என்று தீர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே இந்த மசோதாவிலும் அத்தகைய ஒரு அம்சம் இருக்கவேண்டுமென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு லேவாதேவிகாரர் இந்த மசோதாவிலுள்ள விதிகளை மீறினால் சிறை தண்டனையையோ, அபராதத்தையோ அல்லது இரண்டையுமோ அவருக்கு தண்டனையாகக் கொடுக்கமுடியும். ஆனால் இதே குற்றங்களை ஒரு firm-ஓ, partnership-ரீதியில் உள்ளவர்களோ செய்வார்களானால், அவர்களுக்கு அபராதத்தை மட்டும்தான் தண்டனையாகக் கொடுக்கமுடியுமோ தவிர, அவர்களுக்கு சிறை தண்டனை கொடுக்க முடியாது; இது இந்த மசோதாவிலுள்ள ஒரு குறை. அப்படியானால், firm-களாகவும் partnership-ரீதியிலும் உள்ளவர்கள் இந்தக் குற்றங்களைச் செய்வார்களானால், அவர்களுக்கு விதிக்கவேண்டிய அபராதத் தொகை மற்றவர்களுக்கு விதிக்கும் அபராதத் தொகையைப்போல 4-5 மடங்கு இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு திருத்தம் மசோதாவில் புகுத்தப் படுமானால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று என்போன்றவர்கள் நினைக்கின்றோம்.

அடுத்தபடியாக, 'பான்-ப்ரோக்கர்'-களை இந்தச் சட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முதன்முதலாக சபைக்கு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டபோது அவர்களையும் மசோதாவில் சேர்த்திருந்தார்கள். அவர்களை இந்த மசோதாவில் சேர்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்றும், அவர்களை வேறு சட்டத்தில் சேர்க்கவேண்டுமென்றும் பொறுக்குக் கமிட்டியில் சொல்லப்பட்டது; அதை கனம் அமைச்சர் அவர்களும் இங்கே சொன்னார்கள். இந்த மசோதாவை நான் பரிசீலித்துப்பார்க்கும் போது இதில் இந்த விஷயம் தெளிவாக (specific) இல்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதில் இப்போதுள்ள definitions-ஐப் பார்க்கும்போது, இந்த மசோதா 'பான்-ப்ரோக்கர்ஸ்'-ஐயும் கட்டுப் படுத்துமோ என்று அச்சப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கான ஒரு விதிவிடக்கை இந்தச் சட்டத்தில் புகுத்தவேண்டுமோ என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஒருசில திருத்தங்கள் அவசியமெனத் தோன்றுகிறது என்பதைத் தவிர, மசோதா பூராவையும் பார்க்கும்போது இது சிறந்தமுறையில் அமைந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்த மசோதாவை பொதுஜனங்களிடம் விட்டு அவர்களுடைய ஆலோசனைகளைப் பெற வேண்டுமென்று, ஒரு திருத்தத்தைப் பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் கூறினார். பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகளும், இத் தகைய தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் பிரதிநிதிகளும், இத்தகைய மசோதாக்களில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்பவர்களும் பொறுக்குக் கமிட்டியின் முன்னிலையில் தாங்கள் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். அவையையெல்லாம் பரிசீலனை செய்த பிறகுதான் இந்த மசோதா சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதன் முதலாக 1955-ம் ஆண்டு இந்த மசோதா சபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆகவே இந்த இரண்டு ஆண்டுகள் மசோதா பரிசீலனையில் இருந்துவருகிறது. இவ்வளவு கால தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் காலதாமதம் ஏற்படும் வகையில் இதைப் பொதுமக்களின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று சொல்வது சரியான வாதமல்ல என்று சொல்லிக்கொண்டு, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் பிரேரேபனையை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன்.

* SRI M. A. P. ARUMUGASWAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும் 1957-ம் வருஷத்திய சென்னை லேவாதேவிகாரர்கள் மசோதாவை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இந்த லேவாதேவிகாரர்கள் குறிப்பாக கஷ்டப்படும் விவசாய மக்களுக்கும், உத்தியோகத்தில் இருக்கும் என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்கும்

[Sri M. A. P. Arumugaswamy] [12th November 1957]

தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் அவர்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணமளிக்கலாம் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த லேவாதேவிச் சட்டம் மூலம் ஒருவர் லேவாதேவி செய்யவேண்டுமென்றால் வருஷம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்து லேஸென்ஸ் பெற்ற பிறகுதான் லேவாதேவித் துறையில் இறங்கவேண்டுமென்று சட்டம் இருக்கிறது. அதேபோல் லேஸென்ஸ் பெற்ற லேவாதேவிக்காரர் நபர் ஜாமீன்பேரில் கடன் கொடுப்பதாயிருந்தால் நூற்றுக்கு 12 சத வீதமும், ஏதாவது அடமானத்தின்பேரில் கடன் கொடுப்பதாயிருந்தால் 9 சத வீதமும் தான் வசூலிக்கலாமென்று மசோதாவில் கண்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவை நல்ல முறையிலே நடை முறையிலே பயன் பெறுவதற்கு சீக்கிரமாக அமுல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக கிராமப் புரங்களிலே இந்த மாதிரி லேவாதேவிகள் ஏராளமாக நடந்து வருகின்றன. நகரங்களில் மார்வாடிகள் எவ்வளவு தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அதேமாதிரி கிராமப் புரங்களில் கிராமத்திலுள்ள பெரியவர்களோ அல்லது தனிப்பட்டவர்களோ—கிராமங்களில் கந்துக் கடைகள் என்று சொல்வார்கள்—அந்த மாதிரிக் கடைகளை வைத்து சிறிய விவசாயிகளுக்கும் கூலி வேலை செய்பவர்களுக்கும் கடனைக் கொடுத்து, அந்தக் கடனைக் கொடுமைப்படுத்தி வசூலிப்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சட்டநாதக் கரையாளர் சொன்னதுபோல், எங்கள் பகுதியிலே நெல் கடன் என்று கொடுக்கிறார்கள். வாரக் கடன் என்று கொடுக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் தனிப்பட்டவர்களும், கந்துக் கடை வைத்திருப்பவர்களும் கொடுக்கிறார்கள். லேஸென்ஸ் பெற்றுத்தான் லேவாதேவி செய்யவேண்டுமென்று கண்டிருந்த போதிலும், தனிப்பட்டவர்கள் இப்படிப்பட்ட லேவாதேவி மூலம் கொடுமைப் படுத்தினால், இந்தச் சட்டம் மூலம் நிச்சயம் கடன் பெற்றவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். யார் கடன் கொடுத்து தொல்லை செய்தாலும், தொல்லை கொடுத்து வசூல் செய்ய முயற்சித்தால், யாராயிருந்தாலும், கடன் பெற்றவர்களுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக எங்கள் பகுதியிலே வாராந்திரக் கடன் 10 ரூபாய்க்கு 4 அண வட்டி வீதம் ஒரு வாரம் கெடு வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி 10 ரூபாய்க்கு 4 அண வீதம் வட்டிக்குக் கொடுப்பதை ஒரு மாதத்திற்குள் கொடுக்கத் தவறினால், வட்டிக்கு வட்டி என்று போட்டு, அவர்களை ஹிம்சித்து வசூல் செய்வது, ரொம்பக் கொடுமை செய்து வசூல் செய்வது என்று முறையில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக இந்த லேவாதேவிச் சட்டத்திலே, யார் கொடுமை செய்து கடனை வசூலித்தாலும், வசூலிப்பதிலே கொடுமைப் படுத்த முயற்சித்தாலும், இந்தச் சட்டம் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-15

a.m.

* SRI M. JAGANNATHAN : Mr. Speaker, I wish to point out even at the outset that this Money-lenders Bill is not only ill-advised and ill-conceived, but also ill-timed. I have got my own reasons to say these. In the first place I feel that this Bill has no support of the public—either of the lending section or the borrowing section. The climate of public opinion outside is definitely not in favour of this Bill. (Interruption.)

MR. SPEAKER : The hon. Member need not yield to the interruptions. He may go on with his speech.

12th November 1957]

SRI M. JJAGANNATHAN : Therefore, I wish to point out that this Bill which does not possess public support is uncalled for at this stage. It is said that the only avowed object of this Bill is to give protection to the borrowers as against the molestation and harassment of unscrupulous money-lenders in our State. In doing this, I wish to know how far this Bill is going to fulfil this salutary object, to what extent this Bill is going to fulfil the Government's objects and to what extent it is going to create new difficulties and problems in the field. We have to look at this Bill from different angles. When we deal with a problem like this, we have to look at the obverse and the reverse and from different angularities. Looking at this Bill from different angles, I can without fear of contradiction whatsoever say that this Bill will certainly result in the shrinking of credit, especially in the field of rural finance.

I wish to point out another important aspect of this Bill. In this connexion, I wish to draw the attention of the House to the report of the All-India Rural Credit Survey. The survey revealed "that the private creditor—the professional money-lender, the agriculturist money-lender and the trader still reigns supreme in the field of rural credit supplying 70 per cent or more of the total requirements. The Government supplied as little as 3.3 per cent and the co-operatives, the equally insignificant proportion of 3.1 per cent. Out of this very little, the larger part went to the bigger agriculturist and only a minor fraction percolated to the smaller cultivator." Sir, we must know that the credit facilities available to the small agriculturists and cultivators in the villages come mainly from the private money-lenders to the extent of 70 per cent, whereas the credit facilities from Government, co-operative institutions, credit societies at the village level are very small. In our attempt to regulate the business of money-lending, we will be forcing the money-lenders, especially the money-lenders who are operating in the villages, to neglect and ignore the provisions of the Act and take to illicit money-lending. In this connexion, I wish to read from the report of the All-India Rural Credit Survey. This is what it states :

"For a general appreciation of the administration and enforcement of Money-lenders Acts, the following extracts from the Annual Report on the Administration of the Bombay Money-lenders Act, 1946 (for the year ending 31st December 1949) which is probably one of the most comprehensive Acts of this type in India will prove of interest. The Registrar-General of Money-lenders in this Report states :

" . . . Though it cannot be said that the lack of response is widespread, it is obvious that looking to the small number of licences in certain districts like Surat, Thana, Kanara, Satara (South), the money-lenders have either stopped their business or are engaged in illicit trade."

Therefore, when we are trying to introduce a Bill of this kind in our Legislature at this untimely hour, we must realize that it will

[Sri M. Jagannathan]

[12th November 1957]

certainly contribute to the freezing of the rural credit and our small cultivators will be put to enormous difficulties for want of proper and adequate credit facilities.

Sir, the Bill has come before this House willy-nilly and the Government, I am sure, are going to pass this Bill with their unflinching majority. However, I would like to throw out a suggestion at this stage. The success of this measure will depend not so much on the passing of this Bill into an Act but it will depend on the method by which it is going to be enforced. The Agriculture Finance Committee has stated that any legislation for the control of money-lending which does not set up a special agency for its enforcement could be availed of only by the educated or the more substantial borrowers. The ignorant and the needy will not benefit by it. Therefore, it is necessary that a proper supervisory agency must be provided for in this Bill with a view to see that this Bill is made beneficial to all sections of the public, not only to the educated section of the people but also to the uneducated and those who are in real need.

Sir, there is also another aspect of this matter which I would like to emphasize. If this Bill is to be a successful Bill benefiting the vast majority of the people at large, we should see that proper administrative machinery is provided for, as has been done in the case of the Money-lenders' Act in the State of Bombay. In the Bombay State they have provided for a special and efficient administrative machinery. For instance, they have appointed a Registrar-General of Money-lenders, a Registrar of Money-lenders and also Sub-Registrars. It is the function of the Sub-Registrars of Money-lenders to maintain a register containing the names of all the money-lenders within the area of his jurisdiction and also to see that he receives all the applications for licences as well as the statements containing details of loans and advances. Some such administrative machinery analogous to the machinery that is obtaining in the State of Bombay, we must have in our State, if we want to see that this Bill is enforced and not evaded.

Sir, in conclusion, I wish to point out that not only supervisory agency but also administrative agency must contain very good personnel; I say this in the sense that the officers who are going to be appointed for this purpose must be men of high integrity, high calibre and unimpeachable character because they are going to deal with this business of money-lending which opens wide the possibilities of corruption. Therefore, at this stage I wish to focus the attention of the Government to this aspect of the matter so that the personnel who are going to be appointed for the enforcement of this Bill will discharge their duties efficiently without fear or favour. Only then, we can say that this Bill will be of use to the public at large. With these words, I support the amendment seeking to refer the Bill to the Select Committee.

12th November 1957]

SRI R. SRINIVASA AYYAR : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்தும், ஆலோசனை குழுவுக்கு அனுப்பவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் கருதி நான் பேச முன் வந்திருக்கிற அளவில் சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த லேவாதேவி தொழில் தொன்றுதொட்டு நீண்டகாலமாக நடந்து வந்தது. சமுதாயத்திற்காக ஒரு நல்ல முறையில் உதவியாக இருந்து வந்தது. ஆயினும் 1900-ம் வருஷம் முதல் இந்தத் தொழிலைக் கட்டுப்படுத்தி நடத்தும்படி செய்யவேண்டும் என்று இங்கிலாந்தில் நினைத்து English Money Lenders Act of 1900 என்ற சட்டம் இயற்றப்பட்டு, அதில் சில முக்கியமான நல்ல முறையில் சில அம்சங்கள் இருக்கின்றன. பிறகு இந்தியாவில் 1938-ம் வருஷம் முதல் பல ராஜதானிகளில் இதைப்பற்றிய சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலேயும் ஜாஸ்தியாக சட்டங்களை நமது சென்னை ராஜதானியில்தான் இயற்றியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது சென்னை ராஜதானியில் அமுலில் இருந்துவரும் சட்டங்களான

Pawn Brokers Act, 1943, Debtors' Conciliation and Debtors' Protection Act, Agriculturists Debt Relief Act IV of 1938, Usurious Loans Act (amended by Madras Act I of 1955) and Madras State Police Act of 1888 (amended in 1941).

இவ்வளவு சட்டங்கள் சென்னை ராஜ்யத்தில் இருந்த போதிலும்கூட இந்த லேவாதேவி தொழில் நடத்துகிறவர்களில் சிலர் முற்றிலும் அக்கிரமமான முறையில் கடன் வாங்குகிறவர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு அக்கிரமமாக லாபம் அடைய கடன் கொடுத்தவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். அந்த முறையில் இப்பொழுது இருக்கும் சட்டங்கள் எல்லாம் அமுல் நடத்தப்படுகிற முறை போதவில்லை என்று நினைத்து சர்க்கார் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த லேவாதேவி தொழிலானது சமுதாயத்திற்கு பயன்படக் கூடியது என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. கடன் கொடுக்கிறவர்களை பயமுறுத்தி அவர்களை தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கி விடக்கூடாது. இந்த சட்டத்தின் மூலம் நியமிக்கப்படுகிற அதிகாரிகள் கடன் கொடுக்கிறவர்களை இந்தச் சட்டத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு தொல்லைப் படுத்தாமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி கடன் கொடுக்கிறவர்களை இந்த அதிகாரிகள் தொல்லைப்படுத்துவதன் மூலம் கடன் கொடுக்கிறவர்களை இந்தத் தொழிலை நடத்த முடியாமல் ஒழித்து விடக்கூடாது. ஆகையினால்தான் இந்தச் சட்டத்தை ஒரு ஆலோசனைக் குழுவுக்கு அனுப்பவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கூறினேன். எவ்வளவோ காலமாக நாம் சட்டங்களை இயற்றி வந்த போதிலும்கூட கடன் வாங்குகிறவர்களுக்கு நாம் எந்த வித பாதுகாப்பும் கொடுக்கவில்லை, கொடுத்ததும் போதவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் 1955-ம் வருஷம் பிரசுரிக்கப்பட்டு 1956-ம் வருஷம் அதை ஒரு செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பிவைத்து, பரிசீலனை செய்யப்பட்டு அந்தக் கமிட்டியினால் திருத்தப் பட்ட முறையில் அந்தச் சட்டம் இப்பொழுது இந்த சபையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையிலும் இதை மறுபடியும் செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அங்கிருந்து வந்த நகல்கள் இருக்கின்றன, அவைகளை யாரும் பார்க்கும்கொள்ளலாம் அதன்மேல் அவசியமானால் திருத்தங்கள் கொண்டுவரலாம்.

இந்த லேவாதேவி தொழிலை நடத்துகிறவர்களில் சிலர் பழையகாலத்து வைலெக்கைப்போல் அல்லாமல் இன்னும் ஜாஸ்தியான முறையில் அதிகப் படியான வட்டி வாங்குகிறார்கள். அதற்கேற்றபடி நோட்டுக்களை எழுதி வாங்குகிறார்கள். அதுவும் நெகோஷியின் இன்ஸ்ட்ருமெண்ட் ஆக்ப்படி எழுதி வாங்கப்படுகிறது. அதற்கு கன்சிடரேஷன் பால் ஆனதாகக் கருதி எழுதி வாங்கப்படுகிறது. அதற்கு எந்தவிதமான சாட்சிகளையும் விட முடியாமல் இருக்கிறது. அப்படி இருந்தாலும்கூட இந்த லேவாதேவி தொழில் இருக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கும், சாதாரணமான குடும்பஸ்தர்களுக்கும், நடுத்தர மனிதர்களுக்கும் கடன் வசதி வேண்டுமென்றால் இந்த லேவாதேவிக்காரர்களைத் தவிர வேறு யாராவது கொடுக்கிறார்களா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு கூட்டுறவு சொஸைட்டி

[Sri R. Srinivasa Ayyar] [12th November 1957]

களின் மூலமாகவாவது அல்லது கவர்ன்மெண்ட் மூலமாகவாவது கடன் வாங்க வசதி இல்லை. அப்படிக்க கடன் வாங்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்தாலும் கடன் வாங்குவது என்றால் ரொம்பவும் காலதாமதமாகிறது. பல அதிகாரிகளாலும் இப்படிப்பட்ட காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அப்படி கடன் வாங்குவதாக இருந்தாலும் அந்தக் கடன் தொகை பூராவும் கடன் வாங்குகிறவர்களுடைய கைக்கு வந்து சேருவது இல்லை. இதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மொத்தக்கடன் 3 பர்சென்ட் சர்க்காராலும், 4 பர்சென்ட் கூட்டுறவு சொசைட்டியாலும் கடன் கொடுக்கிற வரையில், ஏராளமாக கடன் கொடுக்கும் வசதி சர்க்காரிடம் ஏற்படுகிற வரையில் இந்தச் சட்டத்தை தீவிரமாக அமுல் நடத்தவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அப்படி அமுல் நடத்தும்போது விவசாயிகளுக்கும் நடுத்தர மனிதர்களுக்கும் இடைஞ்சல் இல்லாத முறையில் அமுல் நடத்தவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

இதற்கு இப்பொழுது சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் போதாது. அந்த சொசைட்டிகளின் மூலமாக கடன்கள் அவ்வப்போது சிக்கிரத்தில் கொடுப்பது கிடையாது. கடன் கொடுக்கிற கூட்டுறவு சொசைட்டிகளில் வாங்கி கடனை இரண்டு வருஷங்களில் தவணைக் கணக்கில் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்டேட் பாங்கில் கூட மூன்று வருஷம் அல்லது ஐந்து வருஷங்களில் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பாங்குகள் எல்லாம் வியாபாரிகளுக்குத்தான் உபயோகப்படுகின்றன. நீண்டகால தவணையில் கடன் கிடைக்கவேண்டும் என்றால் தனியாக கவர்ன்மென்ட் க்ரெடிட் சொசைட்டிகளை அமைக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள பாங்குகள் போதாது. கவர்ன்மென்டின் மூலத்தனமும் பிறருடைய மூலத்தனமும் சேர்ந்து ஒன்றுபடுத்தி சட்டபூர்வமாக கூட்டுறவு கார்போரேஷனை அமைத்து அதன் மூலமாக விவசாயிகளுக்கும் நடுத்தர குடும்பஸ்தர்களுக்கும் கடன் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுக்காதவரையிலும் லேவா தேவிக்காரர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் போடப்படும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. வேறு எந்த குறுக்கு வழியிலும் நாம் உதவி செய்ய முடியாது என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சட்டத்திலே குறிப்பாக “Definition”-இலே சில திருத்தங்கள் அமையவேண்டிய முறையிலே இருக்கின்றன. லேசன்ஸ் கட்டணம் ஒவ்வொரு வருஷமும் ரூபாய் 100-வரை ஒரு முதலாளி கட்டவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு முதலாளி பத்து இடங்களில் தொழில் நடத்தினாலும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் 100 ரூபாய் வீதம் வருஷமொன்றுக்கு லேசன்ஸ் கட்டணம் விதிக்கப்படுவதால், இப்பொழுது கடன் லேவாதேவி செய்யக் கூடியவர்களில் 90 சத விசதத்தினர் தங்களுடைய தொழிலை விட்டு விடுவார்கள்.

இதுவும் தவிர, இந்தச் சட்டத்திற்கு விரோதமாக நடப்பவர்களுக்கு உயர்ந்தபட்சம் 6 மாத சிறை தண்டனையும் ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும் என்று சட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி சட்டத்தில் கண்பேருப்பதால், சில அதிகாரிகள் தீர்மானமாக ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் போட்டு விடுவார்கள். 6 மாத சிறை தண்டனையும் கொடுத்து விடுவார்கள். முதல் குற்றத்திற்கு ரூபாய் 200 அபராதமும், இரண்டாவது குற்றத்திற்கு ரூபாய் 500-ம், மூன்றாவது குற்றத்திற்கு 3 மாத கடுங்காவலும், அல்லது அபராதமும் அல்லது இரண்டுமே விதிக்கலாம் என்று பம்பாயில் சட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது—பம்பாய் 1941-ம் வருஷத்திய 37-வது சட்டத்திலேயும் மற்ற ராஜதானிகளிலும் லேசன்ஸ் கட்டணம் ரொம்ப குறைவாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் ஒரு வார்த்தை சொல்லலாம் : உயர்ந்த விசதம் ரூபாய் 100 என்றுதானே போட்டிருக்கிறோம்? ரூபாய் 5 வேண்டுமானாலும் விதிக்கலாமே என்று சொல்லலாம். இந்தச் சர்க்காரிலே இருக்கும் பொருளாதார நெருக்கடியிலே ரூபாய் 100 தான் விதிப்பார்கள். இந்த சட்ட மன்றத்தில் இருக்கும் நண்பர்கள் கூட நினைப்பார்கள். நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். ஆகையால், லேசன்ஸ் கட்டணத்தைக் குறைக்கவேண்டும். அபராதத்தையும் சிறை தண்டனையையும் குறைக்கவேண்டும். ஆகவே, ‘டெபனிஷன்’-ஐ கொஞ்சம் விவரமாக மாற்றவேண்டும். மற்ற சட்டங்களைப் பார்த்து சரியான முறையிலே

12th November 1957] [Sri R. Srinivasa Ayyar]

திருத்தவேண்டும். “Molestation” என்ற வார்த்தையினால் ரொம்ப ஜாஸ்தியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாதபடி மசோதாவைத் திருத்தியமைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

இந்தச் சட்டப்படி நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகளைப்பற்றி எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஜகன்னாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். பம்பாய் ராஜதானியிலே ரிஜிஸ்திரார்-ஜெனரல் என்றும், ரிஜிஸ்திரார் என்றும், அசிஸ்டென்ட் ரிஜிஸ்திரார் என்றும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்—ஒரு தனி வகுப்பார்கள். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய பொருளாதார நெருக்கடியிலே புதிதாக ஒரு டிபார்ட்மென்ட் ஏற்படுத்துவதோ, சிப்பந்திகள் நியமிப்பதோ இயலாத காரியமாக இருக்கலாம். ஆகவே, இந்த அதிகாரத்தை ரெலினியூ அதிகாரிகளிடமோ, போலீஸ் அதிகாரிகளிடமோ கொடுக்காமல், கூட்டுறவு இலாகா அதிகாரிகளிடமோ அல்லது இப்பொழுது இருக்கும் அதிகாரிகளைக் கொண்டோ, அதாவது ரிஜிஸ்திரார் அல்லது பரம் ரிஜிஸ்திரார் என்று இருக்கிறார்களே, அவர்களைக் கொண்டே, அதிலும் கொஞ்சம் உயர்ந்த அதிகாரிகளைக் கொண்டு, இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தினால் பொதுஜனங்களுக்கும் லேவாதேவித் தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்கும் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலும் கெட்ட வழிகளிலே அவர்களோ அதிகாரிகளோ பிரவேசிக்காமல் இருப்பதற்கும் சரியான பாதுகாப்பு இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“கடன்” என்பதற்கு 2 (6) ஷரத்தில் பெனிஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் 6-வது உட்பிரிவில் ப்ராமிசரி நோட் அல்லாத மற்ற நெகோஷியபிள் இன்ஸ்ட்ருமென்ட் சட்டத்தின் கீழ் ஏதாவது பணம் கொடுத்திருந்தால், அது கடனைக் கருதப்படமாட்டாது என்று இருக்கிறது. ப்ராமிசரி நோட்களை இந்தச் சட்டத்தில் கொண்டுவரவேண்டுமென்றும், நெகோஷியபிள் இன்ஸ்ட்ருமென்ட் ஆக்டின் கீழ் கொடுக்கப்பட்ட இந்தச் சட்டத்தில் கொண்டுவரக்கூடாதென்றும் விதி விலக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், எல்லா வித கடன்களும் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படவேண்டும். எந்த லேவாதேவிக்கும் விதிவிலக்கு இருக்கக்கூடாது. லாரி, பஸ் வாங்குகிறவர்களிடமிருந்து ஹயர் பர்ச்சேஸ் அக்ரிமென்ட் என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டு, வைல்க்போல் இருந்து கொண்டு, கொடுக்கோன் மன்னராக இருந்துகொண்டு, 36 சத விதத்திலிருந்து 48 சத விதம்வரை வட்டி வாங்கினால் என்ன தொகை வருமோ அந்த அளவுக்கு விலையையே உயர்த்தி வைத்துவிடுகிறார்கள். ஒன்றிரண்டு தவணை கட்டத் தவறிவிட்டால், உடனே வாரியையோ, பஸ் ஷையோ கொண்டுபோகக்கூடிய முறையிலே கடன் கொடுக்கிறார்கள், இதே ஊரில். இன்னும் சில ஊர்களிலும் இருக்கிறார்கள். அவைகளெல்லாம் எந்தவகையிலே வரும்? ஆகவே, கடன் என்பதிலே எந்த விதமான விதிவிலக்கும் இருக்கக் கூடாது.

அடுத்தப்படியாக, சிட் பண்டுக்கு விதி விலக்கு இருக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து வற்புறுத்தினால் தேவலை என்று நினைக்கிறேன். சிட் பண்டில் எலம் எடுப்பவர்கள், கஷ்டப்படும் நிலையில் இருப்பதால், ரொம்பக் குறைந்த தொகைக்கு எலம் எடுத்துவிடுகிறார் என்றால், 36 முதல் 48 சத விதம் வரையில் வட்டி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய அளவிலே அவர்களிடமிருந்து மொத்தப் பணத்திற்கு ப்ராமிசரி நோட் எழுதி வாங்கிக்கொள்ளப்படுகிறது. அல்லது ஜாமின் வாங்கிக்கொள்ளப்படுகிறது. அந்த ஜாமின் தொகை பின்னால் வசூலிக்கப்படுகிறது. இப்போதே அந்தச் சட்டத்திற்கு விரோதமாக கோர்ட்டிலே தீர்ப்பு ஏற்படுவதில்லை. எல்லாம் சிட் பண்டாக வந்துவிடும். லேவாதேவிக்காரர்கள் எல்லோரும் சிட் பண்டவைத்து நடத்துபவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். ஆக, எந்தவிதமான கடனுக்கும் இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விதி விலக்கு அளிக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக, கிராமாந்தரங்களில் சிறு சிறு வீடுகளின்பேரில் கடன் கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தற்போது ஜாஸ்தி வட்டியில் தான் கடன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற காரணத்தால், குறைந்த வட்டிக்கு

[Sri R. Srinivasa Ayyar]

[12th November 1957]

கடன் கொடுக்க ஹௌஸ் மார்ட்கேஜ் பாங்குகள் கூட்டுறவு முறையில் ஏற்படுத்தப்போவதாக 2, 3 வருஷங்களாக யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நில அடமான பாங்குகள் ஏற்பட்டிருப்பது போல, வீடுகன்பேரிலும் உண்டியாகக் கடன் கிடைக்கும்படியாக ஹௌஸ் மார்ட்கேஜ் பாங்கு ஏற்படுத்தி, நீண்ட காலத்தவணைகளில், அதாவது 10, 15, 20 வருஷங்களில் திருப்பிக்கொடுக்கும்படியாக மூன்று வகையிலே கடன் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தால்தான் லேவாதேவிக் காரர்களுடைய தொல்லையோ துன்பங்களோ விலக முடியும். நடுத்தர மக்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் நல்ல முறையிலே சீக்கிரத்தில் நீண்டகாலத் தவணைகளில் கடன் கொடுக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படாதவரை எந்தவிதமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்தினாலும் சட்டத்தின் மூலமாக லேவாதேவிகையைக் கட்டுபடுத்தி விட முடியாது என்று தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, என்.ஜி.ஓ.-கள் நில மில்லாதவர்கள், வியாபாரிகள் ஜாஸ்தியான வட்டிக்குக் கடன் வாங்கிச் சென்றுவிட்டால் சர்க்கார் காப்பதுபண்ண முடியாது என்றும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

10-37
a.m.

* SRI. S. M. ANNAMALAI : மாநில சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த லேவாதேவிக் காரர்கள் மசோதாவில் ஒரு சில நல்ல அம்சங்களும் இருக்கின்றன. அதேசமயத்தில் சில குறைபாடுகளும் காண முடிகிறது. என்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்றால், மசோதாவின் 7-வது பாராவில் கண்டுள்ளபடி ஒரு லேவாதேவிக் காரர் கடனுக்கு வட்டி வாங்கவேண்டுமென்றால், 'செக்யூர்டு லோன்' ஆக இருந்தால் 9 சதவிகிதத்திற்குமேல் வாங்கக்கூடாதென்றும், 'செக்யூர்டு லோன்' அல்லாததாக இருந்தால் 12 சதவிகிதத்திற்குமேல் வாங்கக்கூடாதென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதில் ஒருவித சந்தேகம் இருக்கிறது. அதனால், விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்களோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. காரணம், வி. ஆர். அவர்கள் விவசாயிகளுக்கு என்று தனிப்பட்ட ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்து, 5½ சதவிகிதத்துக்குமேல் வட்டி வாங்கக் கூடாது என்று நிர்ணயித்திருந்தார்கள். இந்த மசோதாவினால் அந்தச் சட்டம் பாதிக்கப்படுமோ என்று அச்சம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, லேவாதேவிக் காரர் மசோதாவின் 7-வது பாராவிலுள்ள வாசகத்தை "விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கின்ற கடன்களைத் தவிர" என்ற முறையில் திருத்தினால் வட்டி விகிதம் சம்பந்தமாக விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நன்மையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். தற்பொழுது இருக்கும் நிலையில் இந்த மசோதாவினால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உண்டியல் மூலம் பணம் பெற்று மார்வாடிகள் அதிக வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்களே அதைப்பற்றி இந்த மசோதாவில் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. உண்மையில் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் லேவாதேவிக் காரர்களைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்று இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, வட நாட்டிலிருந்து இங்கே வந்து வியாபாரம் செய்து பணம் சேர்ப்பவர்களை இந்தச் சட்டம் கட்டுப்படுத்தவில்லை. ஏனென்றால், உண்டியல் மூலமாக அவர்கள் 6 சதவிகிதம் வட்டிக்குப் பணம் வாங்கி, 18 சதவிகிதம் வரைக்கும் வட்டி விதித்து பணம் வசூல் செய்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை உண்டியல் மூலம் வாங்கி லேவாதேவி செய்கிறார்கள். வட்டிப் பணத்தை அதிக விகிதத்தில் வசூல் செய்வதோடு, முன்பணமாகவே எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைக்குறித்து கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ சுப்ரமணியம் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், அவர்களை இந்தச் சட்டத்தில் கட்டுப்படுத்தினால், இந்தச் சட்டம் சரியான முறையில் அமுல் நடத்த முடியாத நிலை ஏற்படும் என்று. ஆகவே, அவர்களை விட்டுவிடலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். உண்மையிலே சொல்லுகின்றேன், வட நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவர்கள் தமிழ் நாட்டு மக்களிடமிருந்து சுரண்டிக்கொண்டு அவர்கள் வாழ வழி செய்வதற்கு உதவியெய்து இந்த சர்க்கார் தமிழ் நாட்டிலே உள்ள லேவாதேவிக் காரர்களை கட்டுப்படுத்துகிறார்களே தவிர, தமிழ் நாட்டிலிருந்து சுரண்டிக்கொண்டு போகின்ற மார்வாடிகளையும், முல்தானிகளையும் கட்டுப்படுத்த இந்த சர்க்கார் அச்சப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே நான்

12th November 1957]

[Sri S. M. Annamalai]

சொல்லுகின்றேன், அப்படிப்பட்ட உண்டியல் வசூல் செய்கின்றவர்களைக்கூட இந்த சட்டத்தின் மூலம் கட்டுப்படுத்தவேண்டும். வடநாட்டினர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். நாம் பார்த்திருக்கிறோம். சில தொழிலாளர்களுக்கு 6 மாதத்திற்கு கடன் கொடுத்துவிட்டு, அவர்கள் 6 மாதங்களுக்குள் அதைத் திருப்பிக்கொடுக்காவிட்டால், தடிசை வைத்துக்கொண்டு அவர்களை அடித்துக்கூட அந்தப் பணத்தை வாங்குவதற்கு தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அராஜகம் நடத்தக்கூடிய வடநாட்டு மார்வாடிகளையும், முல்தானிகளையும், வடநாட்டினருக்குப் பயந்தோ அல்லது மத்திய சர்க்காருக்குப் பயந்தோ, எந்த காரணங்களைக் கொண்டோ, கட்டுப்படுத்தாமல், தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய லேவாதேவிக்காரர்களை மட்டும் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய லேவாதேவிக்காரர்களும் சில சமயங்களில் 100 ரூபாய்க்கு 200 ரூபாய் பாண்டு வாங்கிக்கொண்டு பல வகையில் மக்களை கஷ்டப்படுத்தி அந்தக் கடனை வசூலிக்கிறார்கள். அதைக்கூட கட்டுப்படுத்தவேண்டியது தான். அதற்காக இந்த மசோதாவை கொண்டுவந்ததுபற்றி நான் வரவேற்கிறேன். விவசாயிகளை பாதிக்கக்கூடிய அளவில் 9, 10 சதவிகிதம் அவர்களிடமிருந்து வட்டி வாங்குகிறார்கள். அதையும் தடுக்கவேண்டும். அதே சமயத்தில் வடநாட்டு முல்தானிகளையும், மார்வாரிகளையும் கட்டுப்படுத்தும் விதத்தில் இந்த மசோதாவை திருத்தவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

லேவாதேவிக்காரர்களை கட்டுப்படுத்தும் அதே சமயத்தில் விவசாயிகள் சில கஷ்டங்களுக்குள்ளாவார்கள். காரணம் இப்பொழுது விவசாயிகள் அடிக்கடி தங்களுக்கு வேண்டிய கடன்களை லேவாதேவிக்காரர்களிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். சர்க்கார் அதற்குத் தகுந்த உதவிகளை விவசாயிகளுக்குச் செய்யவேண்டும். லேவாதேவிக்காரர்களை கட்டுப்படுத்தும்பொழுது விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுப்பதால் தங்களுக்கு உபத்திரவம் ஏற்படுகிறது என்று அந்தத் தொல்லைகளை நினைத்து விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்காத அளவுக்கு லேவாதேவிக்காரர்கள் நடந்து கொள்ளுவார்கள். ஆகையால், பல உறுப்பினர்கள் பேசியதுபோல, விவசாயிகளுக்கு பல வழிகளில் உதவி செய்வதற்கு ஆங்காங்கு கூட்டுறவு சங்கங்கள் நியமித்து அரசியலார் அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகின்றேன் என்று சொன்னால், ஒரு சங்கம் வேண்டுமென்று விவசாயி கோரினால், சர்க்கார் அந்த சங்கத்தை அனுமதிப்பதற்கு 6 மாதங்களுக்கும் ஆகிறது. 'ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் நாம் ஒரு சங்கத்தை நிறுவி, அதன் மூலம் நமக்கு தேவையான கடன்களைப் பெறலாம்' என்று விவசாயி நினைத்தால், குறைந்தது அதற்கு சர்க்காரிடமிருந்து அனுமதி கிடைப்பதற்கு 6 மாதங்கள் அல்லது ஒரு வருஷம்கூட ஆகிறது. ஆகவே, காலதாமதம் இல்லாமல் உடனடியாக கூட்டுறவு சங்கங்களை சிறு சிறு கிராமங்களில் ஆங்காங்கு நியமித்து அவைகளின் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு தேவையான கடன் கொடுப்பதற்கு உதவி செய்ய வேண்டும்.

அதுவும் தவிர, நில அடமான பாங்குகள் இருக்கின்றன. அந்த பாங்குகளிலிருந்து கடன் வேண்டுமென்று ஒரு விவசாயி விண்ணப்பம் கொடுத்தால், அதைப் பரிசீலனைசெய்து அவனுக்கு கடன் கொடுப்பதற்கு ஏறத்தாழ ஒரு வருஷம் ஆகிறது. ஒரு வருஷத்திற்குள், அவனுடைய கடன்காரர்கள் நிலத்தை ஜப்திசெய்து எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுவிடுகிறது. ஆகவே, சர்க்காரை தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், இப்படிப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று அரசியலாருக்கு விருப்பம் இருக்குமானால், நியாயவார சட்டத்தில் ஓட்டைகளை வைத்ததுமாதிரி இந்த சட்டத்திலும் ஓட்டைகள் வைக்காமல், இதை நல்ல முறையில் திருத்தவேண்டும். அதற்காகவேண்டி இந்த மசோதாவை பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்குவிட்டு நல்ல முறையில் திருத்தி ஒரேண்டு நாட்களில் மறுபடியும் இந்த மன்றத்தின் முன்பு கொண்டுவந்து 'பாஸ்' செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று

[Sri S. M. Annamalai] [12th November 1957]

சொல்லிக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை செலக்ட் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. T. DANIEL: Mr. Speaker, while supporting his Bill, I would like to point out certain facts for the consideration of the Government. This Bill is one of the useful and important measures the State Government has introduced. Similar Acts are in existence in Bengal, Bihar, Bombay and the Madhya Pradesh. So far as the object of the Bill is concerned, its main intention is to regulate money-lending and to give protection to borrowers from unnecessary harassment on the part of the money-lenders. Clause 1 of the Bill says that the Government will, by notification, extend the application of the Bill to the areas in the State. I would suggest that as soon as the Bill becomes law, it should become law for the whole State, as it is a beneficial enactment intended for the entire State. The Bill does not contain any provision for its application to the existing debts. I would say that so far as some of the provisions of the Bill are concerned, they should become applicable to the loans already in existence—that is, prior to the coming into force of this Act. For instance, provisions relating to interest could be made easily applicable to all loans advanced by the money-lenders prior to the commencement of the Act. It is suggested that only 12 per cent interest in respect of unsecured loans and only nine per cent interest in respect of secured loans should be collected. I suggest that no money-lender should be permitted to take as interest more than half of the principal amount on any loan. Then, Sir, in the clause relating to definitions, certain institutions have been exempted from the operation of the Bill. Banks and co-operative societies have been exempted. I would suggest that if any bank or co-operative society acquires any assignment of loan subsequent to the commencement of this Act, such loan should come within the purview of the Act.

Then, Sir, in the list of banks mentioned in the Bill, the Travancore Credit Bank has not been included. This Bank has been constituted in the Kanyakumari district under the Travancore Credit Bank Act (Act IV of 1138) and I hope the Hon. Minister will make the necessary amendment to the effect that this is also included in the list under sub-clause (1) of clause 2.

Coming to sub-clause (8) of clause 2, agriculturists are exempted from the operation of the Bill. An agriculturist is defined as one who is regularly engaged in the cultivation of land to the possession of which he is entitled and who is not assessed to income-tax under the Indian Income-tax Act, 1922. I do not know why the Government should make such exemption. Agriculturists may have enormous income and at the same time will be carrying on money-lending operations. It is better they are also included in the definition of money-lender. Sub-clause (8) (c) seeks to exempt members of a learned profession doing money-lending business. According to me money-lenders should not be exempted. I believe this provision is

12th November 1957]

[Sri T. T. Daniel]

in contradiction with the provision in clause 2 (8) which says that 'money-lender' means a person whose main or subsidiary occupation is the business of advancing and realizing loans.

Loans given on cheques and hundis are exempted under clause 2 (6) (vi). The Government may be aware that loans are advanced on the strength of cheques. Instead of getting a pro-note from the borrower the money-lender gets a cheque. The lender advances a certain amount, asks the borrower to open a current account, asks him to deposit some amount, and gets from him a post-dated cheque for an amount higher than the amount which he lent. If the borrower is asked to issue a cheque for Rs. 1,000, the money-lender might have lent Rs. 900. The borrower is asked to deposit in his account with the bank the sum specified in the cheque within one or two years. It is but proper that hundies and cheques are also included and they need not be exempted. Item (vi) of clause 2 (6) should be deleted.

Coming to the provisions relating to the issue of licence, I would suggest that a money-lender need take only one licence for carrying on the business of money-lending, even though he may be conducting the business in several places. The amount of licence fee should depend upon the amount invested in the business. It may perhaps be said that the Government will make rules for the issue of licences. I would suggest that it must be made clear in this Act itself that the amount of licence fee will depend upon the amount that a money-lender has invested in his business.

A uniform punishment is provided for all offences committed against this Act. I would suggest that the punishment should vary according to the nature of the offence committed. For instance, if a money-lender fails to exhibit the name-board over his place of business, he is punishable with imprisonment which may extend to six months or with fine which may extend to one thousand rupees or with both. In clause 9 (d) it is provided that the money-lender shall submit such returns relating to the loans advanced by him to the Inspector concerned in such form and at such times as may be prescribed. If he fails to file the returns on account of some difficulty or some reasonable inconvenience, even then he can be punished with imprisonment for six months or fine up to one thousand rupees or with both. Such offences are after all technical offences and I would suggest that fine alone will do in such cases and that there need not be imprisonment.

In regard to the maintenance of accounts and the right of the Inspector to check the accounts, I would submit that only when there is a complaint by a borrower that some fraud has been committed in the accounts relating to his transaction, the Inspector should have the right of checking the accounts. The Inspector should not take it into his head to go to the money-lender's shop in time and out of time and call for the account books. Only on a complaint from the borrower, should the provisions of this Act be invoked. Merely on a requisition from the Inspector on his own initiative, the Magistrate should not issue a warrant.

[12th November 1957]

10-55
a.m.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கின்றேன். ஆனால் இதை இரண்டு வருஷகாலமாக ஏன் கொண்டுவரவில்லை என்று சர்க்காரைக் கேட்கப் பிரியப்படுகிறேன். சர்க்காரில் இருக்கக்கூடிய கீழ்தர சிப்பந்திகள், என்.ஜி.ஓ.-க்கள் எல்லாரும் இச்சட்டம் இல்லாததனால் வெகுவாக பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை இவ்வளவு காலதாமதம் சர்க்கார் பண்ணியிருக்கவேண்டாம். முன்பு இந்த மசோதா வந்த காலத்திலும் இந்த மாகாணத்தில் இருக்கும்படியான லேவாதேவிக்காரர்கள் அத்தனைபேரும் இதற்கு ஆட்சேபம் தெரிவித்து கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அவர்களுடைய கிளர்ச்சியும்—இதைக்கொண்டுவரக்கூடாது என்று செய்யப்பட்டது—ஓரளவு வெற்றிபெற்றது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இதுவரையிலும் இந்த மசோதா வரவில்லை. இப்போதும் இங்கே வருவதற்கு முன் தஞ்சாவூர், மதுரை, திருச்சி முதலிய இடங்களில் உள்ள லேவாதேவிக்காரர்கள்—அவர்கள் அநேக சங்கங்களை புதிதாக இப்போது ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்—இங்கே வந்து சங்கங்களின் மூலமும் இந்த மசோதாவில் என்ன என்ன ஷரத்துக்கள் திருத்தப்பட்டவேண்டும் என்பதற்கான திருத்தங்களை அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சில அங்கத்தினர்கள் பேசும் போது அவற்றை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் பேசினார்களோ என நான் நினைக்கிறேன். உண்மையில் சாதாரண ஜனங்களுடைய பாதுகாப்புக்கு இப்படிப்பட்ட மசோதா அவசியம் தேவை என்கிற காரணத்தினால் இதை வரவேற்கிறேன். இதில் உள்ள ஒன்றிரண்டு குறைபாடுகளையும் சரியான முறையில் திருத்திவிடவேண்டும்.

பொதுவாக லேவாதேவி முறைதான் மனிதனை மனிதனுக்கு அடிமை யாக்குகிறது. கடன் பல காரணங்களுக்காக வாங்கப்படுகிறது. ஒன்று உற்பத்திக்கு, இரண்டு வியாபாரத்திற்கு, மூன்று வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு, நான்காவது ஆடம்பரச் செலவிற்கு. ஆடம்பரச் செலவிற்குக் கடன் கொடுக்கக்கூடாது என்பதாகச் செய்துவிட்டாலும் மிகவும் நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதற்குப் பதிலாக உற்பத்தி செய்யவர்களுக்கு அதிகக் கடன் வசதி கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும்.

அதோடு இந்த லேவாதேவி தொழிலில் போட்டி கிடையாது. அதனால் கடன் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. சர்க்காரே குறைந்த வட்டிக்குக் கடன்கொடுக்க முன்வந்தால் அவர்களுக்கும் போட்டியாக இருக்கும். அவர்களும் சர்க்காரோடு போட்டியாக அதிகக்கடன் கொடுக்க முன்வருவார்கள். இதையும் சர்க்கார் ஆலோசனை செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று வெஸ்ட் பெங்களில் கடன் கொடுத்ததற்காக வீட்டின் மீது அட்டாச் செய்யக்கூடாது என்று கோர்ப்பில் தீர்ப்பு செய்திருக்கிறார்கள். ஹைதராபாத் சட்டத்தில் 5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக இருந்தால் அந்த நிலத்தையும் அட்டாச் செய்யக்கூடாது என்று இருக்கிறது. அந்த மாதிரியான முறையில் இவர்களுக்கும் திருத்தம் செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

கடன் வாங்கியவர்களுக்குத் தொந்தரவு செய்தல், போகிற இடத்தில் வருகிற இடத்தில் அவமானம் செய்தல், ஒருவருடைய “ரெபுடேஷனுக்குக் குறைவு ஏற்படுவதாக இருந்தாலும் இந்தச் சட்டத்தில் மூலம் தண்டனை அளிக்க வகைசெய்யவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தில் உண்டி முறையைப் பற்றி ஏன் சரியாகச் செய்யவில்லை என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஒரு நோட்டு எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு, 5,000 ரூபாய் வாங்கிவந்து, திரும்பவும், இந்தக் கடன் நோட்டுகளையே காட்டி பணம் பெற்றுவந்து லோவாதேவித் தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் உண்டி முறையைச் சேர்ந்தவர்கள். இதைக் கட்டுப்படுத்தவும் சட்டத்தில் இடம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் கனம் மந்திரி அவர்கள் இப்பொழுது ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதாவது உண்டிக்கு இந்த மசோதாவானது விலக்கு அளிக்கிறது. உண்டி முறையின் மூலமாகத்தான் ஆயிரக்கணக்கில் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு மிடிஸ்மேன் மூலமாக பணம் நடமாடுகிறது. இதற்குக் கண்டிப்பாக ஒரு கட்டுப்பாடு விதிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கும்ட்டும் இந்த மசோ

12th November 1957] [Sri N. K. Palanisami]

தாலில் ஏன் விதி விலக்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று எனக்கு புரியவில்லை. சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் கண்டிப்பான ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இந்த லேவாதேவி தொழில் நடத்துவதற்கு சர்க்காரிடம் பணம் இல்லை. ஆனால் ஸ்டேட் பாங்கு உண்டி முறையில் கடன் கொடுக்க வசதி செய்து கொடுக்கலாம். ரூரல் கிரெடிட் சர்வே கமிட்டியைப் போட்டு அந்தந்த இடத்தில் கோவாப்ரேடிவ் சொசைடி மூலமாக கடன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

கிராமங்களில் கந்துவட்டிக்காரர்கள் அங்குள்ள மக்களுக்கு கடன் கொடுத்து அதிக பணத்தை அவர்களிடமிருந்து உறுஞ்சுகிறார்கள். அங்குள்ள மக்களின் நன்மையைக் கருதி இப்பிரப்பட்ட லேவாதேவிக்காரர்களையும் இந்த மசோதாவில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இம்மாதிரி பெரிய ஓட்டைகள் இம்மசோதாவில் இருக்கிறது. கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு ரூரல் கிரெடிட் சர்வே கமிட்டி மூலமாக கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளுக்கு 100-க்கு 58 பேர்களுக்கு கடன் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். கிராமங்களில் விவசாயிகளின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருப்பதனால், லேவாதேவிக்காரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பணம் நிலப்பிரபுக்களிடம்தான் அன்பிரொட்கடிவ் வெல்த் அதிகமாக இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு சர்க்கார் ஏன் விதி விலக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

டாக்டர்களையும், லாயர்களையும் இந்தச் சட்டத்தில் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த டாக்டர்களையும், லாயர்களையும் இந்தச் சட்டத்தில் புகுத்துவதற்கு அவசியமே இல்லை. அவர்கள் மீது உண்மையாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமானால், பார் அசோஷியேஷனும், மெடிகல் அசோஷியேஷனும் இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த மசோதாவில் இவர்களைப் புகுத்தவேண்டிய அவசியமே இல்லை.

சாதாரணமாக கிராமங்களில் ஒருவன் ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினால், 1,500 ரூபாய் என்று எழுதிக்கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது, இம்மாதிரி ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் எழுதிக்கொடுக்கப்பட்ட கடன் தொகையை எப்படி கண்டுபிடிப்பது என்பது இப்பொழுது உள்ள பிரச்சனை. ஆகவே உண்மையான கடன் கொடுத்த தொகையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக மேற்கு வங்காளத்தில் ஒரு டிரிபுனல் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அது 4, 5 மெம்பர்களைக்கொண்டதாக இருக்கிறது. எங்கெங்கு இந்தக் கடன் தொகை விஷயமாக தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் டிரிபுனலைப்போட்டு விசாரித்து உண்மையான கடன் தொகை விஷயமாக ஏற்படும் தகராறுகளை விசாரித்து, உண்மையான கடன் தொகை எவ்வளவு, வட்டி எவ்வளவு என்று விசாரித்து அவர்கள் நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். அம்மாதிரியாக ஒரு டிரிபுனலைப் புகுத்துவதற்கு இந்த மசோதாவில் வகைசெய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து செக் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இந்த மசோதாவில் வகை செய்திருக்கிறார்கள். இதை எந்த விதத்தில் அமுலாக்கப்போகிறார்கள் என்பதுதான் புரியவில்லை. எவ்விதமான கஷ்டமிருந்தாலும் தேவையான பணத்தை கடன் வாங்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் எந்தவிதமான வட்டி கொடுப்பதற்கு தயாராய் இருப்பார்கள். எதற்காக இந்த இன்ஸ்பெக்டரை நியமித்து இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அமுலாக்கப்போகிறார்கள் என்பது எனக்குப் புலப்படவில்லை. அவர்களுக்கு உண்மையாக எவ்வளவு பணம் கொடுக்கப்பட்டது, எவ்வளவு பணம் அவர்கள் திருப்பிக் கொடுத்தார்கள், அதற்கு எவ்வளவு வட்டி கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை 'செக்' பண்ணுவதற்கு கோவாப்ரேடிவ் ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் அவைகளை யெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : How is the hon. Member entitled for more time. He has two more minutes.

[12th November 1957]

SRI N. K. PALANISAMI : இரண்டு நிமிஷத்தில் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். கிராமப் பகுதியிலே எவ்வளவு சட்டம் இயற்றினாலும் அவர்களுக்கு நன்மை இல்லை. உதாரணமாக முன்பு இந்தக் கடன் தொகையை 4 வருஷத்தில் தவணை மூலமாக கொடுக்கவேண்டுமென்று கொண்டுவந்தார்கள். நான்கு வருஷங்கள் முடிந்த பிறகு கடன் கொடுக்க விஷ்லை என்றால், நூற்றுக்கணக்கான கேஸ்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி நிலைமை கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நகரங்களில் சில டிபார்ட்மெண்டுகளில் குறைந்த வட்டியில் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி எல்லா இடங்களிலும் குறைந்த வட்டியில் கடன் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் கிராமத்தில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு மாடு, உரம் வாங்குவதற்கு செளகரியமாக இருக்கும். கிராமங்களில் சில சொசைடிகளை ஏற்பாடுசெய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவைகள் சரியாக வேலை செய்யவில்லை. ஆகவே கிராமங்களில் உள்ள கிராடிட் சொசைடியில் 30, 40 ரூபாய் கொடுப்பதற்கு விதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-06
a.m.

SRI M. R. KANDASWAMY MUDALIAR : கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் லேவர்தேவிக்காரர்கள் மசோதாவை ஆதரித்து சில விஷயங்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது விவசாயத் தொழிலாளர் பெரும்பாலும் கடன் தொல்லைகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாததினால் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு வாழவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும் என்பது எல்லாக் கட்சியினரும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு விஷயம். ஏற்கெனவே ஸ்ரீ ராஜாஜி அவர்கள் விவசாயிகளுக்கு கடன் நிவாரண மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார்கள். ஆதலால் அவர்களின் குறைகள் கூடியவரை நீக்கப்பெற்று தங்களுடைய வாழ்க்கையை வளப்படுத்தக்கூடிய நிலையை அடைந்தார்கள். இந்த மாதிரி பின்னால் சில சட்டங்கள் வந்தும் அவைகள் விவசாயிகளுக்கு பிரயோஜனம் இல்லாமல் போய் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கஷ்டத்தை நீக்குவதற்காக இப்பொழுது அரசாங்கம் இந்தச் சட்டத்தை கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதிலே சில குறைபாடுகள் இருப்பதைச் சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் பழனிசாமி அவர்கள் சொல்லும்போது விவசாயத் தொழிலாளிகளாக வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்கு அரசாங்கமே பணம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அரசாங்கம் யார் யாருக்கு எவ்வளவு வசதிகள் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவும் செய்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக எரு, மாடு முதலியவை வாங்குவதற்காக சர்க்கார் கடன் கொடுத்துத்தான் வருகிறது. சர்க்காரின் பொருளாதார நிலைமை குறைவாக இருப்பதனால், சில விஷயங்களுக்குமட்டும் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் பணம் அவசரமாக தேவைப்படுகிற காரணத்தால் லேவர்தேவிக்காரர்களிடமிருந்து பணம் வாங்கும்படியான நிலைமை ஏற்படுகிறது.

(Deputy Speaker in the Chair.)

அதிக வட்டியுள்ளதின் காரணமாக, தங்களுக்குள்ள கஷ்டங்கள் காரணமாக, குறிப்பிட்ட காலத்தில் கடனைக்கொடுக்க முடியாதிருப்பதினால், அந்த சொத்துக்களை பராதீனம் செய்யக்கூடிய முறையில் முதலாளிகள் அதிகாரத்தை துன்பிரயோகம் செய்து அவர்களின் சொத்துகளை இழந்து போகக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. அந்த நிலையில், அந்தக் கஷ்டத்தை நீக்குவதற்குத்தான், ப்ரோநோட்டின்பேரில் 12 சத விகிதம் வட்டியில், சொத்து அடமானத்தின்பேரில் கடன் வாங்கினால் அதற்கு 9 சத விகிதத்திற்கு மேல் வட்டி போகக்கூடாது என்று கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த சட்டம் மக்களை பாதுகாக்க, மக்களின் நலனுக்காகவே இந்தச் சட்டம் வந்திருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அரசாங்கம் எல்லோருக்கும் கடன் கொடுத்து உதவ முடியாத நிலை இருப்பதினால்தான், மக்கள் வேறு லேவர்தேவிக்காரர்களிடம் கடன் வாங்க நேடுகிறது. இல்லை, அரசாங்கமே கடன் கொடுத்து உதவ முடியும்

12th November 1957] [Sri M. R. Kandaswamy Mudaliar]

என்றால் இந்தச் சட்டத்திற்கே அவசியமில்லை. இன்று தொழில் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், மாஸ்டர் வீவர்ஸ், நெசவாளர்களுக்கு கடன் கொடுத்து உதவி செய்வது, லேவாதேவி நோக்கத்தோடல்ல. அவர்கள், வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு நடத்தக்கூடிய தொழில் அல்ல அது. நெசவாளரிடமிருந்து ப்ரோநோட் வாங்கியோ, அல்லது அவர்கள் சொத்தை அடமானமாக எழுதி வாங்கியோ கடன் கொடுக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வது லாபம்பெற வேண்டுமென்ற நோக்கோடு செய்வதல்ல. அவர்கள் வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு அவ்விதம் செய்வதல்ல. அவர்கள், ப்ரோநோட் கேட்பதோ அல்லது சொத்து அடமானம் வைக்க வேண்டுமென்று கேட்பதோ அவர்களது முதலிற்கு பாதுபாப்பு வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுமட்டுமே அப்படிக்கேட்கிறார்கள். அல்லாமல் வட்டி வாங்கும் ஆசையோடல்ல என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்கள் செய்வது லேவாதேவி அல்ல. லேவாதேவி செய்யவேண்டுமென்றால், அதற்கு, வாங்கும் பணத்திற்கு கணக்கு வைக்கவேண்டும். கொடுக்கும் பணத்திற்கு கணக்கு வைக்கவேண்டும். லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டும், ஆண்டுதோறும் அதை புதுப்பிக்கவேண்டும். இவைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இந்த மாஸ்டர் வீவர்ஸ், இந்த நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு கஷ்டம் நேரும் போது, அவர்களுக்கு கஷ்டம் வந்த காலத்தில் அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு வேண்டி ஒரு 50 ரூபாயோ, 100 ரூபாயோ கொடுத்து விட்டு அதற்கு ப்ரோநோட் எழுதி வாங்குகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சிறிய உதவிகள் செய்யும் காலத்தில் இந்தச் சட்டம் வந்து குறுக்கே நின்று அவர்களைப் பாதிக்கக்கூடாது. அப்படி இச்சட்டம் அவர்களைப் பாதிப்பதாயிருந்தால் மாஸ்டர் வீவர்ஸ் நெசவாளர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய பணத்தை, கடன் உதவியை, கொடுக்க மறுப்பார்கள். இதற்கு அவர்கள் லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டுமென்று சொன்னால், லேசென்ஸ் வாங்க அவர்கள் 100 ரூபாய் கட்டவேண்டும். அதோடல்லாமல், இந்த சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் அதிகாரிகள் கொடுக்கும் தொல்லைகளுக்கும் அவர்கள் ஆளாக வேண்டியிருக்கும். இத்தனையும் அவர்களால் சமாளிக்க முடியாது என்பதால் இவர்கள், மாஸ்டர் வீவர்ஸ் நெசவாளர்களுக்கு கொடுக்கும் உதவி, அவர்கள் தரி முதலியவைகள் வாங்குவதற்கு பணம் இல்லாமல், அது கைத்தறித் தொழிலேயே பாதிக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டு. கைத்தறி நெசவுத் தொழிலும், கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்ற காரணத்தால் இந்த சட்டத்தில் இருந்து மாஸ்டர் வீவர்ஸ்க்கு, இந்த லேசென்ஸ் முறையில் இருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும். அது மிக அவசியம் என்பதை நான் இங்கு வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். அவர்களை, ப்ரோநோட்டிற்குள்ள சட்டங்கள், சட்ட திட்டங்கள் அவர்களையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவிற்குக் கொண்டு வரலாம். அவர்கள் ப்ரோநோட் எழுதி வாங்குவதோ அல்லது சொத்துக்களை அடமானம் எழுதி வாங்குவதோ, இக்காரியங்களில் அரசாங்கத்தின் நிபந்தனைகள் அவர்களையும் கட்டுப்படுத்தும்படி இருக்கலாம். அதில் தவறில்லை. ஆனால் இந்தச் சட்டப்பிரகாரம் உள்ள லேசென்ஸ் முறையில் இருந்து அவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்பதை நான் மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அது மிக மிக அவசியம். லேவாதேவி அடிப்படையில் அவர்கள் அந்த வேலையைச் செய்வதில்லை. ஆகவே, அவர்களுக்கு, லேவாதேவிக்காரர்களுக்குள்ள லேசென்ஸ் இவர்களுக்கு இருக்கவேண்டியதில்லை. இவர்கள் தரிகளை வைத்துக்கொண்டு நடத்துகிறபடியால், லேவாதேவிச் சட்டத்தின்கீழ் லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டுமென்ற முறை இந்த மாஸ்டர் வீவர்ஸ்க்கு இருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் அது, நெசவாளர்களைப் பாதிக்கும் என்பதால் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்து இந்த லேசென்ஸ் முறையிலிருந்து மாஸ்டர் வீவர்ஸ்க்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு பல நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எப்படி இந்த ப்ரோநோட்டிற்கு 12 சத விதிகம் வட்டி என்று வைத்திருக்கிறோமோ அதேமாதிரி இந்த சேட்கள் கொடுக்கக்கூடிய உண்டியல்களும் ப்ரோநோட் தன்மை வாய்ந்தது என்று என்ன நண்பர் ஒருவர், வடநாட்டுக்காரர்கள்தான் அதைச் செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கு மாதிரம் சலுகைகள் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அது தவறு. வடநாட்டுக்காரர்கள்மட்டும் இதைச் செய்வதில்லை. தென்னாட்டில் உள்ளவர்

[Sri M. R. Kandaswamy Mudaliar] [12th November 1957]

களும் அதை விட கொடுமையாக நடக்கிறார்கள். அதை விட அதிகமாக கொடுமைப்படுத்தும் திராவிடர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் மறைக்கிறார்கள். திராவிடர்களும் நம் மக்களிடம் இருந்து அதிக வருமானம், அல்லது வட்டி, சம்பாதிப்பதில் வடநாட்டுக்காரர்களுக்கு இளைத்த வர்கள் அல்ல. அவர்களை விட மிக அதிகம் கொடுமை செய்யக்கூடிய திராவிடர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதில் ஆரியர்-திராவிடர், வட நாட்டார்-தென்னாட்டார் என்ற பிரச்சனைகளை இடமில்லை. சட்டம் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்கிறது. இந்த உண்டியல் முறையையும் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவரவேண்டும். வட்டியை எடுத்துக் கொள் கிறார்கள், பணம் கொடுக்கும்போதே. ப்ரோதோட் என்றால் அதற்கு 2, 3 வருஷ வாய்தா இருக்கிறது. ஆனால் இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் இரண்டு, மூன்று மாத தவணைதான் கொடுக்கிறார்கள். மூன்று மாதத் திற்கு ஒரு முறை வட்டி வாங்கும் இந்த லேவாதேவிக்காரர்களை இந்தச் சட்டம் கட்டுப்படுத்தவேண்டும். இந்த உண்டியல் முறையையும் அதில் சேர்க்கவேண்டியது மிக மிக அவசியம். கிராமங்களில் உள்ள லேவா தேவிக்காரர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. எந்தயிடத்தில் லேவாதேவி செய்தாலும்கூட, அவர்களும் இச்சட்டத்தின்கீழ் வந்துவிடுவார்கள். அவர்கள் இந்தச் சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டுதான் ஆகவேண்டும். எந்தயிடத்தில் லேவாதேவி செய்தாலும்கூட, இன்று நம் நாட்டில் தம் வாழ்க்கைக்கு மிகுதியாய் இருக்கக்கூடிய பணத்தை வட்டிக்கு கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் அதன்மூலம் நல்ல லாபம் சம்பாதிக்க நினைக்கிறார்கள். அந்த நிலை மாறவேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்யும் முறையில் பணம் கொடுத்து வாங்கிவந்த காலமும் உண்டு. இப்பொழுது அந்த நிலை இல்லாவிட்டாலும்கூட, தங்களுக்கு அதிகமாக இருக்கக்கூடிய பணத்தை குறைந்த வட்டிக்கு கொடுத்து சமுதாயத்தில் வாழக்கூடிய மற்றவர்களுக்கு ஒத்தாசை புரியக்கூடிய ரீதியில்தான் இருக்கவேண்டும், அப்படி ஒத்தாசை செய்யக்கூடிய முறையில் அவர்களின் மனப்பான்மை மாறவேண்டும். அப்படி அவர்களின் மனப்பான்மை மாறுவதற்காகத் தான் இந்த சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை ஆதரித்துக் கொள்வதோடு இந்த மாஸ்டர் ஸீவர்ஸ்க்கு ஹைசென்ஸ் முறையில் இருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

11-18
a.m.

SRI K. S. G. HAJA SHERIFF: Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the Bill introduced by the Hon. Minister for Revenue Sri M. A. Manickavelu. It is indeed very good of the Government to have introduced this Bill. In the statement of Objects and Reasons it is said

SRI S. B. ADITYAN: On a point of order, Sir: Can the discussions go on in the absence of the Hon. Minister who is supposed to pilot the Bill?

DEPUTY SPEAKER: The Hon. Minister for Transport is here. It is only collective responsibility. Any Hon. Minister can be here. It is not necessary that the Hon. Minister for Revenue should necessarily be here. Any other Hon. Minister can act for him here.

SRI K. S. G. HAJA SHERIFF: In the Statement of Objects and Reasons it is said that the Bill is intended to regulate and control the activities of a class of unscrupulous money-lenders and also those who molest and threaten borrowers. It is a very welcome feature that the Government have come forward to standardise this money-lending business. At the same time I must point out that there are certain features which have to be amended failing

12th November 1957] [Sri K. S. G. Haja Sheriff]

which, the measure will certainly cripple credit facilities that are essential. For instance the Bill contemplates that the rate of interest should be 9 and 12 per cent. I would suggest that the Government take power under the Bill and raise or lower the rate of interest according to the position prevailing at any particular moment.

As hon. Members are aware, the Reserve Bank is the institution which frequently controls this money market. In 1951, or some time about that, the Bank rate was ruling at about 3 per cent or $3\frac{1}{2}$ per cent. In 1957, it rose to 4 per cent. Even the Bank of England rate has been raised to 7 per cent. So very often this rate of interest fluctuates. Therefore, it is not good to fix the rate of interest. I would therefore suggest to the Government that they may take power in their hands to fix the rate of interest in consultation with the banking institutions according to conditions prevailing now and then.

Sir, this Bill has rightly contemplated to exclude hundis and also other bills under the Negotiable Instruments Act. But it seems to go a little too far. As for example, in Section 2 of Clause 6, it is stated "other than promissory notes". Therefore, this requires some clarification and I hope the Hon. Minister would give a clarification on this point.

Sir, the important point I wish to refer to is about the penalties contemplated in the Bill. No doubt there should be a high penalty for those who indulge in giving loans at very high rates of interest or those who intimidates or threatens the borrowers. But at the same time this provision should not in anyway stand in the way of those people who are lending at very reasonable rates of interest and those who conduct business in an organized and efficient manner. Any person going to the borrower's place for any other cause than for asking for the return of the loan may be taken as committing an offence under this Act. If that is so, I wonder whether people would continue this business at all. Therefore, I would suggest that these penalties, though they may be good under other Acts for intimidation, extraction, etc., I do not think it should be here in such a rigorous manner, in the interest of the smooth running of this business. Therefore, I suggest this provision should be amended suitably, so that it may not create any fear in the minds of those who are running this business in an organized manner.

There is another section of the people both in the City and in the mofussals who take loans of say Rs. 5 and Rs. 10 every day and do some business or petty trade with that money and return the amount daily. It is agreed that the rate of interest which these people are paying is very high. But according to this Bill, they would be completely crippled from getting any loans from these lenders, because the lenders will not be giving money to these people because of the rate of interest fixed here and because of the licence

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [12th November 1957]

fees that is very exorbitant. It would therefore suggest that Government should immediately side by side start institutions which would lend money in the same manner to these people who earn their daily bread by their trade. Not only these people would be crippled but there will be tremendous unemployment in that section of the community both in urban and also in rural areas.

Sir, although the commercial community generally welcomes this Bill, barring certain provisions which require to be amended, I hope Government would move simultaneously certain amendments to allay the misapprehensions which I have referred to. I also support this Bill.

***SRI S. B. ADITYAN :** சட்ட மன்ற உதவி தலைவர் அவர்களே, வட்டித் தொழில் கட்டுப்பாடு சட்டம் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பிறகாவது கொண்டு வந்திருக்கிறார்களே என்று மந்திரி அவர்களை பாராட்டுகிறேன். மந்திரி அவர்கள் இதைக் கொண்டு வந்து பேசியபோது, இதைப் போன்று சட்டம் அண்டை ராஜ்யங்களிலும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இது அண்டை ராஜ்யங்களில் மாத்திரமல்ல, அண்டை நாடுகளில் கூட பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அண்டை நாடுகள் என்று நான் குறிப்பிடுவது இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேயா, பர்மா இந்த நாடுகளைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே அங்கே போய் வட்டித் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடையூறுகள் உண்டென்னவதற்காக இலங்கையிலும் சரி, மலேயாவிலும் சரி, பர்மாவிலும் சரி, இம்மாதிரி சட்டங்களை அந்த நாட்டவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அங்கே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் கொடுமையானதாகவும் கடுமையானதாகவும் இருந்தது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து போனவர்களை விரட்டுவதற்காக இம்மாதிரியான சட்டம் கொண்டு வந்தபிறகு அண்டையில் இருக்கிற சண்டைக்காய் நாடுகளில் அதே சமயத்தில் நமது நாட்டில் எங்கிருந்தோ வந்த காபூலிகளும் பட்டாணியர்களும் சரணுவதற்கு அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றால் அது வருந்தத் தக்க விஷயம் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த நாடுகளிலிருந்து நம் தமிழர்களால் அவர்கள் விரட்டி அடிக்கப்பட்டு பல ஆண்டுகள் ஆகிறது. இருந்தாலும் இன்றும் தமிழ் நாட்டில் பட்டாணியர்கள், காபூலிக்காரர்கள் வாங்கி கொண்டிருக்கக்கூடிய அதிகமான, அநியாயமான, கொடுமையான வட்டியை கட்டுப்படுத்துவதற்கு இப்போதாவது ஒரு சட்டம் வந்திருக்கிறதே என்பதை பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்த சட்டத்தில் இருக்கிற சில குறைபாடுகளை சொல்லுகிறேன். நான் குறைகளை சொல்லுகிறேன் என்றால் நான் சட்டத்தை பூராவும் எதிர்க்கிறேன் என்று மந்திரி அவர்கள் கருதக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எதற்கெடுத்தாலும் எங்களிடம் 150 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் எந்த தப்புத் தவறு இருந்தாலும் நாங்கள் நிறைவேற்றிக்கொள்வோம் என்ற அடிப்படையில் மந்திரிகள் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் எந்த கட்சியினுடைய லாபத்திற்காகவோ அல்லது என்னுடைய சொந்த லாபத்திற்காகவோ இதை எடுத்துக் கூறவில்லை. நான் இதைச் சொல்லாவிட்டாலும் எனக்கு எப்படியும் 150 ரூபாய் சம்பளம் வந்து கொண்டிருக்கும். எனக்கு இதில் எந்தவித சய லாபமும் கிடையாது. நான் இதில் சொல்லக்கூடிய கருத்துக்களை அது நல்லது என்று தோன்றுமானால் அதை பரிசீலனை செய்து அது உகந்ததாய் இருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன்னால் இதே மாதிரிதான் ஒரு சட்டத்தை, நியாயவார சட்டத்தை நிறைவேற்றிய பின் அதில் ஒட்டை உடைசல்களிருப்பதாக தெரியவந்தது அந்த மாதிரி இதில் இருக்கும் ஒட்டை உடைசல்களை அடைத்து விடுவது நல்லது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதில் உதாரணமாக சொல்லவேண்டுமானால் விவசாயிகளுக்கு இதில் விதிவிலக்கு

12th November 1957]

[Sri S. B. Adityan]

ஒன்று இருக்கிறது. இது முதலாவது ஓட்டை. இந்த விதிவிலக்கு விவசாயிகளுக்கு மட்டும் பொருந்தும் என்றிருந்தால் இந்த ஓட்டையை பயன்படுத்திக்கொண்டு ஒரு காபூலிக்காரன் வட்டிக்கடையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாக ஒரு கால் ஏக்கர் நிலத்தை 100 ரூபாக்கு வாங்கிக் கொள்வானானால் அவனுக்கு இந்த விதிவிலக்கு கிடைத்துவிடும். அதன்பின் தடியை வைத்துக்கொண்டு யார் வீட்டுக்கு வேண்டுமானாலும் போய் என்ன அக்கிரமங்கள் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், குழந்தைகளை பயப்படுத்தலாம் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. அடுத்ததாக உள்ள ஓட்டை இந்தச் சட்டம் லைசென்ஸ் வாங்கிகொள்பவர்களை மாத்திரம்தான் கட்டுப்படுத்தும். இதிலிருந்து தெளிவாகிறது என்னவென்றால் லைசென்ஸ் எடுக்காதவர்கள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வட்டி வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்றாகிறது. இது 7-வது பிரிவில் இருக்கிறது. 21-வது பிரிவில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை பார்த்தால் வட்டியை குறிப்பிட்டு எழுத்கிற ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகும் வட்டி எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தாலும் அவர்களது தவறுகளுக்கு தண்டனையே ஒழிய அவர்களுடைய ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகும். அவர்களுக்கு தண்டனை கிடைக்குமே தவிர, அவர்கள் நூற்றுக்கு நூறு வட்டி பெறுவதற்கு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருந்தால்கூட அந்த ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகும். ஆகவே, 21-வது பிரிவில் "any contract" என்ற வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் "allowed under this Act" என்ற வார்த்தைகளைப் போடவேண்டும். 21-வது பிரிவில் any contract made by him in relation to his business of money lending shall not be void by reason only of that offence. என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, ஒருவன் யாரிடமாவது பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு "ப்ராம்சரி நோட்" ஒப்பந்தத்தையோ வேறு எந்த ஒப்பந்தத்தையோ எழுத்து மூலமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் இத்தகைய தவறுகள் செய்தால் அவனுக்கு தண்டனை கிடைக்குமே யொழிய, அவன் செய்துகொண்டுள்ள ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகும் என்று மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு பெரிய ஓட்டையாக எனக்குத் தெரிகிறது. இந்த ஓட்டைகளை அடைப்பது மட்டுமல்லாமல், உடைசல்களையும் திருத்தவேண்டும்.

9-வது பிரிவினுள்ள (2)-வது உட்பிரிவில் "All records or entries made in the books, accounts and documents referred to in sub-section (1) shall be in such language as may be prescribed in respect of any area" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து வியாபாரம் செய்யும் ஒருவன் எந்த மொழியில் கணக்குகளை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுபற்றி கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு இன்னுமா சந்தேகம் இருக்கிறது என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மேலும் 6-வது பிரிவில், "Every money lender shall always keep exhibited over his shop or places of business his name with the word 'money-lender' and its equivalent in the regional language." தன் கடை முன்பு உள்ள போர்டில் லேவாதேவிக்காரன் தன்னுடைய பெயரை எந்த மொழியில் எழுதியிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் பிரதேச மொழி எது என்பது இன்னும் சந்தேகமாகவா இருக்கிறது என்று கனம் மந்திரி அவர்களை நான் கேட்கிறேன். எது பிரதேச மொழியோ அதில் பெயரை எழுதவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் பிரதேச மொழி தமிழாக சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் ஆகிவிட்ட பிறகு, மசோதாவில் நான் குறிப்பிட்ட இரண்டு இடங்களிலும் வேறு வார்த்தைகளைப் போட்டு விவாதத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல் 'தமிழ்' என்ற வார்த்தையைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மசோதாவினுள்ள ஓட்டை உடைசல்களைத் திருத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் தயக்கம் இருந்தால் மசோதாவை சட்ட இலாகாவிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். லேவாதேவிக்காரர்கள் சட்டம் நல்ல முறையில் அமையவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்துடன் நான் கூறும் யோசனைகளை கனம் மந்திரி அவர்கள்

[Sri S. B. Adityan]

[12th November 1957]

ஏற்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு இன்னும் சந்தேகங்கள் இருந்தால் மசோதாவை சட்ட இலாகாவிற்கு அனுப்பி, வக்கீல்களுக்கு வருவாய் அளிக்கக்கூடியதாக இல்லாமல் கடன் வாங்கும் மக்களுக்கு பாதுகாப்பளிக்கக்கூடிய சட்டமாகக் ஆக்குவதற்காக மசோதாவில் அவசியமான திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

11-34
a.m.

* SRI K. RAMACHANDRAN :

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த லேவாதேவி மசோதா ஒரு வரவேற்கத்தகுந்த மசோதா. இது நமது ராஜ்யத்திற்கு அவசியமான மசோதா என்று சொல்லிக்கொள்வதில் நான் பெருமைப்படுகிறேன். இந்த மசோதாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள “ஆப்ஜெக்ட்ஸ் அண்ட் ரீஸன்ஸ்”-ஐப் படித்தால் மசோதா எதற்காகக் கொண்டுவரப்படுகிறது என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. அதாவது அக்கிரமம் செய்யும் லேவாதேவிக்காரர்களின் கொடுமைகளிலிருந்து கடன் காரர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற ஒரு முக்கியமான குறிக்கோளுடன் இந்த மசோதா வருகிறது என்பது தெரிகிறது. ஆனால், இந்த முக்கிய நோக்கம் இந்த மசோதா சட்டமானால் நிறைவேறாமா என்பதைப் பற்றியும் நாம் முக்கியமாகப் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. இதோடு கூட இன்னொரு விஷயத்தையும் நாம் முக்கியமாகப் பார்க்கவேண்டும். அதாவது, இந்த மசோதா சட்டமான பிறகு, நம் நாட்டிலுள்ள பெரும் பகுதியினரான விவசாயிகளுக்கும் ஏழை மக்களுக்குமுள்ள கடன் வசதிகள் அடைபட்டுப் போகாமல் நிரந்தரமாக இருக்கும் என்ற விஷயத்தையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் இந்த மசோதா நன்மையானதா அல்லது தீமையானதா என்பதை அறியலாம். தீமை ஏற்படுமானால் அத்தகைய அம்சங்களை எந்த விதத்தில் குறைப்பது அல்லது தீர்ப்பது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். நம் நாட்டில் இப்போதுள்ள கடன் வசதிகளை (கிரெடிட் பெலிஸிடிஸ்) கவனிப்போம். ஏற்கெனவே நமக்குத் தெரிந்துள்ள புள்ளி விவரங்களின்படி சர்க்கார் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களால் கொடுக்கப்பட்டுவரும் கடன் வசதிகள் நாட்டிலுள்ள மொத்தக் கடன் வசதிகளில் 6 சத விதம் ஆகும். மீதியுள்ள 94 சத விதமும் மற்றவர்கள் மூலம் கிடைக்கும் கடன் வசதியாகத்தான் என்றென்றைக்கும் இருந்துவருகிறது. மொத்தம் கடன் கொடுப்பவர்களில் 45 சத விதத்தினர் லேவாதேவித் தொழில் நடத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். மொத்தம் கடன் கொடுப்பவர்களில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பவர்கள் 25 சத விதத்தினராக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் கடன் வசதி செய்து கொடுப்பவர்களில் பெரும்பகுதியினர், மக்கள். மொத்தக் கடன் உதவியில் 6 சத விதத்தை சர்க்காரே கம்மர்ஷியல் பாங்குகள் மூலமாகவும் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகவும் கொடுக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி ரொம்பக் குறுகிய அளவில் (லிமிடெட் ஸ்கோப்) ஜனங்களுக்கு சர்க்கார் கடன் வசதிகளை செய்துகொடுத்துக்கொண்டும், மற்ற வர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் சட்டம் கொண்டுவருவது அவ்வளவு சிலாக்கிக்கத் தகுந்தது அல்ல. ஏனென்றால், சர்க்கார் கடன் வசதிகளை இதுவரையிலும் அதிகப்படுத்துவதற்கு எந்தச் சட்டங்கள் மூலமாகவது வகை செய்திருக்கிறார்களா என்றாலும், இந்த மசோதாவின் மூலமாகவாவது வகை செய்யப்போகிறார்களா என்றாலும், இல்லை என்றதான் சொல்ல வேண்டும். கூட்டுறவு முறையில் கடன் வசதியளிக்கும் ஸ்தாபனங்களும், சரியான முறையில் நடப்பதில்லை. விவசாயிகளுக்கோ கடன் தேவைப் படுபவர்களுக்கோ அவைகள்மூலம் கடன் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் ஸ்தாபனங்களிலுள்ள முக்கியஸ்தர்கள் பண வசதியடைந்திருக்கிறார்கள். என்று சொல்லப்படுகிறது. இவைகளைப் பார்க்கும்போது இந்த மசோதாவை இந்த முறையில் கொண்டு வரலாமா என்று பார்க்கவேண்டும். முக்கியமாக, தொந்தரவு பண்ணுபவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டம் இது. சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களில் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து கடன் உதவி செய்துகொண்டிருக்கும் காபூலிகளும், பட்டாணியர்களும், முல் தானிகளும் கடன்காரர்களைத் தொந்தரவு செய்வதைத் தடுப்பது மசோதாவின் முக்கிய நோக்கம் என்பது மசோதாவில் ‘ஆப்ஜெக்ட்ஸ் அண்ட் ரீஸன்ஸ்’—தலைப்பின் கீழ் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது, இந்தச் சட்டத்தை சென்னை,

12th November 1957]

[Sri K. Ramachandran]

திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, தஞ்சாவூர் போன்ற முக்கியமான நகரங்களில் முதலில் பரீட்சார்த்தமாக அமல் நடத்திவிட்டு பிறகு சட்டத்தை மற்றப் பகுதிகளுக்கு விஸ்தரித்தால் நன்றாக இருக்குமென்று அபிப்பிராயப் படுகிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான், உண்மையிலேயே, பெரிய நகரங்களில் கடன் வாங்கிவிட்டு அவதிப்படும் மத்தியதர மக்களுக்கும், சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கும் சட்டத்தினால் நன்மை ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல் இந்த மசோதாவில் இன்னொரு குறை இருக்கிறது. கடன் தொல்லையினால் இன்றையதினம் அவதிப்படும் மக்களுக்கு நிவாரண மளிப்பதற்கு இந்த மசோதாவில் வகை செய்யப்படவில்லை. விவசாயிகள் சம்பந்தமான சட்டத்தில் அத்தகைய ஒரு ஷரத்து இருந்தது. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட தவணையின்போது, கடன் வாங்கிய விவசாயியினால் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட தொகைகளின் மொத்தம், அவன் வாங்கிய கடன் தொகையைவிட அதிகமாக ஆகிவிட்டால் அப்போது அவனுடைய கணக்குத் தீர்ந்துவிடும் என்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதே மாதிரி இந்த மசோதாவிலும், அசல் தொகையைப் போல் இரண்டு மடங்கு தொகை வட்டி ரூபமாகவே செலுத்தப்பட்டுவிட்டால் கடன் வாங்கியவருடைய கணக்கு தீர்ந்துவிடும் என்று விதிப்பது போன்ற ஷரத்தைப் புகுத்தலாம்.

இயற்றப்படும் சட்டத்தை கிராமப் புறங்களுக்கு இப்போதே விஸ்தரித்து விட்டால், இது விவசாயிகளின் நிலைமையை மிகவும் பாதிக்கும். ஏனென்றால், விவசாயிகளின் வருஷ வருமானம், 'எகனமிக் சர்வே'யின்படி, ஒரு நபருக்கு ரூ. 274 என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. இதில் 90 சதவிகிதத்தை விவசாயி, சாப்பாட்டிற்கும் மற்ற குடும்பத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்கும் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. பாக்கியைக் கொண்டுதான் அவன் மற்றச் செலவினங்களை சரிக்கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயி, விதைப்பிற்கும் மற்ற விவசாயச் செலவுகளுக்கும் கடன் வாங்கவேண்டிய நிர்வந்தமான நிலைமையில் இருக்கிறான்.

இம்மாதிரியான நிலைமையில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் கிராமங்களில் கடன் கொடுக்கிறவர்கள் கடன் கொடுக்காமல் இருந்துவிடுவார்கள். அதனால் கிராமத்திலுள்ளவர்களுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும். அதற்கு சர்க்கார் என்ன செய்யவேண்டுமென்றால் சர்க்கார் பல ஸ்தரப்ளங்கள் மூலமாக கிராமங்களில் கடன் கொடுக்கிற வசதியைச் செய்து கொடுக்கிற வரைக்கும் இந்தச் சட்டத்தை அங்கே அமுலுக்கு கொண்டு வரக்கூடாது என்று சொல்லுகிறேன். சர்க்கார் ஸ்தரப்பளங்கள் அதிகமாகும் வரையில் இந்தச் சட்டத்தை கிராமங்களுக்கு நீட்டிக் வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சாதாரணமாக பெரிய நகரங்களில் இருக்கக்கூடியவர்களும் கணக்குகளை வைத்துக்கொள்வதற்கு கஷ்டப்படுகிறார்கள். இப்பொழுது நாம் பார்க்கிறோம், எ.சி.டி.ஓ.-விடம் கணக்குகளைக் கொடுக்கும் அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது. அநேகம் பேர்கள் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும்படியான நிலைமையில் இல்லை. அப்படி கணக்கு வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. அந்தப் பழக்கம் இப்பொழுது இல்லை. அந்தப் பழக்கம் கூடிய சீக்கிரம் வந்து விடும். அதனால் அதை இப்பொழுது முதற்கொண்டே அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது அவசியம் இல்லை.

குற்றங்கள் செய்கிறவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி தண்டனை கொடுப்பது ரொம்பவும் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆறு மாத கடுங்காவலும் ஆயிரம் ரூபாய் அபராதமும் என்று விதி செய்திருப்பது ரொம்பவும் அதிகமாகத் தோன்றுகிறது. அது லிவிலி கேஸ் தன்மையைப் பொறுத்ததாக இருக்கிறது. அவ்வளவு தண்டனை விதிக்கக்கூடாது. அதில் திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு கடுங்காவல் என்று இருப்பதை எடுத்துவிட்டு ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் மட்டும் இருந்தால் போதுமானது. அவர்கள் எல்லோரும் நாணயமுள்ளவர்கள், வியாபாரம் செய்கிறவர்கள், தொழில் செய்கிறவர்கள். அபராதம் கட்டுவதைக்கூட அவர்கள் அவமான

[Sri K. Ramachandran]

[12th November 1957]

மானமாகக் கருதுவார்கள். ஆகையினால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்காவிட்டாலும் கடுங்காவல் என்று இருப்பதை எடுத்துவிட்டு அபராதம் விதித்தால் போதும் என்று திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றப்படி கனம் ஆதித்தன் அவர்கள் பேசும்போது விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதைப்பற்றி கூறி அப்படி விதிவிலக்கு அளித்தால் மூல தானியர்கள் கிராமங்களுக்குச் சென்று கொஞ்சம் நிலத்தை வாங்கிக் கொண்டு இந்த விதிவிலக்கின் கீழ் வந்து அதிகப்படியான வட்டிக்கு கிராமங்களிலும் கடன் கொடுக்க முற்படுவீரவர்கள், அதனால் அந்த விதிவிலக்கு இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார். அப்படி இல்லாமல் அவர்கள் கிராமத்திற்குள்ளேயே நுழையக்கூடாது என்று செய்யவேண்டும். அப்படி அவர்கள் நுழைவதாக இருந்தால் அவர்கள் கஷ்டப்படுகிற விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே விவசாயிகள் பூராவுக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டியது அவசியம் இல்லை. அப்படி எல்லோருக்கும் அளிப்பதற்குப் பதிலாக ஐந்தாயிரம் அல்லது பத்தாயிரம் வரையில் லேவாதேவி செய்யக் கூடியவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளித்துவிட்டு அதன் மேல் லேவாதேவி செய்யக்கூடியவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். அந்தப்படி சட்டத்திற்கு திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகளில் யாருமே வருமான வரி கட்டுகிறவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள். இப்பொழுது கிராமங்களில் பார்த்தால் 100 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு 250 ரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கிக் கொள்வதாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் ரூரல் க்ரெடிட் சொசைட்டியை அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அத்துடன் இம்மாதிரி ஒரேயடியாக எல்லா விவசாயிகளுக்கும் விதிவிலக்கு என்று இல்லாமல் ஐந்தாயிரம் முதற்கொண்டு பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் லேவாதேவி நடத்தக்கூடியவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மெம்பர் அப் பி லேனர்ட் ப்ரொபெஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது. வருமான வரி கட்டுவதையும் லேனர்ட் ப்ரொபெஷனுக்குச் சேர்த்துக் அதற்கும் விதிவிலக்கு அளித்தால் போதும். ஆகவே உண்மையான அளவில், மக்களுக்கு பயன்படும் அளவில் இந்தச் சட்டத்தைக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அத்துடன் கிராமவாசிகளுக்கு க்ரெடிட் பெசிலிடிஸ் அதிகப்படுத்தக்கூடிய அளவில் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு இந்தச் சட்டத்தை அங்கு அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

11-44
a.m.

* SRI A. S. DORAISWAMY REDDIAR : கனம் உதவி

சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு இச்சபையின் முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிற லேவாதேவி மசோதாவை நான் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன். இந்த மசோதாவின் நோக்கத்தை கவனித்தால் அதிக வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து நடுத்தர வகுப்பினர் இம்சைக்குக் கொண்டு வருகிறவர்களை நடுப்பதற்கு என்று இந்த மசோதா கொண்டு வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. நடுத்தர வகுப்பினரும் சிறிய உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களும் இம்மாதிரி அதிக வட்டிக்கு கடன் வாங்கி அதன் காரணமாக அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப் படுவதை தடுக்க இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதில் ஒன்றை முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்கள் ஏன் இப்படிக் கடன் வாங்குகிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய வருவாய் குறைவாக இருப்பதால் அவர்கள் கொஞ்சம் கடன் வாங்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதிலும் பட்டணங்களில் இருப்பவர்களுக்கு சிரமம் இல்லாமல் கடன் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்ந்து வருவதால் மற்றவர்களிடம் போய் கடன் கேட்பதற்கு கூச்சப்பட்டுக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட பட்டணியர்களிடம் கடன் கேட்கிறார்கள். மற்ற இடங்களில் கடன் கிடைப்பதைவிட பட்டணியர்களிடம் கேட்டவுடன் சீக்கிரத்திலேயே கடன் கிடைத்துவிடுகிறது. அதனால் தான் அவர்களிடம் போய் கடன் வாங்குகிறார்கள். அவர்களும் தைரியமாக கடன் கொடுக்கி

12th November 1957] [Sri A. S. Doraiswamy Reddiar]

றார்கள். ஏனென்றால் கடன் வாங்கியவர்களுடைய உத்தியோகம் செய்யும் இடங்களில் சென்று அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்களை நிர்ப்பந்தம் செய்து கொடுமைப்படுத்தி தாங்கள் கொடுத்த பணத்தை வசூலிக்க சௌகர்யமாக இருக்கிறது. அப்படி பணத்தை வசூல் செய்துவிடலாம் என்ற நோக்கத்துடன் தான் அவர்கள் கேட்டவுடனேயே பணத்தை கடனாகக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இவர்களுடைய கஷ்டகாலம் அவர்க ளிடத்தில் போய் வாங்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை தடுப் பதற்குத்தான் இப்பொழுது சர்க்கார் இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதற்கு சில விதி விலக்கும் அளித்திருக்கிறார்கள். இதனால் வியாபாரிகளுக்குத் தடங்கல் இருக்கிறது, ரொக்க லேவாதேவி செய்கிறவர்களுக்கும் நாணயமாக லேவாதேவி செய்கிறவர்களுக்கும் இடைச்சூல் இருக்கிறது, அப்படி இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக சட்டத்தில் விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எவ்வளவு சட்டம் செய்தாலும்கூட மக்களுடைய மனது மாறுது. மக்களுடைய மனது மாறுதல் அடைவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஏற்கனவே நாம் பான் ப்ரோக்கேர்ஸ் ஆக்ட் என்ற சட்டத்தை இயற்றினோம். அந்தச் சட்டம் இப்பொழுது சரியானபடி அமுல் நடத்தப்படுகிறதா என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். அது ஒருவருக்கும் பயனடையவில்லை என்பதை சர்க்காரே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பான் ப்ரோக்கர் ஆக்ட்டில் வட்டியை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். அதன்படி தான் இப்பொழுது வட்டி வாங்குகிறார்களா என்பதை அறியவேண்டும். எப்படி வட்டி வாங்கப்படுகிறது என்பது கடன் கொடுக்கிறவர்களையும் கடன் வாங்குகிறவர்களையும் கேட்டால்தான் தெரியும். ஆகவே சட்டத்தில் இருப் பது ஒரு வட்டி, நடவடிக்கையில் இருப்பது அதிகப்படியான வட்டி. கடன் வாங்குகிறவருக்கு பணம் அவசியம் வேண்டியதாக இருப்பதால் அவன் வட்டியைப்பற்றி கவனிப்பது இல்லை. பான் ப்ரோக்கரிடம் போய் கடன் கேட்டால் அவன் இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்குள்ள வட்டியை கழித்துக்கொண்டுதான் கடன் கொடுக்கிறான். அவனை சட்டம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. மற்றபடி அடமானம் வைக்கிறார்கள். அடமானம் வைக் கக்கூடிய நகையை கடன் கொடுக்கிறவன் வீலைக்கு வாங்கிக்கொண்டதாகக் கருதி கடன் கொடுக்கிறான். ஏன் என்று கேட்டால் பணம் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது நகையைக் கொடுத்துவிடுகிறேன், அது வரையிலும் அதை நான் வாங்கியதாக வைத்துக்கொள்ளுகிறேன், என்று சொல்லி நசையை வீலைக்கு வாங்கியதாகக் கருதி கடன் கொடுக்கிறான். இதை எந்தச் சட் டும் கட்டுப்படுத்தவில்லை. அப்படி வீலைக்கு என்று வைத்துக்கொண்டும் வட்டியை கழித்துக்கொண்டுதான் கடனைக் கொடுக்கிறான். எங்கு பார்த்தாலும் அதிகப்படியான வட்டி வாங்குவதாகத்தான் இருக்கிறது. சட்டம் இயற்றியும் எந்த விதமான பிரயோசனமும் இல்லை. ஆகையி னால் எந்த விதமான சட்டத்தை இயற்றினாலும் எந்த விதமான பலனை யும் நடுத்தர வகுப்பினர் அடைய முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக இந்த மசோதாவில் வட்டியைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள். அதில் சர்க்காரால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஆறு வீதமும் பன்னிரண்டு வீத மும் என்ற வட்டி ரொம்பவும் நியாயமானது. அதற்கு திருத்தம் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அப்படி வைக்காமல் போனால் அதிலும் ப்ளாக் மார்க்கெட் நடைபெறும். அரிசி கட்டுப்பாடு இருந்தபோது ஆறு அல்லது எட்டு அவுன்ஸ் என்று வைத்தபோது எவ்வளவு ப்ளாக் மார்க்கெட் நடந்துவந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதைப் போலவே குறைந்த வட்டி என்று வைத்துவிட்டால் இதிலும் ப்ளாக் மார்க்கெட் நடைபெறும். அதனால் சர்க்காரே ஒரு விசித்திரத்தை வைத்து இருப்பது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. இதன்படி இருந்தால் இதில் ப்ளாக் மார்க்கெட் செய்யமாட்டார்கள். குறைந்த வட்டியாக இருந் தால் கடனை கொடுக்க முன்வரமாட்டார்கள். கடன் கொடுத்தாலும் அதிகப்படியான இம்சைக்கு உள்ளாக்குவார்கள். ஆகவே சர்க்காரே வட்டி விசித்திரத்தை நிர்ணயம் செய்திருப்பது நல்லது என்று தோன்றுகிறது.

ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார், சர்க்காரே லேவாதேவியை நடத்தலாம் என்று. சர்க்காரே லேவாதேவி நடத்தினால் கடன் வாங்குவதற்கு எவ்வ ளவோ கஷ்டமாக இருக்கும். நமக்கு தெரியும், சர்க்காரிடமிருந்து கடன்

[Sri A. S. Doraiswamy Reddiar] [12th November 1957]

வாங்குவதற்கு எவ்வளவு காலதாமதம் ஆகிறது என்பது. சாதாரணமாக சர்க்காரிடமிருந்து சீக்கிரத்தில் கடன் கிடைக்காது. சர்க்காரிடத்திலும் கோவாப்பரேடியல் சொசைடிகளிலும் நமக்கு கடன் கிடைப்பதாக இருந்தால் அது எவ்வளவோ சிரமமாக இருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். நமக்குத் தெரியும் உரம் வாங்குவது, விதை வாங்குவது, கடன் வாங்குவது இவைகளுக்கெல்லாம் நாம் எவ்வளவு சிரமம் அடைகிறோம் என்பது. அதனால் சர்க்காரே லேவாதேவி நடத்துவது என்றால் கடன் வாங்குவது என்பது முடியாது, சீக்கிரத்தில், கடன் கேட்கிறவர்களுக்கு பணமும் வந்து சேராது. மற்றும் அநேக விதங்களிலும் செலவுகள் செய்ய வேண்டியதாகவும் இருக்கும்.

சட்டத்தில் ஹண்டிகளுக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கனம் ஸ்ரீனிவாசய்யர் பேசும்போது இப்படிப்பட்ட விலக்கு அளிக்கக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். இந்த ஹண்டி முறையினால் பல வியாபாரிகள் சௌகரியமடைகிறார்கள். இந்த ஹண்டியை வைத்துக்கொண்டு சிலர் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். அதிகப்படியான வட்டிக்கு கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஆகையினால் ஹண்டிக்கு விலக்கு அளிக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக பஸ் முதலாளிகளைப்பற்றி சொல்லப்பட்டது. பஸ் முதலாளிகளுக்கு பட்டாணியர்கள் கடன் கொடுத்துவிட்டு அதிகப்படியான லாபம் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்குத் தெரியும் ஒரு சிலர் ஒன்றுமே இல்லாமல் இவர்களுக்கு கடன் கொடுத்து மெத்தையின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு லட்சாதி பிரபுவாக ஆகி இருப்பது. அவர்கள் அப்படி ஆனதற்குக் காரணம் பஸ் முதலாளிகள்தான். பஸ் முதலாளிகளுக்கு நிரப்பந்தம் இருப்பதால் அப்படி அவர்களிடம் போய் வாங்குகிறார்கள். அவர்களுக்கு பஸ் லைசென்ஸ் பணம் கட்டவேண்டியதாக இருக்கிறது, வரிகள் கட்டவேண்டியதாக இருக்கிறது, கவர்ன்மென்ட் கட்டணம் கட்டவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் பணம் அவசரமாக வேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்கு இவர்களைக் கேட்டால்தான் கிடைக்கும். மற்ற இடங்களில் கிடைக்காது. இதையும் சேர்க்கவேண்டுமா? இதற்கும் விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக லைசென்ஸ் பீசுக்கு கட்டணம் நூறு ரூபாய் என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றப்படி பத்து இடங்களில் பத்து கடைகள் இருந்தால் பத்து இடங்களிலும் சேர்ந்து ஆயிரம் ரூபாய் லைசென்ஸ் கட்டணம் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது பொருளாதாரச் சட்டம் இல்லை. இது லைசென்ஸ் பீசுதான். பணம் சம்பாதிப்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. நூறு ரூபாய் என்பது அதிகமாக இருக்கிறது. பத்து இடத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும். இப்படி அதிகப்படியாக வசூல் செய்தால் அவர்கள் வட்டிக்கு கடன் கொடுக்காமல் நிம்மதியாக வீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். அதன் பிறகு அவர்களுக்குக் கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டியதில்லை. கடன்காரர்கள் அவர்களிடம் போக வேண்டியதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டால் அவர்கள் பணத்தை பாங்குகளில் போட்டுவிட்டு நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று இருப்பார்கள். நல்ல வழியில் பணத்தை கடனாக வாங்க ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகவே லைசென்ஸ் பீசைக் குறைக்க வேண்டும்.

ஆகையால், லைசென்ஸ் கட்டணத்தைக் குறைக்கவேண்டும். ஒரே ஊரிலே எத்தனை இடங்களில் வியாபாரம் செய்தாலும் ஒரு இடத்திற்குள்ளே கட்டணம்தான் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். இரண்டு மூன்று இடங்களில் வியாபாரம் செய்தால், இரண்டு, மூன்று லைசென்ஸ் வாங்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களில் 4 இடங்களில் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். கார்ப்பரேஷன் எல்லையிலே ஒரே இடத்திற்கு லைசென்ஸ் கட்டணம் வைத்தால் போதும். நாலு இடங்களில் வாங்கவேண்டியதில்லை. வெளி ஊர்களிலே இருந்தால் செய்யலாம்.

12th November 1957] [Sri A. S. Doraiswamy Reddiar]

தண்டனை அதிகம் என்று எதிர்ப் கட்டிக்காரர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மசோதாவில் குறிப்பிட்டிருப்பது மிக மிகக் கடுமையான தண்டனை என்று தெரிகிறது. தண்டனையைக் குறைக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அசலுக்கு மேல் வட்டியானால் முதலிலிருந்து கழிக்கவேண்டுமென்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அம்மாதிரி செய்தால் கடன் வாங்கினவன் ரொம்ப நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகவேண்டும். அசல் இல்லாமலேயே வட்டி ஆய்விடுகிறது. வட்டியை உடனுக்குடனே வாங்க நிர்ப்பந்திப்பார்கள். அசலுக்கு மேல் வட்டி அதிகமாய்விடுமோ என்று நினைத்து, கோர்ட்டில் சூட் போடுவார்கள். அசலுக்கு மேல் வட்டி அதிகமாகக் கூடாது என்று இந்தச் சட்டத்தில் வைத்தால் கடன் வாங்கினவர்களுக்கும் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கும் அதிகக் கஷ்டம்தான் ஏற்படும்.

பான் ப்ரோக்கர் சட்டம் வந்தது. அதுவும் பெயில் ஆய்விட்டது. இதைப்போல இரண்டு மூன்று சட்டங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். எப்பொழுது சட்டம் செய்தாலும் ஏதாவது தவறுகள் இருக்கலாம். பட்டாணியர்களை வெளியேற்றவேண்டுமென்று இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தாலும், அது இன்னும் விரிவாகக் கொண்டுவரப்படவேண்டுமென்பது நோக்கம்தான். இந்தச் சட்டத்தை அனுப்பத்திலிருந்து பார்த்து பின்னால் திருத்திக்கொள்ளவேண்டியதுதான். முக்கியமாக ஜனங்களுக்கு மனம் மாறவேண்டும். மகமதியர்கள் அதிக வட்டி வாங்கினால் பாபம் என்று குரானில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், அவர்கள் அதிக வட்டி வாங்காவிட்டாலும், வேறு வழியில் அதிக லாபம் அடைகிறார்கள். கிரயம் எழுதி வாங்கிக்கொள்வது போன்று செய்கிறார்கள். அதிக வட்டி வாங்குவது பாப காரியம் என்ற வகையில் மக்கள் நினைத்து தர்ம வட்டிக்கு கடன் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு மக்களுடைய மனம் மாறவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். எந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் எதிர்ப்பு இருப்பது வழக்கம். அதைப்போல், இதற்கும் எதிர்ப்பு இருப்பதை நான் எதிர்த்து, என்னுடைய சொற்பொழிவை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வட்டித் தொழில் கட்டுப்பாடு மசோதாவை 11-53
அரசாங்கம் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பி, பின்னர் அதைச் சட்ட a.m.
மாக்குவதெனக் கருதி, இங்கே கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே நடுத்தர மக்கள் வட்டிக்குக் காச கொடுப்பதற்கு ஆள் கிடைப்பார்களா என்று தவிக்கவேண்டிய பொதுவான சூழ்நிலை இருப்பதால் வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கின்றவர்கள் கையிலே சிக்கி, படாத பாடுபடுகிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அவர்களுக்காக இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருவது உண்மையிலேயே தவிர்த்த தக்கதுதான். இருந்தபோதிலும்கூட, இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிற ஆர்வத்திலே, நடுத்தர மக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற ஒரு ஆசையிலே, இந்தச் சட்டத்தைக் கடைப் பிடிப்பதற்குப் புகுவோமானால், சட்டத்திலே ஓட்டைகள் அதிகமாக இருப்பதை வக்கீல்கள் பயன்படுத்துவதோடு, சட்டத்தின் காரணமாக எந்த நன்மை ஏற்படவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அந்த நன்மை மக்களுக்குக் கிடைக்காமல், பேராசைக்காரர்களுக்குப் போய்விடுமோ என்ற பயம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. காரணம், இப்படி நெருக்கடியான சட்டங்களைப்போட்டு, சட்டத்திலே ஏதாவது ஒரு தவறு செய்துவிட்டால் கம்பி எண்ணவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டைப் போடுவோமானால், இதையே ஒரு தொழிலாக பேற்கொண்டு, பிழைப்புக்குத் தொழிலாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கின்றவர்களில் ஒரு சிலர் பயந்து இந்தத் தொழிலை விட்டே வெளியேறக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். அதன் காரணமாக, மீண்டும் நடுத்தர மக்கள் குறைகள் தீர்க்கப்படாமல், அதிகமான தொல்லைக்கு ஆளாவார்கள். ஆகையால், ஒரு சில திருத்தங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தினால், இந்த அமைச்சர் குழுவினர் சமூகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நன்மை செய்தவர்களாவர், நடுத்தர மக்களுக்கும் நன்மை செய்தவர்களாவர்.

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [12th November 1957]

பொதுமக்கள் இப்படிக்கஷ்டப்படக் கூடாதென்ற எண்ணம் இருந்தால், அவர்கள் படும் கஷ்டங்களைக் குறைக்க வேறு வழிகளைக் கண்டு பிடித்து வகை செய்யவேண்டும். பாங்குகள் மூலமாகவோ, கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாகவோ அவர்களுக்கு சிறு கடன் வசதிகள் (small credit facilities) செய்துகொடுக்கப்படவேண்டும். இப்படி சிறு சிறு தொகைகளைக் கடனாக எப்படிக்கொடுக்கவேண்டுமென்றால், மனிதனுடைய நாணயத்தில் நம்பிக்கை வைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் ஏதாவது ஈடு கொடுத்தால்தான் கடன் கொடுக்க முடியும் என்ற முறையே இருந்தால், ஜமீந்தார்களும், மிராசதார்களும் தான் ஈடு கட்டலாம், பணத்தை வாங்கலாம், அல்லது வேறு வகையிலே சொத்தைக் காண்பித்துப் பணத்தை வாங்கலாம். இப்படிப்பட்ட பாங்குகள் பணக்காரர்களுக்குத்தான் ஓரளவுக்கு பலன்தருமே தவிர, சொத்தே இல்லாமல், உடைமை இல்லாமல், நகை நடடுகள் இல்லாமல் இருப்பவன் தன்னுடைய நாணயத்தை நம்பிக் கடன் கேட்டால், அவனுக்குக் கடன் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் அரசாங்கம் இதுவரை உதவி செய்ய முன் வந்தது கிடையாது. அத்தகைய 'ரிஸ்க்' அதாவது அத்தகைய அபாயத்தை அரசாங்கம் ஏற்குமா என்று சந்தேகிக்கக்கூடிய அளவிலே இருக்கிறது. நாணயமுள்ள ஒருவனுக்கு, அவனுடைய தேவைக்கு வேண்டிய பணம் கிடைக்கச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தால், அவனுடைய பணக்கஷ்டத்தை நீக்கவேண்டுமென்றால், அதிலே இருக்கும் அபாயத்தையும், அதிலே இருக்கும் அவநம்பிக்கையையும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அம்மாதிரியான ஒரு சூழ்நிலை இல்லாத காரணத்தால், ஒருவனுடைய நாணயத்தை நம்பிக் கடன் கொடுக்கிறவர்கள், அந்தத்தொகையைத் திரும்பிப் பெறுவதில் ஏற்படும் 'ரிஸ்க்'-ஐ மனதில் கொண்டு, அதிகமான வட்டிப் பணத்தை முன்சட்டியே வாங்கினிகிற நிலையை நாம் பார்க்கிறோம். அந்தப் பெரும் வட்டித் தொகையை முன்சட்டியே கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஒருவனுக்கு ஏற்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறிப்பிட்ட தொகை ஒருவனுக்குக் கிடைக்காவிட்டால் அவன் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு தொங்கக் கூடிய அளவில் சமூகம் அவனைக் கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கிவிட்டுக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு சமயத்தில் கடன் கிடைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தாமல் இம்மாதிரி கெடுபிடி சட்டத்தைப் போட்டால், எந்தப் பொதுமக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அந்தப் பொதுமக்களுக்கு நன்மை ஏற்படுமா என்று அச்சம்தான் தட்டுகிறது.

அந்த வகையிலே இந்தச் சட்டத்திலே ஒரு சில சிறு சிறு மாற்றங்களை ஏற்று—அந்த மாற்றங்கள் அவ்வளவு சிறந்ததாக இல்லாமல் இருக்கலாம், அவ்வளவு தீவிரமாக தீமைகளைக் கட்டுப்படுத்தாத அளவிலே இருக்கலாம்—இருந்தபோதிலுங்கூட, அவர்களுடைய நன்மைக்காக இந்த அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும், நாணயத்தை நம்பிக் கடன் கொடுப்பதிலே ஏற்படும் 'ரிஸ்க்'-ஐ ஏற்கத்தான் வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

அப்படிப் பார்க்கும்போது, இதில் இருக்கும் சில சங்கடங்களைப் பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக் கூறிவிட்டார்கள். வட்டித் தொழில் கட்டுப்பாட்டு மசோதாவின் நான்காவது ஷரத்தில் லைசென்ஸ் கட்டணம் ரூ. 100 என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதோடு அரசாங்கத்தார் சொல்கிறார்கள்—100 ரூபாய் வருமானம் பெறவேண்டுமென்பது எங்களுடைய நோக்கம் அல்ல வென்று அனேகர் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடக்கூடாதென்ற காரணத்திற்காகத்தான் நாங்கள் அப்படிப் போட்டிருக்கிறோம். கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணமே தவிர, வருமானம் பெறவேண்டுமென்ற எண்ணம் அல்ல என்று கூறுகிறார்கள்.

அது மாதிரி அல்ல. ரூ. 100 ஒரு கடைக்கு மாத் திரம் அல்ல. இன்னும் ஒவ்வொரு கடைக்கும் ரூ. 100 கொடுத்து லைசென்ஸ் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. அது மாத் திரம் அல்ல. லைசென்ஸை ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை புதுப்பிக்கவேண்டுமென்றும் சட்டத்தில் இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் மொத்தமாக வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, நம்முடைய எண்ணம் அவர்களிடமிருந்து பணம் தேவை இல்லை என்றாலும், ரூ. 100

12th November 1957] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

லேசென்ஸ் கட்டணம் வைத்திருப்பதால், சிறு சிறு தொகையை வைத்து தொழில் நடத்துபவர்கள் ஈடுபட முடியாமல் எந்தக் காபூலிக்காரர்களையும், மூல்தானிகளையும் நாம் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக ஒதுக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவர்கள்தான் வெகு சலபமாகத் தப்பிவிடுகிறார்கள் இந்தச் சட்டத்தினால். ஆனால், நம்முடைய நாட்டு மக்களிலே சில விதவைகள் போன்றவர்கள் பணத்தை வட்டிக்கு விட்டு பிழைப்பு நடத்துகிறார்களே அவர்கள்தான் வெகு தீவிரமாக இந்தச் சட்டத்தின் பிடிப்பில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். 'Molestation' என்ற குற்றத்திலிருந்து முக்கால்வாசி காபூலிக்காரர்களும், மூல்தானியர்களும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை காணப்படுகிறது.

மூல்தானியர்கள் போன்றவர்கள் எல்லாம் ஹூண்டி பிலினைஸ் செய்கிறார்கள். அந்த ஹூண்டிகள் நெகோஷியபிள் இன்ஸ்ட்ருமென்ட் சட்டத்தின் கீழ் வருகின்றன என்று விலக்கப்படுகின்றன. இந்த பிலினைஸில் ஈடுபடுபவர்கள் முக்கால்வாசிப் பேர்கள் வடநாட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் பல்காரர்களும், லாரிக்காரர்களும் சிக்கித் தவிப்பதை இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. உண்மையிலேயே பஸ்காரர்கள், லாரிக்காரர்கள் என்று பெயரேயொழிய, அந்த பஸ்களும், லாரிகளும் கடன் கொடுத்த வடநாட்டாராகிய மூல்தானியருக்குத்தான் சொந்தமாக இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். ஆகவே, அவர்கள் வெகு சலபமாக நெகோஷியபிள் இன்ஸ்ட்ருமென்ட் சட்டத்தின்படி அவர்கள் தப்பித்துவிடுகிறார்கள்.

அது மாத்திரம் அல்ல. ஹூண்டி வியாபாரம் செய்பவர்களை இந்தச் சட்டத்தில் கொண்டு வரத் தேவையில்லை என்று அவர்களை நாமே தப்பிவிடுகிறோம்—விதிவிலக்கு கொடுத்து இருப்பதால். உண்மையிலேயே மிக்க தொல்லை கொடுப்பவர்களை விதிவிலக்கு அளித்து தப்பிக்க விட்டுவிட்டு, சிறு சிறு தொகை வைத்து லேவர்தேவி செய்து, வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களே, அவர்கள்தான் மிக்க தீவிரமாக மாட்டிக் கொள்கிறார்கள். அந்த முறையில் சிறு தொகை கொடுத்துப் பிழைக்கிறவர்கள் ரூ. 100 லேசன்ஸ் கட்டணம் கொடுக்கச் சொல்வது ரொம்ப அதிகமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

பம்பாய் சட்டத்தில் செக்ஷன் 6 (4)-ல் ஒரு கடைக்கு ரூ. 5 லேசென்ஸ் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு கடைக்கு மேல் லேசன்ஸ் வாங்கினால் ரூ. 2 லேசன்ஸ் கட்டணம் வைத்திருக்கிறார்கள். அவ்வளவு குறைவாக வைப்பதற்கு மனம் இல்லாதபோதிலும் சற்று குறைவுபடுத்தி லேசன்ஸ் கட்டணத்தை ரூ. 20 அல்லது 15 என்று வைத்தால் நலமாக இருக்கும். அதற்கு மேல்களை ஸ்தாபனங்கள் இருந்தால் 'ஸ்டாப் லிஸ்ட்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்களே அதை அனுசரித்து 4 கடைகள் வைத்திருந்தால், 2 கடைகளுக்கு மேலே இவ்வளவு குறைக்கலாம் என்ற ஒரு அளவை நிர்ணயித்து லேசன்ஸ் கட்டணம் வசூலிப்பது நலம். அப்படியில்லாமல் 100 ரூபாய் லேசன்ஸ் தொகை வாங்குவது என்றால், சிறு சிறு அளவில் இந்தத் தொழில் செய்கின்றவர்கள் இந்த சட்டத்தை உடைப்பதற்கு வழி இருக்கிறதா என்று ஆராயக்கூடிய ஒரு நிலைமையைத்தான் உண்டாக்கும்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : ஒரு விளக்கம் கொடுக்கிறேன். கனம் அம்மையார் வழக்கறிஞர். 'not exceeding Rs. 100' என்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது 'outer limit' தான். எஸ் வரும்போது அதைவிட குறைவாக இருக்கலாம். அதேமாதிரிதான் தண்டனைசூட 'not exceeding six months' என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்காக அதிகபட்ச தண்டனையை கொடுக்கவேண்டுமென்பது அவசியம் இல்லை. அதற்கு குறைவாகவும் கொடுக்கலாம்.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறைப்பதாக ஒத்துக்கொள்வதை வரவேற்கிறேன். வட்டிக் கடைக்காரர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் செய்தி இது. 100 ரூபாய்

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [12th November 1957]

'maximum limit' என்று வைப்பதற்குப் பதிலாக ரூ. 25 'maximum limit' என்று வைத்துவிட்டால் அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது என்று எண்ணுகிறேன். அதையும் அமைச்சர் அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, செக்ஷன் 5-ல் இடம் மாற்றவேண்டுமானால் அதை முதலில் அதிகாரிகளுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இடம் கிடைப்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டம்? இடம் கிடைப்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் படுகின்ற தொல்லை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அப்படியிருக்கும்பொழுது இடம் மாற்றத்தை முன்னாலேயே அதிகாரிகளுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக, இடத்தை மாற்றிய 10 நாட்களுக்குள்ளாகவோ, 15 நாட்களுக்குள்ளாகவோ, 20 நாட்களுக்குள்ளாகவோ இடம் மாற்றத்தை அதிகாரிகளுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுமென்று திருத்திவிட்டால் அது அவர்களுக்குச் சலபமாக இருக்கும். இடம் தேடிக்கொண்டிருக்கும் வேதனையிலே, இடம் மாற்றத்தை தெரிவிக்கும் வேதனையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டாம். இடம் தேடி மாறின பிறகு, 20 அல்லது 15 நாட்களுக்குள்ளாக இடமாற்றத்தை அதிகாரிகளுக்கு தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மாற்றிவிட்டால் அது நலமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

அதற்கு அடுத்தபடி செக்ஷன் 7-ல், 12 சத வீதம், 9 சத வீதம் வட்டிதான் வாங்கலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே அது நியாயமான வட்டி விகிதம்தான். ஆனால் அந்த வட்டி நடைமுறையில் இருக்கும் அல்லது சட்டத்தோடு நின்றுவிடுமா என்பதைத்தான் பார்க்க வேண்டும். காரணம் இன்றைக்கு 'பான் ப்ரோக்கர்' சட்டத்தில் வட்டியை கட்டுப்படுத்தினாலும்கூட, அந்த வட்டிக்கு பணம் கிடைப்பது கிடை யாது. ஆகையினாலே, தான் அளவிலே 12 சதவிகிதம், 9 சதவிகிதம் வட்டி இருக்குமே தவிர, நடைமுறையில் அது அமுலில் இல்லாமல் போய் சங்கடம் ஆகிவிடும். பான் ப்ரோக்கர்கள் நலையை வைத்துக் கொண்டு ரூபாய்க்கு காலணை அளவிலே வட்டி வாங்குகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வருஷத்திற்கு ரூ. 18-12-0 வருகிறது. நலையை யும் அடக்கா வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் 18½ சதவிகிதத்துக்கு வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்பொழுது நாணயத்தின்பேரில் சிறு சிறு தொகையைக் கடனாகக் கொடுக்கின்றவர்கள் 12 சதவிகிதம் வட்டிக்கு நடைமுறையில் கடன் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்போமானால், அது பிராமிலரி நோட்டு அளவில்தான் இருக்குமே தவிர, அது நடைமுறையில் இருக்காது. இந்த அதிகாரத்தை கோர்ட்டுகளுக்கே விட்டுவிடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். ஜட்ஜ்கள் கேஸ்களில் எப்படி இவர்கள் வட்டி வாங்குகிறார்கள் என்பதை கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். தூறு ரூபாய் கடன் கொடுத்தவிட்டு ரூ. 400-க்கு நோட்டு வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதில் 12 சதவிகிதம் வட்டி என்று குறிப்பிட்டிருக்கும். அதில் வருஷத்திற்கு 12 ரூபாய் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது மாதத்திற்கு ரூ. 12 ஆக நடைமுறையிலே இருக்கும். அந்த மாதிரி குறைந்த வட்டிக்கு நடைமுறையில் பணமே கிடைப்பது கிடை யாது. இதனால் இம்மாதிரி சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஸ்மால்கால் கோர்ட்டு, லிடி லிவில் கோர்ட்டுகளில் இம்மாதிரி வழக்குகள் நடக்கின்றன. இவைகளை ஜட்ஜ்கள் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். ஆகையால் நாம் வட்டி விகிதத்தை நிர்ணயிப்பதற்குப் பதிலாக வேறு வழிகளின் மூலம் இதை கட்டுப்படுத்தவேண்டும். அதாவது ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள், அல்லது நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் வட்டி முதலுக்கு மேல் ஏறியிருந்தால், அந்த வட்டி செல்லாது என்று வைத்துவிடவேண்டும்.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member's time is up.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : Mr. Deputy Speaker, I would request you to give me five more minutes.

DEPUTY SPEAKER : I cannot allow five minutes. It is not possible. There are so many other speakers in the list. So, I can allow the hon. Member only two minutes more.

12th November 1957]

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : முதலுக்கு மேலே

வட்டி சேர்ந்திருந்தால், ஒரு அளவுக்கு மேல் இருக்குமானால் அந்த வட்டி செல்லாது என்று வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவு வருஷத்திற்குள் என்று காலத்தையும் நிர்ணயிக்கவேண்டும். வருஷம் நிர்ணயிக்கப்படாவிட்டால், அவர்கள் ஏதாவது கணக்கு போட்டு முன்னாலேயே வட்டி வாங்கிவிடுவார்கள். ஆகையால் இவ்வளவு வருஷங்களுக்குள் முதலுக்கு மேல் வட்டி சேர்ந்திருந்தால் இந்த அளவுக்கு மேல் செல்லாது என்று நிர்ணயித்துவிடவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் நடைமுறையில் நலனாக இருக்கும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இங்கிலாந்து தேசத்திலே ப்ராமிலரி நோட்டுக்கு 24 சதவிகிதமும், செக்யூரிடி கடனுக்கு 19 சதவிகிதமும் 'அலவ்' பண்ணுகிறார்கள். முற்போக்கான மேல் நாட்டிலே இந்த விகிதத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே சட்டத்தில் வேண்டுமானால் 12 சதவிகிதம் போட முடியுமே தவிர அதை அமுல் நடத்துவது அவ்வளவு சுலபமல்ல என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக செக்ஷன் 10 மிக முக்கியமான பகுதி. அதிலே இன்ஸ் பெக்டர்களுக்கு அதிகமான அதிகாரத்தைக் கொடுத்து, அவர்கள் பிரியப்பட்டால், கடைக்குள்ளே நுழைந்து எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் இந்த நோட்டீஸ் எடு, அந்த நோட்டீஸ் எடு என்று சொல்லலாம். நல்ல எண்ணத்தோடுதான் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு இந்த அதிகாரத்தை சர்க்கார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் இந்த அதிகாரிகள் சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் நேரத்தில் தங்களுக்கு கொடுக்கப்படும் அதிகாரங்களை தங்கள் இஷ்டம்போல் துஷ்பரியோகம் செய்வதால், மக்கள் அதனால் பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாகி, பணக்கப்பட்டுள்ளாகி அந்த சட்டத்தையே விரும்பாத சூழ்நிலை சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. மதுவிலக்கு சட்ட அமுலில் இந்த சூழ்நிலைதான் நிலவுகிறது. 'காட்பன் பெட்டிங்' விஷயத்திலும் இம்மாதிரிதான் அமுல் நடக்கிறது. 'Petty cases' நிறைய போடவேண்டுமென்று மேல் அதிகாரிகளிடத்திலிருந்து உத்தரவு வரும்பொழுது கீழே இருக்கும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் யாரை எப்படி பிடித்துப் போடுவது என்ற ஆர்வத்திலே பிளாட்பாரத்தில் படுத்தற்குப்பவனை எழுப்பி அவன் சாராயம் குடிக்காதவரை இருந்தாலும்கூட அவனை சாராயம் குடிக்க வைத்து கேஸ் போடுகிறார். சில இடங்களில் இன்னும் ஆண்களை கண்டுபிடித்து தரும்வரையில் பெண்களை கட்டாயமாக 'லாக் அப்பில்' வைத்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் கனம் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு முன்பே கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இப்படி சட்டம் அமுல் நடத்தும் முறையில் அதிகாரிகள் நடந்துகொள்ளுவதால், பொதுமக்களுடைய வெறுப்பு யாரைச் சார்ந்தது என்றால், அந்த அதிகாரிகளை சாருகிறதில்லை. அந்த சட்டத்தை இயற்றிய அமைச்சர் குழுவின் மீதும் ஆளும் கட்சியின் மீதும் சார்ந்தது. அதை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் வெகு சுலபமாக பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். விற்பனை வரி, வருமான வரி அதிகாரிகளிடம் மக்கள் படுப்பாடு போதாது என்று இந்த இன்ஸ்பெக்டர்களிடத்திலும் மக்கள் அவதிப்படுவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும். அது மட்டுமல்ல. இந்த இன்ஸ்பெக்டர்கள் வேண்டுமானால் கூட போலீஸ்காரர்களையும் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. போலீஸ்காரர்களை கூட அழைத்துச் செல்லுவது நல்லது அல்ல என்று நினைக்கிறேன். அப்படிச் செய்தால் காலியிலே இன்ஸ்பெக்டர் போவார், மாலியில் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் போவார். இப்படி அடிக்கடி அங்கு இன்ஸ்பெக்டர்கள் அல்லது போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் போனால் அவர்களுக்கு காபி வாங்கிக் கொடுப்பதற்கும், கணக்கு காட்டுவதற்கும் நேரம் இருக்கும் ஒழிய, தொழிலை நடத்துவது என்பது முடியாது. ஆகவே இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு அவ்வளவு அதிகாரம் கொடுத்து, அவர்கள் போலீஸ் துணையையும் அழைத்துச் செல்லலாம் என்று இருப்பது அவசியம் இல்லை. இன்ஸ்பெக்டருக்கு போலீஸ் துணை வேண்டியதில்லை. அவர் 'பப்ளிக் ஸெர்வென்ட்'. அவருக்கு யாராவது ஏதாவது தொழிலை விளைவித்தால், அவரை தண்டிப்பதற்கு 'இண்டியன் பன்ல் கோடூன்' கீழ் தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆகையினால்

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [12th November 1957]

இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு போலீஸ் உதவி தேவையில்லை. ஆகவே செக்ஷன் 10 (4)-ல் இன்ஸ்பெக்டர்கள் போலீஸ் உதவியை நாடலாம் என்று இருப்பதை நீக்கிவிட்டு, இன்ஸ்பெக்டர்களே போலீஸ் உதவியில்லாமல் 'டிபார்ட்மென்டலாக' செய்வது நலம் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக செக்ஷன் 11, 13, 17 இவைகளில் 6 மாதம் சிறை தண்டனை விதிக்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. சிறை தண்டனை இல்லாமல், அபராதம் மட்டும் போடப்படும் என்று மாற்றினால் மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். 'கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போல் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்' என்று சொல்லுவதற்கு பதிலாக, 'கடன் கொடுத்தார் நெஞ்சம் போல் கலங்கினான்' என்று சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை நாட்டிலே நிலவும்பொழுது கடனையும் கொடுத்துவிட்டு, அவர்களை கம்பி எண்ணச் சொல்லுவது அவ்வளவு நல்லது அல்ல. அரசியல் வாதிகள் வேண்டுமானால் கம்பி எண்ணுவதை பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் மற்றவர்கள், தொழில் நடத்துகிறவர்கள் கம்பி எண்ணினால், சமூகத்தில் அவர்களுக்கும், அவர்கள் குடும்பத்திற்குமே இழுக்கு ஏற்படுகிறது. அவர்கள் குடும்பத்தையும் தொழிலையும் பாதிக்கக்கூடிய ஒரு சமுதாய சூழ்நிலை நிலவுகிறது. ஆகையால் ரூ. 1,000, 2000 வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கலாம். அவர்கள் ஆஸ்தி பூராவையும் வேண்டுமானால் அபராதமாக வசூல் செய்துகொள்ளலாம். அல்லது லைசென்ஸ் ரத்து செய்யலாம் அவர்கள் தொழிலையே நடத்தக்கூடாது என்று அவர்கள் தொழிலிலேயே மண்ணைத் தள்ளிவிடலாம். பரம்பரையாக அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் அந்தத் தொழிலை நீடித்து நடத்தமுடியாமலே செய்துவிடலாம். அம்மாதிரி கடுமையான தண்டனை விதித்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் அவர்களை கம்பி எண்ணச் சொல்லுவது தமிழ் நாட்டுப் பண்புக்கு உகந்தது அல்ல. நம்முடைய பண்பாட்டுக்கு குறை ஏற்படுத்தாமல் செய்யலாம். அவர்களுக்கு கம்பி எண்ணும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டால், அவர்கள் கம்பி எண்ணுவது சர்வசாதாரணமாகிவிடும். அவர்களுக்கு கம்பி எண்ணுவதில் உள்ள பயம்சுட நாளைடலில் போய்விடும். இதையெல்லாம் யோசித்து அமைச்சர் அவர்கள் சிறை தண்டனையை நீக்கி, அபராதம் மட்டும் விதிக்கப்படும் என்று மாற்றினால் நலமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக 'மொலெஸ்டேஷன்' செய்கின்றவர்களை.

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member should resume her seat now. The hon. Leader of the Opposition may now speak.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: Mr. Deputy Speaker, while supporting the motion that the Bill be taken into consideration, I would like to make a few observations. Sir, the object of the Government is to control the money-lending business. In the Objects and Reasons, the Government have stated that they 'consider that legislation should be undertaken to regulate and control the business of money-lenders, other than pawn-brokers, mainly with a view to control the activities of a class of unscrupulous money-lenders who threaten and molest borrowers.' What is now happening in our State? We only see the trouble that is perpetually created by the so-called Pathans or Multanis. These people have been going on from place to place molesting and harassing people with the result that many complaints have been received by the Government. But, the Government do not take any action. These people are a source of menace to society and if they are allowed to carry on their trade in this manner, I am afraid there will be wide-spread chaos and confusion. Hence, I would request the Government to address the Government of India—I do not know whether it will be contrary to the Constitution—to see

12th November 1957] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

that these people are completely deported from our State. That will be the only solution to the problem. It may be argued that it will be against the Constitution and even if they are foreign nationals they should be allowed to carry on their trade unperturbed and so on. I do not know whether, under the conditions in which they are carrying on their trade, they should be allowed to continue their trade. As I have already pointed out, they are a source of menace to society and somehow or other, the Government of Madras must address the Government of India and see that they are completely deported from this State. Otherwise, there will be no salvation for our poor people. If, however, they cannot be deported as it may be against the Constitution, the Government must at least see that the Constitution is amended to deal with these people. That is my first plea, so far as these classes of people are concerned.

With regard to the enforcement of the Act in certain areas, I should say, as one hon. Member has just now pointed out—that we should apply this Act in the first place only to urban areas and municipalities. We may go on extending it to the rural parts as and when we gain experience in the urban areas. As and when we find how this Act works in the urban areas, we can slowly and gradually extend it to the rural areas. That is my submission, Sir. We find the Multanis' activities only in urban areas though to a small extent, we also find their activities in some rural areas here and there. But, their activities are mainly confined to urban areas. Hence, I say that the Act should be extended slowly to the rural areas. We must first concentrate upon the urban areas.

Coming next to 'exemptions', I am of opinion that the casual money-lenders should be exempted at any cost. There are so many people who go on lending money not with a view to getting interest or any such thing. Such people do not lend money with any ulterior motive. They lend money just to oblige their friends and relatives. These casual money-lenders should be given some kind of accommodation and they should not be made to come under the purview of this Act.

The other thing that is engaging the attention of the public and much more so that of the Legislators is, 'what is the Government's view with regard to creating an alternative source for the poor people to borrow from.' Have the Government thought of the provision of an alternative source to the middle and lower middle classes and even to the poor labourers and others. At present, they are unable to get money as and when they want with the result that they are driven to the painful necessity of going to these unscrupulous money-lenders. Therefore, by putting all sorts of restrictions, the Government should not deprive these people of their chance of getting money from outside. The Government must see that some way is found out as early as possible to see that cheap credit facilities are allowed to these poor and middle-class people. By the mere introduction of such legislative measures, we cannot completely shut out such borrowing and lending. It is utterly

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar] [12th November 1957]

impossible. Even if the Government establish Banks for agriculturists, Co-operative Banks, etc., in the rural parts of the State, these poor people's monetary needs could not be fully satisfied. Even if the agriculturists are given some facilities to get money through the Government, there will be lot of delay and these people will not get the money as and when they want. Further, there is lot of corruption. Many people think that the money that they may get from the Government will be much less than what they may have to spend in corrupting officials. So, the Government must see that some arrangement is made for cheap and quick credit facilities to the public.

Coming to the next question, viz., licence fee, so many Members have spoken on it and have pointed out that the fee prescribed is very exorbitant. I am also of the same opinion. It should not be made a source of revenue. I think it is not the intention of the Government to get money by the imposition of such heavy licence fee. I am told that the licence fee prescribed for starting a piece-goods shop or a provision stores is Rs. 5 or Rs. 6. I do not see any reason why the Government cannot fix the same rate of licence fees under this Act also. I hope the Government will put money-lending licence fees also on a par with the other business.

Sir, many hon. Members have referred to borrowing of money by lorry and bus owners. I have also referred to that matter previously during the budget discussion. These people should be given some sort of credit facilities by the Government. Otherwise, as one of the hon. Members has just now pointed out, these lorry-owners and bus-owners—who are owners in name as the vehicles are actually those of the money-lenders—will be put to lot of trouble. We are now told that such money-lenders who had to take possession of these buses and lorries by sheer necessity in lieu of the money due to them from those who have borrowed money from them, have come into the field of bus transport and lorry transport in large numbers. Something must therefore be done by the Government to give some sort of credit facilities to these people.

Sir, my hon. Friend Sri Jagannathan said that there should be a special agency—but the hon. Member coming from Tanjore did not entirely agree with that idea—to work out this Act. I feel that there should be a high level officer and men of high integrity and calibre should be appointed to work this Act successfully. Otherwise, corruption will be rampant and there will be no end to it.

Coming next to the interest question, 9 per cent and 12 per cent are provided. Let us see what happens in actual practice. The Reserve Bank is going on raising the Bank Rate. Other Banks are also doing the same. We must provide that the interest rates could be changed from time to time along with the changing of the rates by the Reserve Bank. That will be the proper thing. Otherwise there would not be any incentive for the money-lenders to advance money.

12th November 1957] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

Then, Sir, with regard to exemption, I should say that hundis and bills of exchange should on no account be exempted. They should also be brought within the purview of this Bill. I do not know why the Government are thinking of giving exemption to them. It is wrong to do so.

Then, with regard to the deterrent punishment provided for in the Bill, I honestly feel that it is not right to impose deterrent punishment which would only cripple the whole business. There would not be any incentive for these people to continue the business. Therefore, I suggest that at any cost the imprisonment clause should be deleted and there should not be any kind of deterrent punishment. We have got other means to punish them. As the hon. Lady Member has suggested, we can withhold the issue of licences and resort to so many other things.

As regards molestation of debtor, I agree that if there is any molestation, Clause 13 can be applied. But with regard to the definition of 'molestation' mentioned in Clause 2 (7) (a) the first portion should not be there and the second portion can be retained. Mere interrogation cannot be construed as an offence. There is a saying in Tamil: “கடன் கொடுத்தவர் அடிக்கடி கடனை வாங்கினவரிடம் கேட்காவிட்டால் கடன் கொடுத்தவருக்குத்தான் துன்பம் ஏற்படும்” This aspect of the matter also should be taken into consideration by the Government.

Then, with regard to assignment of loans, some hon. Members have suggested that the assignment of loans should also be brought within the purview of this Bill so that the money-lenders on the pretext of assigning promissory notes cannot take shelter under this Bill. I am also of the opinion that the assignment of loans also should be brought within the purview of this Bill. Otherwise, they will say that it only concerns the third party and it does not concern them. All these things will crop up and therefore this matter also should be seriously considered by the Government.

Then, I wish to refer to another matter. The Bill should also aim at giving some relief to the borrower. My submission is that if the borrower has paid twice the amount of loan by way of interest, some relief should be given to him and even write-off can be thought of. In the Debt Relief Act, we have included certain provisions for giving such relief. In certain cases the amount paid as interest exceeded the principal amount by 10 or 15 times. In such cases, there should be provision to write-off in the final settlement of account. For making such a final settlement of account immediately, I suggest that a new clause should be added to this Bill.

Then, there is the penalty clause, Clause 17. This should not apply to illiterate people and widows living in remote villages who carry on this trade. There should be some kind of relief to these people because they are not supposed to know some of the provisions of this Bill. Even though we might give wide publicity to the provisions of the Bill, still I am of opinion that some relief should be given to such people.

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar] [12th November 1957]

Sir, I am sure, the Government will give serious consideration to all these factors and see that the trade is not crippled in the process of giving relief to the people. I have no doubt that the Hon. Minister will take up some of the suggestions given by me and make some material changes in this Bill. With these few words, I resume my seat.

12-25
p.m.

* SRI C. NATARAJA ODAYAR : கனம் சட்ட மன்ற உதவி தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் முன் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் மசோதாவை ஆதரித்து இதிலுள்ள சில குறைபாடுகளை சொல்ல விரும்புகிறேன். கடன் தொல்லையால் யார் யார் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று பார்த்தால், பெரும்பாலும், நடுத்தர வாதிகளும், என்.ஜி.ஓ.-க்களும்தான் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். நடுத்தர வகுப்பாரியமிருந்தும், என்.ஜி.ஓ.-க்களிடமிருந்தும் எங்களுக்கு பல மனுக்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவ்விதமாக கடன் தொல்லை ஏற்படுவதற்கு காரணம் என்ன என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். படிப்படியாக இந்த நிலைமை அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறதே ஒழிய குறைந்தபாடில்லே. இதன் அடிப்படையான காரணம் என்ன என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். டில்லி சர்க்கார் பணத்திற்காக அமெரிக்காவில் கையேந்தி நிற்கிறது. அதே மாதிரியாக நமது சர்க்கார் டில்லி சர்க்காரிடம் கையேந்தி நிற்கிறது. இங்குள்ள தென்னாடு மக்களும் மாணவாரியிடமும் மற்ற வடநாட்டாரிடமும் கையேந்தி நிற்கிறார்கள். இந்த நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது? காரணம் என்ன? தென்னகத்திலே தொழில்வளம் குன்றி மக்கள் பொருளாதாரத்திலே மிகவும் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். கனம் மந்திரி அவர்கள் கடன் பட்டோர் சட்டம் கொண்டுவர இருக்கிறார்கள் என்று நான் பேப்பரில் படிக்கும் நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது என்றால் இந்நாட்டில் தொழில் வளம் மிக மிக குறைந்திருப்பது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. கடன் பட்டவர்களுடைய குறையை முதலில் ஆராய்வோம். கடன் வாங்கியவர்களின் குறைகளை ஆராய்வதைவிட, கடன்பட்டவர்களுடைய குறையை முதலில் சிந்திப்பதுதான் நமது முதல் கடமையாகும். கடன் கொடுப்பவர்களுக்காக அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை ஆதரித்து பேசி இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் கட்சியில் இருக்கும் வழக்கறிஞர்கள்கூட இதில் சில ஓட்டைகள் இருக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டத்தில் ஓட்டை இருப்பதால் அதை வைத்துக்கொண்டு கோர்ட்டிலே வழக்காடி வெற்றிபெறமுடியும்; ஆகவே இதைத் திருத்த வேண்டும் என்று பலர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதற்குத் தக்க திருத்தங்கள் கொண்டுவரவது அவசியம்.

கடன் கொடுக்கவேண்டியவர்கள் வீட்டு ஓரமாக சென்றுக் கொண்டிருந்தாலுங்கூட அவனை நிறுத்தி பணத்தைக் கேட்கிறான் கடன் கொடுத்தவன். தங்கையைத் தேடி ஒருவன் செல்கின்றான் என்றால் ஏதோ கடன் கேட்கத்தான் வந்துவிட்டான் என்று கோர்ட்டிலே வழக்கு தொடரும் அளவிற்கு சட்டத்தில் விதி இருக்கிறது. இதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று சொல்வதிலே என்ன குறைபாடு இருக்கமுடியும்?

இப்பொழுது இந்த மசோதா கொண்டுவந்திருக்கிறார்களே, இதில் மத்தியதர வாதிகள் கடன்பட்டவர்களுக்கு நாம் நன்மை செய்திருக்கிறோமா என்று பார்த்தால் அதுதான் இந்தச் சட்டத்திலே இல்லை. உண்மையாக பார்க்கப்போனால் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சைனா பஜாரில் உள்ள கடைகளைப் பார்த்தால் அந்தக் கடைகளில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் போர்குகளில் செட்டியார் கடை என்றோ, ஐயர் கடை என்றோ, பிள்ளை கடை என்றோ போர்குகள் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் இன்றைக்கு அதே சைனா பஜாரைப் போய் பார்த்தால், லால் சந்த் செளக்கார், குலோப்ஜான் செளக்கார், மசால் பூரிலால் என்றெல்லாம் எல்லாக் கடைகளிலும் போர்குகள் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டில் உள்ளவர்களின் பெயர் ஏதாவது இருக்கிறதோ என்று பார்த்தால் ஒன்றுகூட கிடையாது. ஆனால் தமிழ் நாட்டில் பிழைப்பதற்காக வட

12th November 1957] [Sri C. Nataraja Odayar]

நாட்டிலிருந்து வந்த இந்த மார்வாரிகளும், குஜராத் திசையும் மாடமாஸிகைகள் கட்டிக்கொண்டு உல்லாசமாக வாழும் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நம் தமிழ் நாட்டு மக்களிடமிருந்து வட்டிபணமாக வாங்கியதன் மூலமாகத்தான் இவ்வளவு அளவு கடந்த பொருள் தேடியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். உண்மையில் இந்த வட நாட்டார்கள் தமிழ்சூட பேசத் தெரியாதவர்களாய் இல்லை. ஏதோ துணி வாங்குவதற்காக விலை கேட்டால் “காக்கா-போக்கா” என்று இந்துஸ் தனி பாஷையில் பேசுகிறார்கள். அண்டிப் பிழைக்க வந்தவர்கள் இவ்வளவு பணத்தை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். அதே சமயத்தில் சென்னை நகரத்தில் உள்ளவர்கள் வாழ வழியில்லாத மத்தியதர வாதிகளும், என்.ஜி.ஓ.-க்களும் இந்த மார்வாடிகளிடம் மூன்று வருஷத்திற்கு மேலாக கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு அளித்ததுபோல், கடன் வாங்கி மூன்று வருஷத்திற்கு மேல் ஆனவர்களுக்கு விதிலிலுக்கு அளித்துச் சட்டம் கொண்டுவருவதிலே என்ன குறைபாடு இருக்கமுடியும்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு கடன் வாங்கியவர்களுக்கு வட்டி அதிகமாக சேர்த்திருக்கும் என்று ஏன் யோசிக்கக்கூடாது? நான் சொல்வது என்னவெனில், மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு கடன் கொடுத்தவர்கள் அந்தக் கடனைத் திருப்பிக் கேட்கக்கூடாது என்று ஒரு சட்டம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல் உண்டியல் முறையையும் இதில் சேர்க்கவேண்டுமென்று சிலர் வற்புறுத்தினார்கள். உண்டியல் முறை முக்கியமானதுதான். அதில் சில திருத்தங்கள் இருக்கிறது. உண்டியலில் கையெழுத்து போட்டு வாங்கியவன் குறித்த காலத்திற்குள் அப் பணத்தைக் கொடுக்கத் தவறினால், கொடுத்த பணத்தையும் சேர்த்து அந்தத் தொகை கொடுக்கவேண்டுமென்று கோர்ட்டுக்குப் போய்விடுகிறார்கள், பணம் கொடுத்தவர்கள். இந்த உண்டியல் முறை அவசியமில்லை தான். இதை எத்தனையோ பேர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். இந்த லேவாதேவி செய்யவேண்டுமென்றால், 100 ரூபாய் கட்டி லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டும் என்றிருக்கிறது. அப்படி 100 ரூபாய் கட்டி லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டுமென்றால், வடநாட்டில் இருந்து வந்திருக்கும் பெயர் புரியாதவன்தான், பணத்தை சரண்டிக்கொண்டிருக்கிறவன்தான், அதை வாங்க முடியும். அதில்லாமல், இங்குள்ள விதவைகளோ அல்லது வசதியில்லாதவர்களோ ஏதோ ஒரு ஐந்து ரூபாய் கட்டி ஒரு வட்டிக் கடை தொடங்கலாம் என்றால் அது மூடியாது, இந்த சட்டத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது. ஆகவே, நான் சொல்வது, தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கும், தென்னகத்தில் இருப்பவர்களுக்குந்தான் அதிகப்படியாக லேசென்ஸ் கொடுக்கவேண்டும். வடநாட்டில் இருந்து வந்திருக்கும் மார்வாடிகளுக்கு லேசென்ஸ் கொடுக்கக்கூடாது. நம் தென்னகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு கொடுத்தது போகத்தான் வடநாட்டாருக்கு மீதி சிறிதளவு வழங்கவேண்டும். இதனால் உண்மையில் இப்பொழுது சரண்டிக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய சரண்வெதற்கு வாய்ப்பளிக்கிறது, இச்சட்டம். ஆகவே, மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு கடன் கொடுத்த மார்வாடிகளும், வட நாட்டவனும் அக்கடனைத் திரும்பக் கேட்கக்கூடாது என்றாவது ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. R. MARIMUTHU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 12-33 p.m.
இன்றையதினம் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருவதை யாரும் வரவேற்காமல் இருக்க முடியாது. இருந்தாலும்கூட. ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்படுவதில் அது முழுமையான சட்டமாக இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் யாருக்கும் ஆட்சேபனை இருக்கமுடியாது. இன்றைக்கு லேவாதேவி செய்யப்படுகிறவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்படுகிறது என்றாலும்கூட இது லேவாதேவி தொழில் செய்பவர்களைத்தான் இது கட்டுப்படுத்துகிறதே தவிர தொழில் முறையில் செய்வாதவர்களை இது கட்டுப்படுத்தவில்லை. இன்று நம் நாட்டில் உள்ள பெருவாரியானதும், முக்கியமானதுமான தொழில் விவசாயத் தொழில் என்பதை எல்லோரும் உணர்வார்கள். ஆகவே, விவசாயிகளுக்கு இந்தச் சட்டத்தால் ஏதாவது

[Sri A. R. Marimuthu] [12th November 1957]

கஷ்டங்கள் உண்டா அல்லது லாபங்கள் உண்டா என்பதையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இன்றைக்கு விவசாயிகளிடமிருந்து ஆறு சதவிகிதத்திற்கு மேல் வட்டி வாங்கக்கூடாது என்று சட்டப் பூர்வமாக தடுக்கப்பட்டிருந்தபட்சம் விவசாயிகளுக்கு ஆறு சதவிகித வட்டிக்கு பணம் கிடைப்பதில்லை என்பது எல்லோருக்கும் பரிபூரணமாகத் தெரியும். இன்று குறிப்பாக பட்டுக்கோட்டை பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு 50 சதவிகிதத்திற்கு குறைந்தளவில் எந்த விவசாயிகளும் பணம் கடனாக கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, ஆறு சதவிகிதத்திற்கு மேல் வட்டி வாங்கக்கூடாது என்று சட்டம் இருந்தபோதிலும்கூட, அந்த சட்டத்தையும் மீறி எந்த வகையிலே விவசாயிகளிடமிருந்து அதிக வட்டி வாங்க முடியுமோ அதற்கான வழிகளில் லேவாதேவிக்காரர்கள் புகுந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இந்த லேவாதேவி செய்பவர்கள் சட்டப் பூர்வமாகவே 9, 12 சதவிகிதம் வட்டி பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இந்த சட்டத்தை நாம் இயற்றும்போது, கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் லேவாதேவிக்காரர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கி தங்கள் செலவை ஈடுகட்டி வந்தவர்கள் இன்றைக்கு இந்தச் சட்டம் பாஸான பிறகு அந்த லேவாதேவிக்காரர்களிடம் அந்த விவசாயிகள் இனி கடன் கேட்கும்போது கொடுக்க அவர்களுக்கு ஒரு எண்ணம் ஏற்படுமா என்று பார்க்கும்போது அந்த விவசாயிகளுக்கு கடன் கிடைக்காத ஒரு நிலை ஏற்படுமோ என்று நான் ஐயப்படுகிறேன். எனினில் சட்டப் பூர்வமாக 9, 12 சதவிகிதம் வட்டியாகப் பெறலாம் என்று சட்டம் இருக்கும்போது, இன்று விவசாயிகள் இல்லாத நடுத்தர மக்களிடையே விலை வாசி ஏற்படுத்தி காரணமாகவும், அவர்களுக்கு போதிய வருவாய் இல்லாத காரணத்தாலும் கடன் வாங்கும் ஒரு நிர்ப்பந்தம் உள்ள ஓர் சூழ்நிலைதான் இன்று தேசத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்நிலையில், அவர்களும் லேவாதேவிக்காரர்களிடம் போய் பணம் அதிகமாகக் கடனாக வாங்கவேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படி விவசாயிகள் அல்லாத நடுத்தர வகுப்பினருக்கு கடன் அதிகமாக வாங்கும் ஓர் நிலை ஏற்படுவதால் அவர்களுக்குத்தான் 9 அல்லது 12 சதவிகிதம் வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்க லேவாதேவிக்காரர்கள் முன் வருவார்களே அல்லாது விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தால் 6 சதவிகிதம்தான் வட்டி என்று சட்டப் பூர்வமாக கணக்கு வைத்து வாங்க முடியும் என்பதால் விவசாயிகளுக்கு கடன் கிடைக்காத ஒரு நிலை ஏற்படும். அப்படி, தேசத்தில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு பணம் கடனாகக் கூட கிடைக்காத ஒரு நிலை ஏற்படும். அதே போல், கிராமங்களில் லேவாதேவி செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு இந்த சட்டத்தில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் துர்ப்பாக்கியகரமானதாகும். கிராமங்களில் லேவாதேவி செய்யக்கூடியவர்களின் மனப்பான்மை, அவர்கள் வட்டி செலுத்துபவர்களின் நிலைமையைப்பற்றி சிந்திப்பது கிடையாது. அவர்களுக்கு, தன் பணத்தை எப்படி எப்படி அதிகரிக்க முடியும், தான் எப்படியாவது பணக்காரனாக வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்களே அல்லாது சமுதாய அபிவிருத்தி என்ன, சமுதாயத்தின் இன்றைய நிலை என்ன, தமது செய்கையால் தீங்கு ஏற்படாதா என்று அவர்கள் யாரும் நினைப்பது கிடையாது. இது, துரதிஷ்டவசமான நிலைதான். இன்றைய நிலை, அவர்கள் 75 அல்ல 100 சதவிகிதம் வட்டி கிடைக்குமா என்று அவர்கள் எண்ணுவார்களேயானால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இது ஒருபுறமிருக்க, விவசாயிகளுக்கு ஆறு சதவிகிதம் என்று வட்டி நிர்ணயித்திருக்கும்போது மற்றவர்கள் விஷயத்தில் 9, 12 சதவிகிதம் வட்டி என்று நிர்ணயித்திருப்பது சரியா என்று யோசிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். லேவாதேவிக்காரர்கள் இதற்குக் கூறலாம், இந்த 9, 12 சதவிகித வட்டியே மிகக் குறைவானது என்று. நம் நாட்டில் இருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகளாவார்கள். நம் நாட்டில் 72 சதவிகிதம் விவசாயிகளேயாவார்கள். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் அளவில் நாம் சட்டம் இயற்றி அதனால் அவர்கள் பாதிக்கக்கூடாது. தேச வருவாயின் சரி பாதியை உற்பத்தி செய்யக்கூடியவர்கள் விவசாயிகளாவார்கள். அவர்களது தொழிலைச் செய்வதற்கு வேண்டிய பண வசதி அவர்களுக்கு கிடைக்காது. தொழில் நாட்டில் கஷிணித்து அதன் மூலம் அவர்களின் நிலைமை பாதிக்கும் இச்சட்டத்தினால். ஆகவே வட்டி விகிதத்தை 6 சதவிகிதத்திற்கு மேல்

12th November 1957] [Sri A. R. Marimuthu]

அதிகப்படுத்துவது சரியல்ல என்பதுதான் என் கருத்து. ஆகவே, இந்த வட்டி விகிதத்தை, விவசாயிகளுக்குள்ள வட்டி விகிதத்தைப்போல் ஏற்படுத்தினால்தான் விவசாயிகளுக்கு பணம் கடனாக கிடைக்க ஏதுவாயிருக்கும் என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். இன்னும் இச்சட்டத்தில் விவசாயிகளுக்கு விலக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப் பட்டிருக்கிறது. அதோடு இதன் மூலம் அநேகம் பேர்கள் தப்பித்துக்கொள்ள இடம் இருக்கிறது. ஆகவே, இவ்வளவு தொகைக்கு மேல் லேவாதேவி செய்பவர்கள் இந்த லேவாதேவி சட்டத்திற்குட்பட்டால் போதும் என்றாக்கினால் நல்லது. அதையும் கவனித்து சட்டம் இயற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உறையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The time-limit is reduced from ten to five minutes.

SRI K. PONNAYYAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த லேவாதேவி சட்டத்தை மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்ததற்கு மந்திரி அவர்களை பாராட்டுகிறேன். நான் இதைப்பார்த்து சந்தோஷப்படுகிறேன், அதோடு விசுவாசம் படுகிறேன். என் சந்தோஷப்படுகிறேன் என்றால் இதற்கு முன்னால் லேவாதேவிக்காரர்கள் செய்த அட்டேயியங்களை இன்மீடல் செய்யமாட்டார்கள் என்று நினைத்துதான். இருநூறு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு 250 ரூபாய்க்கு நோட்டு எழுதி வாங்கிக்கொள்வது லேவாதேவிக்காரர்களுடைய வழக்கமாக இருந்துவருகிறது. பொள்ளாச்சி தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால் அதிலுள்ள வால்பாறை பகுதியில் தொழிலாளர்கள் தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் இந்த ஹிம்சைக்குள்ளாகிறார்கள். அதைப் பார்த்தால் இந்த சட்டம் அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். காலையில் எழுந்திருந்து மாலை ஆவதற்குள் மார்வாரிகளின் தொல்லையில்லாதான் அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வால்பாறை மார்க்கட்டில் வாரத்திற்கு எட்டு லட்சம் பத்து லட்சத்திற்கு அதிகமாக ரூபாய் புழங்குகிறது. வியாபாரிகள் கீழ் நாட்டில் வந்து வாரத்திற்கு 12½ சதமானம் வைத்து கடன் வாங்கிக் கொண்டு வந்து வியாபாரம் செய்கிறார்கள். இது மிக கொடுமான செயல் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன். பொள்ளாச்சி மார்க்கட்டில் காலே ஒரு ரூபாய் வாங்கினால் சாயந்திரம் ஒரு ரூபாய் ஒரு அணு கொடுக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் நீக்குவதற்கு வந்திருக்கிற இந்த சட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில் விசனிக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் என்னவென்றால் இதனால் ஹரிஜனங்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் கிடைக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் எல்லாம் சாதாரணமாக ஒன்றிரண்டு ஏக்கர்கள் பயிர் செய்வதற்கெல்லாம் இவர்களிடமிருந்துதான் பணம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பொள்ளாச்சி தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு மழையில்லாமல் சுமார் ஒன்றரை கோடி ரூபாய் பணபுழக்கம் வருகின்ற கடலை விவசாயம் இந்த தவணை கெட்டுவிட்டது. பின்னால் விதைப்பதற்கு கூட கடலை கிடைப்பது வேறு ஒரு வழியும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு சர்க்கார் எட்டள வில் 9 சதமானம் 12 சதமானம் வட்டியில் கடன் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு போதுமான அளவு பணம் கிடைக்க வழி செய்யவில்லை. ஏதோ ஒரு சில வசதிகள் செய்திருந்தாலும்கூட அங்கு 33 லட்சம் வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் இம்மாதிரியாக 100 ரூபாய் வாங்கவேண்டுமென்றால் 25 ரூபாய் குறைந்தது பலவழிகளிலும் செலவாகிவிடுகிறது. ஆகவே இந்த சட்டம் ஒரு விதத்தில் மனசுப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அடுத்தபடியாக லேஸன்ஸ் பிஸைப்பற்றி பலர் பேசினார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களில் எல்லாம் லேஸன்ஸ் பீஸ் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. இப்போது 100 ரூபாய் என்றிருப்பதை குறைக்கவேண்டும். இந்த லேஸன்ஸ் ஒரே ஆளுக்கு இரண்டு மூன்று கடைகள் இருந்தாலும் அதற்கு இது ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று இருக்கவேண்டும். வேறு ஊர்களில் இருந்தால் தனித்தனியாக எடுக்கவேண்டும் என்றிருக்கலாம். இரண்டாவதாக 9 சதமானம் 12 சதமானம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நியாயம் தான்.

12-40
p.m.

[Sri K. Ponnayyan] [12th November 1957]

இதை எடுத்து வியாபாரம் செய்கிறவர்களுக்குத்தான் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதைவிட சமூகத்தில் பாதகம் செய்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த லைஸன்ஸ் எடுக்கிறவர்கள் 30 ஆயிரம் ரூபாய் 40 ஆயிரம் ரூபாய் போட்டு வியாபாரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் 100, 200 என்று வைத்துக் கொண்டு காலையில் எட்டு மணிக்கு 10 ரூபாய் வாங்கினால், சாயந்திரம் 10 ரூபாய் 10 அணை கொடுக்கவேண்டும். இந்த மாதிரியான கொடுமையும் நடந்துவருகிறது. இவர்கள் லைஸன்ஸ் எடுக்காமல் தொழில் நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த சட்டத்தில் ஒரு செக்ஷன் போட்டு அவர்களுக்கும் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(The bell was rung and the hon. Member resumed his seat.)

12-45
p.m.

* SRI P. U. SHANMUGAM : சட்ட மன்ற துணைத் தலைவர் அவர்களே, லேவாதேவியை கட்டுப்படுத்தும் சட்டத்தைப்பற்றி பலர் கருத்துரை ஆற்றினார்கள். கடன் கொடுத்தவர்கள் கலங்கினார்களா, அல்லது கடன் வாங்கினவர்கள் கலங்கினார்களா என்பதைப்பற்றி நமக்கு தெரியவில்லை யாயினும் இதைப்பற்றி கருத்துரை ஆற்றியவர்கள் சிலர் கலங்கியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். உண்மையில் இதைப்பற்றி சிலர் கலக்கத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்பதை எங்கள் கட்சியிலுள்ள அண்ணாமலை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதிலும்கூட ஏன் வடநாட்டவருக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? ஏன் அவர்களை இது கட்டுப்படுத்தவில்லை என்று கேட்டார்கள். வடநாட்டவர் என்று நாங்கள் கூறும்பொழுது சிலர் கோபித்து கொண்டு தென்னாட்டவரும் வன் நெஞ்சுராக இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். இன்று வன் நெஞ்சுரர்கள் எங்கு இருக்கின்றார்கள் என்பதை மக்கள் அறிவார்கள். நாங்கள் வன் நெஞ்சுர் வடநாட்டார் என்று சொன்னதை, இதே சட்டமன்றத்தில் இருக்கும் கனம் சீனிவாச அய்யர் அவர்கள் அழகான முறையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நாங்கள் சொன்னதை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் “ஷைலக்” என்று குறிப்பிட்டு இவர்களை ஒடுக்குவதற்கு கடுமையான சட்டம் பிரயோகிக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். சட்ட மன்றத் துணைத்தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலம் கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், ஷைலக் கூட கடைசியில் எமாற்றமடைந்தான் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் எமாறுபவர்கள் அல்ல, ஷைலக் சதையை மாதிரம் தான் கேட்டதாக அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் இங்குள்ள இந்த ஷைலக்குகள் சதையும் ரத்தமும் சேர்த்து வேண்டும் என்று கேட்கக்கூடியவர்கள் என்பதை உங்கள் ரூபகத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இம்மாதிரிப்பட்ட இவர்களுக்கு ஏன் விதிவிலக்கு வைத்திருக்கிறது என்று தான் எனக்கு புரியவில்லை. நாட்டில் எல்லா இடங்களுக்கும் போகும் இந்த சட்டம் ஏன் சவுக்கார்பேட்டை பக்கம் போகவில்லை என்றுதான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. கண்ணகி மதுரையை எரித்த நேரத்திலும் ஒரு சில பகுதிகளை “தீயை சுடாதே” என்று சொன்னதை நாம் சிலப்பதிகார கதையில் நாம் படித்திருக்கிறோம். அதெல்லாம் கதையாக இருந்தது. இன்று நம் முன்னால் சட்டமாக இதை பிறப்பித்துவிட்டு சவுக்கார்பேட்டை பக்கம் போகாதே என்று கூறியிருப்பது ஏன் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். எதற்காக வடநாட்டவருக்கு இதில் விதிவிலக்கு அளிக்கப் படவேண்டும் என்று கேட்கிறேன். அவர்களை இதன் மூலம் அடக்கினால் அவர்களுடைய தயவால் இருக்கக்கூடிய வடநாட்டு சர்க்காருக்குத் தெரிந்து ஏதாவது இவர்களுக்கு தாக்கீது வரும் என்று நினைத்துவிட்டார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால் கடன் தொல்லையில் இருக்கும் மத்தியதர மக்களுக்கு பாதுகாப்பு இதனால் ஏற்படும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். எனக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம். இது கடன் கொடுப்பவர்களுக்கு போட்டிருக்கிற சட்டமா அல்லது கடன் வாங்குபவர்களுக்கு போட்டிருக்கிற சட்டமா என்பது தெரியவில்லை. எதுவாயிருந்தாலும் சரி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, பொருளாதாரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டிருப்பதை குறிப்பிடுகிறேன், அவர்களை தொல்லைபடுத்தும் இந்த லேவாதேவி முறையை கட்டுப்படுத்தவேண்டும். தொல்லைகள் தருவது வடநாட்டவராய் இருந்தாலும் சரி, தென்னாட்டவராய் இருந்தாலும் சரி அவர்களை அடக்குவதற்கு சட்டம் கொண்டு வாருங்கள்,

12th November 1957] [Sri P. U. Shanmugam]

அதை நான் வரவேற்கிறேன். தென்னாட்டவர் மீது மாத்திரம் பிரயோகிக்கும் இந்த சட்டத்தை ஏன் குஜராத்திகள் மீதும், மார்வாடிகள் மீதும், காபுல்வாலாக்கள் மீதும் பிரயோகிக்க ஏன் தயங்குகிறீர்கள் என்று கேட்கிறேன். நீங்கள் இந்த விதமான பாரபட்சம் காண்பிக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்விதம் அமைந்திருந்தால் இச்சட்டம் ஒரு பாரபட்சமான சட்டமாக முடிந்துவிடும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது கணக்குகளை எழுதும்போது அந்தத் பிராந்திய மொழிகளில் எழுதவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கணக்குகளை நிர்ணயிக்கப்படும் அந்த அந்தப் பிரதேச மொழியில் எழுதவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. செளகார்யேட்டைக்கு குஜராத்தி, ஹிந்தியும் தெரியாத ஒரு சாதாரண ஆபீசர் சென்றால் அங்கு தொழில் நடத்துபவர்கள் கணக்குப் புத்தகத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. தமிழுக்கும் அவர்களுக்கும் வங்காளியருக்கும் மாஸ்கோவிற்குமுள்ள தூரம். அவர்கள் கணக்குகளைத் தமிழில் எழுதுவதை இல்லை. ஆகவே அவர்கள் கணக்குகளைப் பிராந்திய மொழியில் கட்டாயம் எழுதவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் லேசென்ஸ் கிடையாது என்று சொல்லவேண்டும். இந்த முறையிலாவது வடநாட்டாருக்கு கட்டுப்பாடு அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வடநாட்டாரை விட்டுவிட்டு தென்னவரிடம் மட்டும் சட்டத்தைப் பிரயோகிப்பதாவது பச்சைத் தமிழரின் ஆட்சியில் 'தகாது, தகாது, தகாது' என்று சொல்லிக்கொள்வதுடன், வடநாட்டவர்களிடமும் சட்டத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* Sri M. S. SELVARAJAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, வடக்கு தெற்கு என்ற வறுமைக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதாக நான் கருதவில்லை. எங்கிருந்து இங்கே வந்து லேவாதேவித் தொழில் நடத்தினாலும், எந்த தேசத்திலிருந்து இங்கே வந்து லேவாதேவித் தொழில் நடத்தினாலும் அவர்களால் கடன் வாங்குபவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய தீமையை நீக்குவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன். கிராமங்களில் பலர் காப்பிக் கடைக்காரர்களிடம் ரூ. 10-ஐக் கொடுத்துவிட்டு பத்துத் தரம் தாகத்திற்காகவே காப்பி சாப்பிடுபவர்களிடமிருந்து அந்த முறையில் வட்டியைப் பெற்றே வாழ்க்கை நடத்துபவர்களைக் காண்கிறோம். கிராம மக்களின் கஷ்ட நிவாரணத்திற்காகவே கப்பகிரல் அரசாங்கத்தால் விவசாயிகள் கடன் நிவாரணச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. கிராம மக்களின் கஷ்டங்களை நிவர்த்திப்பதற்கு அரசாங்கத்தாரே நஷ்டத்திற்கு ஓரளவு பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு விவசாய பாங்குகளை அமைக்கிறார்கள். அதே போல நகரப்புறங்களிலுள்ள நடுத்தர மக்களுக்கும் அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கும் சிறு வியாபாரிகளுக்கும் ஏழை எளியவர்களுக்கும் நிவாரணமளிப்பதற்காக இந்த மசோதாவை அரசாங்கத்தார் கொண்டு வந்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். பலர் இந்தக் காலத்தில் லேவாதேவி முறையில் கடன் கொடுக்கிறார்கள். இன்னும் சில லேவாதேவிகாரர்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கி அதிக வட்டிக்கு வேறு சிலருக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். தேங்கிக் கிடக்கும் பணம் தங்களுக்கும், மற்றவர்கள் தொழில் நடத்துவதற்கும்கூட உபயோகப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். அந்த வழியை அறவே அடைத்துவிடக்கூடாது. கடன் வாங்குபவர்களுடைய கஷ்டங்களை ஓரளவிற்குக் குறைக்கவேண்டுமென்பது மசோதாவின் நோக்கம். ஆதலால் கடன் கொடுப்பவர்களால் கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதும் நமக்குத் தெரிகிறது. மற்றவர்களின் வாழ்க்கைக்கு வழிசெய்வதற்காகக்கூட இந்தத் தொழில் நடப்பதாகக் கருதலாம். ஆனாலும், கடன் கொடுப்பவர்களால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களைத் தடுப்பதற்காகவே மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. லேவாதேவித் தொழில் யார் யார் எப்படி எப்படித் தொழில் நடத்துகிறார்கள் என்றும், லேவாதேவிகாரர்களால் கடன் வாங்குபவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன என்றும், அக் கஷ்டங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட பரிகாரம் காணலாம் என்றும் பார்த்த பிறகு தான் இந்த மசோதாவை அரசாங்கத்தார் தயாரித்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

12-51
p.m.

[Sri M. S. Selvarajan] [12th November 1957]

விவசாயிகள் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தில், பழைய காலத்தில் கடன் வாங்கி அதிக வட்டி கொடுத்துக் கஷ்டப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு தகுந்த முறையில் நிவாரணமளிக்கப்பட்டது. அதிகமாக வட்டி கொடுத்து வாழ் விழந்தவர்களுக்கு நிவாரணமளிப்பதற்கு இந்த மசோதாவில் என்ன வழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று தருவித் தருவிப் பார்த்தேன்; அதற்கான ஷரத்து எதையும் மசோதாவில் நான் காணவில்லை. பலகாலமாகவே முதலுக்குமேல் வட்டி கொடுத்திருப்பவர்களுக்கு நிவாரணமளிக்கவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. அரசாங்கம் அவர்களுக்கு நிவாரணமளிப்பதற்கு மசோதாவில் வகை செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறேன்.

இந்த மசோதா சட்டமாக நிறைவேறினால் கடன் வசதிகள் கொஞ்சம் குறையக்கூடும். இதை சமாளிப்பதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும். இப்போது கிராமங்களில் பலர் சேர்ந்து கோவில் பேரிலோ, மற்றப் பெயர்களிலோ 'சிட் பண்டுகள்' நடத்துகிறார்கள். அது அவர்களுக்கு சிறு சேமிப்பாகப் பயன்படுகிறது. கடன் தேவைப்படும் சமயங்களில் அது அவர்களுக்குப் பயன்படுகிறது. இந்த மாதிரியான சிட் பண்டுகளை நகரப் புறங்களில் அரசாங்கம் register-பண்ணி அவைகளிலிருந்து அரசாங்க சிப்பந்திகளும் நடுத்தர மக்களும் கடன் உதவிகளைப் பெறுவதற்கு வகை செய்யலாம். மேலும், நீண்ட காலக் கடன் வாங்கியுள்ள அரசாங்க சிப்பந்திகள் யார் யார் என்று கணக்கெடுத்து முதன் முதலாக அவர்களுக்குப் பரிகாரம் காணுவதற்காக அவர்களுக்கு பாங்கிலிருந்தே நீண்ட காலக் கடன்கள் கொடுத்து, அவர்களுடைய கடன் நிவாரணத்திற்கு வழி செய்யலாம்.

லேவாதேவிக்காரர்களுக்கு அவர்களுடைய தொழிலுக்கான லைசென்ஸ் தொகையை மிகவும் குறைவாக நிர்ணயித்து எல்லோரும் லைசென்ஸ் பெற வசதி செய்யவேண்டும். அப்படியிருக்கும்போது அவர்களில் சட்டத்தை மீறுபவர்களுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனையும் அபராதத் தொகையும் அதிகமாக இருப்பது சரிதான். லைசென்ஸ் பணத்தைக் குறைக்கும் அளவுக்குத் தகுந்தபடி அபராதத் தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. இது சரிதான் அதிக அதிகாரம் அரசாங்கத்தில் ரிசர்வ் செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் மிகச் சிறந்த அரசாங்க சிப்பந்திகளைக்கொண்டு சட்டம் அமல் நடத்தப்படும்போது கடன் வாங்கியவர்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு அளிக்க முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

12-56
p.m.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சென்னை லேவாதேவிக்காரர்கள் மசோதாவை நான் ஆதரிக்கின்றேன். அதே நேரத்தில் ஒரு சில திருத்தங்களையும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மசோதா பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்திருக்கவேண்டிய மசோதா. இப்போதுதான் இது வந்ததென்றாலும் நாம் இதை வரவேற்கவேண்டிய நிலையிலிருக்கிறோம். இந்தச் சட்டம் எந்த இடத்திலாவது அமல் நடத்தப்படும் என்று சர்க்காரால் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டால், அப்படிப் பிரகடனப்பட்டதற்கு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு எந்தத் தேதியிலும் அந்த இடத்தில் சட்டம் அமலுக்கு வரும் என்று மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றியவுடன் கடன் வாங்கியவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு ஏற்படும் சூழ்நிலை உண்டாகும். கடன் வசதிகள் அப்போது குறையக்கூடும்.

விவசாயிகளாக இருக்கும் 80 சதவிகித மக்கள் கிராமங்களில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடன்கள் வாங்கிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மேலும், நகரங்களிலுள்ள சர்க்கார் சிப்பந்திகளும், உபாத்தியாயர்களும், மற்றும் பலதரப் பட்டவர்களும் பட்டாணியர்களிடமிருந்தும், மார்வாடிகளிடமிருந்தும் காபூலிகளிடமிருந்தும் கடன் வாங்கிவிட்டு சம்பளம் வாங்கியவுடன் அதை அவர்களிடம் கொடுக்கும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே சட்டம் அமலுக்கு வந்ததும் உடனடியாக Co-operative Credit Society மூலமாகவும் வேறு பாங்குகள் மூலமாகவும் சர்க்கார் சிப்பந்திகள், உபாத்தியாயர்கள் போன்றவர்களுக்கு தகுந்த வட்டிக்கு கடன் கிடைப்பதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான், இதுவரை இருந்த கடன் வசதிகள் இனிமேல் குறைந்தாலும் அதனால் அவர்கள் பாதிக்கப்படாமல் நல்ல முறையில்

12th November 1957] [Sri V. K. Kothandaraman]

வாழ்க்கை நடத்தமுடியும். அதேபோல் கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கும் கடன் உதவியளிப்பதற்காக Rural Bank-ஐயும் Credit Society-ஐயும் உடனடியாக அமைத்தாகவேண்டும்.

மேலும் கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுக்கும்போது குறைந்தபட்சம் ரூ. 50 நிலத் தீர்வை கட்டுபவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளித்தால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

மேலும் லேவாதேவிகாரர்கள் போர்டில் பெயரை அந்த அந்த பிரதேச பாஷையில் எழுதவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாடு தனி ராஜ்யமாக ஆகிவிட்ட பிறகு கூடியவரை தமிழில் எழுதுவது தான் ரொம்பவும் நல்லது. அப்படி முடியாத பிரதேசங்களில் ஆங்கிலத்திலாவது எழுதுவதுதான் நல்லது.

கடன் வாங்கக்கூடியவர்கள் பாதிக்கப்பட்டால் அவர்கள் பேரில் கேஸ் போடுவது என்று சொன்னால் அந்தக் கடனையைச் செய்வதற்கு இன்ஸ்பெக்டர் என்ற அதிகாரியை நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்த இன்ஸ்பெக்டர்கள் மூலமாகத்தான் கேஸ் போடவேண்டும் என்று இருக்கிறது. அவர்கள் அப்படிப் போடுவார்களோ அல்லது போடமாட்டார்களோ என்கிற ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது. இப்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கக்கூடிய மற்ற சட்டங்களின் மூலமாக நாம் பார்க்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிற காரணத்தினால் கடன் வாங்கியவர்களே கேஸ் போடலாம் என்று இருக்கவேண்டும். அப்படி கேஸ் போட்டால் கோர்ட் அதிகாரிகள் இன்ஸ்பெக்டர்கள் மூலமாக ரிப்போர்ட்டைத் தெரிந்துகொண்டு அதன் பேரில் கேஸை நடத்த அதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்கவேண்டும். இந்த நிலைமையில் திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டால் நல்லதாக இருக்கும். ஆகவே குறிப்பாக இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பத்தில் உடனடியாக இந்தச் சட்டம் வாக்கூடிய நேரத்தில் ஓரளவு பாங்குகளையும், கிரெடிட் சொசைட்டிகளையும் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அதே நேரத்தில் இன்னொன்றையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பொழுது அன்னிய தேசத்திலிருந்து இங்கே வந்து லேவாதேவி தொழில் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கக்கூடாது என்ற ஒரு முறையைக் கையாள்வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தை இயற்றினால் லேவாதேவி தொழில் செய்யக்கூடிய பலர் அந்நிய நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து தங்களுடைய தொழிலை நடத்த ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். அதனால் இங்குள்ளவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இங்குள்ளவர்களுடன் இன்னும் அதிகப்படியானவர்கள் வந்து சேர்ந்துகொள்வார்கள். அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆகவே அந்நியர்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு, அவ்விதமான திருத்தம் ஒன்றையும் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் கொண்டு வந்த தீர்மானத்திற்கு இரண்டு திருத்த பிரேரணைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டும் என்பது ஒரு திருத்தம். இதை ஒரு செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும் என்பது இரண்டாவது திருத்தம். இந்த இரண்டு திருத்தங்களையும் பற்றியும் நான் பேசுகிறேன். இந்த மசோதாவை மசோதா என்ற முறையில் இங்கே கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்த போதிலும் இது உண்மையிலேயே ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டு அங்கே பரிசீலனை செய்து அதன் பிறகு இங்கே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் மறுபடியும் இதை செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. சாதாரணமாக ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பி வைத்து அங்கே பரிசீலனை செய்து அதன் பிறகு இங்கே ரிப்போர்ட் ஜபமாகக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பிப்பது உண்டு. அந்த முறை இப்பொழுது கையாள்வதற்கில்லை.

1-03
p.m.

[Sri M. A. Manickavelu] [12th November 1957]

பொது தேர்தல் வந்ததால் அதற்கு முன் இருந்தவைகள் எல்லாம் வாபீஸ் ஆகிவிட்டது. அதனால்தான் இப்பொழுது இதை மசோதா முறையில் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அந்த முறையில் இதை மறு படியும் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏற்கெனவே பொறுக்குக் கமிட்டி செய்துள்ள திருத்தங்களை நாம் கவனிக்கவேண்டும். அவை வேண்டிய மாறுதல்களை செய்திருக்கின்றன, அவைகளையே நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த மசோதா முதலில் 1955-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அது விஷயமாக பொதுஜனங்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அதைத் தவிர பொறுக்குக் கமிட்டியில் சாட்சிகளையும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி யார் யார் என்ன சொல்லவேண்டுமோ அதையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எந்த விதமாக அறிக்கைகள் விடவேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் விட்டிருக்கிறார்கள். அநேக பாங்கிங் அசோசியேஷன், கமர்ஷியல் பெட்ரேஷன், கமர்ஷியல் சேம்பர்ஸ், தனிப்பட்ட மெம்பர்கள் இவர்கள் எல்லாம் வந்து அந்தக் கமிட்டியின் முன்னதாக சொல்ல வேண்டியவைகளையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டி இதைப்பற்றி ஒரு நாள் இரண்டு நாள் பரிசீலனை செய்யவில்லை ஒன்பது நாட்கள் பரிசீலனை செய்தது. அதன் பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்து இந்த அறிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கிறது. இதை சாதாரணமான ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடவில்லை. சாதாரணமாக ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடுவது என்றால் அசெம்பிளி கமிட்டிக்குதான் விடுவது வழக்கம். ஆனால் இதில் அப்படி செய்யவில்லை. இரண்டு சபைகளின், மேல் சபை மெம்பர்கள், கீழ் சபை மெம்பர்கள், அடங்கிய ஒரு ஜயின்ட் செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பி அவர்கள் பரிசீலனை செய்தார்கள். அந்தக் கமிட்டியில் சுமார் 28 அங்கத்தினர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்து அதன் பிறகு தான் இது வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிறகுதான் இந்த அறிக்கை மசோதா ரூபமாக வந்திருக்கிறது. ஆகையினால் மறு படியும் செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அத்துடன் பொது ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு விடவேண்டும் என்பதும் உசிதம் அல்ல என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவரவேண்டிய அடிப்படை காரணம் என்னவென்றால் குறிப்பாக நகரங்களில் அதுவும் சென்னை நகரத்தில் ஒரு வகுப்பு லேவாதேவி செய்கிறவர்கள் சாதாரணமான ஜனங்களிடத்திலும் குமாஸ்தாக்களிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் கடன் கொடுத்து அவர்களை துன்பப்படுத்தி அதிகப்படியான வட்டி வசூலிக்கிறார்கள். பல கஷ்டங்கள் உண்டாக்கி, பல இடையூறுகளை உண்டாக்கி துன்புறுத்தி வட்டியையும் முதலையும் வசூலிக்கிறார்கள். அவர்கள் யார் என்றால் காபூலியர்களும், பட்டாணியர்களும் தான். இம்மாதிரியான ஆட்கள் கையில் தடினைய வைத்துக்கொண்டு ஆபீஸ் வாசலில் முதல் தேதி வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு குமாஸ்தாக்கள் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு போகும் போது அவர்களிடமிருந்து அந்த சம்பளத்தில் முக்காலே அரைக்கால்வாசி பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். மாதாமாதம் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தமான நிலைமையை போக்குவதற்கும் இச்சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அதைப் போலவே லேவாதேவி தொழில் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு ஒரு வரம்பு செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் இந்த சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஒரு Comprehensive Bill என்கிற முறையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். லேவாதேவி விஷயமாக நாட்டில் என்ன சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு போதுமான கடன் வசதி கிடைப்பது. அதிலும் கிராமாந்திரங்களில் இன்னும் குறைவு. எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்கள் புள்ளி விவரங்களுடன் பேசினார்கள். அதாவது அரசாங்கத்தின் மூலமாகவும் கூட்டுறவு மூலமாகவும் பத்து அல்லது பதினைந்து சதவிகிதத்தான் கடன் கொடுக்க முடிகிறது, மற்றெல்லாம் தனிப்பட்ட வர்களால்தான் கொடுக்க முடிகிறது, அதுவும் கிராமாந்திரங்களில் பாதிக்குமேற்பட்ட கடன் வசதிகள் அங்கே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள்

12th November 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

மூலமாகத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். இந்த மாதிரியான நிலைமையில் ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவருவதென்றால் கடன் வசதிக்கு அதிகம் பாதகம், இடஞ்சல் ஏற்படாது. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு கடன் வாங்குகிறவர்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியும் என்பதை மனதில் கொண்டு இந்த மசோதாவை நாம் நிறைவேற்றவேண்டும்.

இங்கே சிலர் சொன்னார்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று. வடநாட்டிற்கு பயந்தோ அல்லது வேறு எதற்காகவோ அப்படி நீக்கிவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படியெல்லாம் கிடையாது. அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு ஒரு பயம் இருக்கிறது, அதாவது “அலெர்ஜி” என்று சொல்லுவார்கள்—அவர்களுக்கு கெல்லாம் எதைக் கண்டாலும் பயமாக இருக்கும். குழந்தைகளுக்கு கரப்பான் பூச்சியைப் பார்த்தால் பயம், சிலருக்கு சிலவற்றைப் பார்த்தால் பயம் என்று சொல்லுவார்கள். நெல்சனுக்கு பூனையைக் கண்டால் பயம் என்றும் பயந்துகொண்டு உட்கார்ந்துவிடுவான் என்றும் சொல்லுவார்கள். அப்பேற்பட்ட போர் வீரனுக்கே பூனையைக் கண்டால் பயம் இருக்கும் என்று சொல்லுவது உண்டு. அதைப்போல்தான் இருக்கிறது. இவர்களுக்கு எதைக் கண்டாலும் பயம். இதற்குத்தான் “அலெர்ஜி” என்று சொல்லுவார்கள். வடநாடு என்ற பயம் ஏன் ஏற்படுகிறது. இப்பொழுது நாம் ஹூண்டிக்கு விலக்கு அளித்திருக்கிறோம். மார்வாடி, ஜஜராத்தி, என்றெல்லாம் ஏன் சொல்லவேண்டும். இப்பொழுது ஹூண்டி மூலமாக நமக்கு வியாபாரம் நடக்கிறது. வியாபாரிகளுக்கு அதனால் நன்மை ஏற்படுகிறது. அதற்கு விலக்கு அளித்தால் அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதாக ஆகும். இல்லாவிட்டால் நன்மை இல்லை. இதில் ஜாதி முறை எதற்கு. ஜாதி முறை என்ற அளவில் விலக்கு கேட்கப்படவில்லை என்பதை மட்டும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் ஷைலக்கைப்போல் வட்டி வாங்குகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் தொழிலை இங்குள்ளவர்கள் ஏன் எடுத்து நடத்தக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அவர்கள் 100-க்கு 9 அல்லது 10 பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அந்த வேலையை இங்குள்ளவர்கள் ஏன் எடுத்து நடத்தக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அவர்கள் இங்கு இருப்பதால்தான் அவர்கள் கடன் கொடுத்து இங்குள்ளவர்கள் வாங்க வசதியாக இருக்கிறது. அதனால்தான் ஹூண்டிக்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

சில பேர் முற்போக்காக, வியாபாரத் துறையிலும் மற்ற துறைகளிலும் வந்து, பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு செய்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் முன்னுக்கு வருகிறார்கள். ஆனால், சில பேர் அம்மாதிரியான முற்போக்கு வேலையிலே ஈடுபடாமல் வேறுமாதிரியான, நிம்மதியான வேலையில் இருப்பதால் அவர்களுக்கு ஏதோ காரணம் இருக்கிறது. அதைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவர்கள் அந்த வகையில் முன்னேற்றமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்டவர்கள் வியாபாரம் செய்தால், எந்த குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியிலிருந்து வந்தாலும் அதற்கு ஆட்சேபணை சொல்ல முடியாது. வேறு விதத்தில் ஏதாவது தவறு இருந்தால் ஆட்சேபணை கூற முடியுமே தவிர, ஒரு பகுதியினர் என்பதற்காக குறைகூற முடியாது என்று நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இந்த மசோதாவிலே பல விஷயங்களைப்பற்றி பேசப்பட்டது. வட்டி விகிதத்தைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டது. ஈடு கொடுத்து கடன் வாங்கினால், அந்தக் கடனுக்கு 9 சதவிகித வட்டி என்றும், ஈடு கொடுக்காத கடனுக்கு 12 சதவிகிதம் என்றும் அதிகப்பட்சமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வட்டி விகிதங்கள் அதிகம் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். ஆறு சதவிகிதத்துக்கு மேல் வட்டி இருக்கக்கூடாதென்று சொன்னார்கள். இன்னும் சிலர், இப்பொழுது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விகிதம் குறைவு என்று சொன்னார்கள் என்று நினைக்கிறேன். வட்டி விகிதத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டாம், அதைப்பற்றி ஷரத்து எல்லாஸ்டிக் காக இருக்கட்டும், அவ்வப்போது மாற்றிக்கொள்ள அதிகாரம் எடுத்துக்கொண்டால் நல்லது என்று ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார். ஆகவே, இந்த விஷயத்திலே

[Sri M. A. Manickavelu] [12th November 1957]

நாம் உடனடியாக அதிகப்படியான வட்டி விகிதத்தை ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது. குறைவாயிருக்கும்போதே வேறு விதங்களையெல்லாம் கையாண்டு, சட்டத்திலிருந்து எப்படி எப்படி தப்பித்துக்கொள்ளலாமோ அப்படி யெல்லாம் தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள். ஒன்பது சதவிகிதம், 12 சதவிகிதத்தி லிருந்து 15 சதவிகிதம் என்று எப்படி விதித்தாலும், ரொம்பக் கஷ்டம் ஏற்படும். வட்டி விகிதத்தை மிகவும் குறைத்துவிட்டாலும் நியாய மான முறையிலே வேலாவதேவி செய்கிறவர்கள் கடன் கொடுப்பதற்கே கொஞ்சம் அச்சப்படுவார்கள். நியாயமானவர்கள் இத்தொழிலிலிருந்து விலகிவிட்டால், எமமாற்றுகிறவர்களுக்குச் சலபம் சட்டத்தில் என்ன விகிதம் ஏற்படுத்தினாலும் எமமாற்றுகிறவர்கள், முன்னாடியே வட்டிப் பணத்தைக் கழித்துக்கொண்டுவிடுவார்கள். நியாயமான முறையில்தான் வட்டி விகிதம் இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி பொறுக்குக் கமிட்டி பரிசீலனை செய்து, இம்மசோதாவில் கண்டுள்ளபடி 9 சதவிகிதம் முதல் 12 சதவிகிதம் வரை இருப்பது பாவாயில்லை என்று 2 வருஷங்களுக்கு முன்னால் சொன்னார்கள். இது குறைவு என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார். இங்கிலாந்து தேசத்தில் அடிப்படை விகிதம் 7 சதவிகிதம் என்று இருக்கும்போது இங்கு 9 சதவிகிதம் 12 சதவிகிதம் என்று வைப் பது உசிதம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அது விவாதிக்கவேண்டிய விஷயம். ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனையின்போது நாம் இதைப்பற்றி விவாதம் செய்யலாம். எந்த விதமாகச் செய்யவேண்டுமோ அப்படிச் செய்யலாம். அதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை.

தண்டனை விஷயமாகப் பேசப்பட்டது. தண்டனை அதிகம் என்று சொல்லக்கூடிய வகையிலே ஒரு அம்மையார் சொல்லும்போது, கமிட்டி எண்ணக்கூடிய தண்டனை, அதாவது ஜெயில் தண்டனை கூடாது என்று எல்லாம் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஒரு வழக்கறிஞர். இந்தியன் பீனல் கோடுக்கு ஷரா சொல்லும்போது, **Fine or imprisonment** என்று இருந்தால் சிறை தண்டனை கட்டாயமாகாது. அபராதம் விதிக்கலாம், அல்லது சிறை தண்டனை விதிக்கலாம். **Fine and imprisonment** என்று இருந்தால்தான் இரண்டும் விதிக்கலாம். இந்த மசோதாவில் அபராதம் அல்லது சிறைத் தண்டனை என்ற வகையில்தான் இருக்கிறது. சாதாரணமாக, அநேக சட்டங்கள் நடைமுறையில் இருப் பதைப் பார்த்தால் உடனடியாக யாரும் சிறை தண்டனை விதிப்பது இல்லை. முதலில் அபராதம் போடுவார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குற்றம் முற்றினால் அபராதத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறார்கள். ஆகவே, அதைப்பற்றி பயப்படவேண்டியதில்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று சொல்ல முன்வருகிறேன். பிரசுரிக் கப்பட்ட மசோதாவிலே ஒரு வருஷ சிறை தண்டனை அல்லது ரூ. 1,500 அபராதம் என்று இருந்தது. அதைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப் பியதில் அங்கே சிறை தண்டனை 6 மாதங்களாகவும், அபராதம் ரூ. 1,000 ஆகவும் குறைப்பட்டிருக்கிறது. கடைசியாக இந்த அசெம்பிளியில் என்ன செய்யப்படுமோ தெரியாது. அது பரிசீலனையில் இருக்கிறது. ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனையின்போது எது உசிதமோ அதை நிர்ணயிக்கலாம்.

இன்னொரு அங்கத்தினர் சொன்னார், பார்ட்னர்ஷிப் பர்முகு சிறை தண்டனை கொடுக்க முடியாது, அபராதம்தான் போடமுடியும் என்று சொன்னார்கள். சட்ட இலாகா அதைப் பரிசீலனை செய்யும். செக்ரடரி அல்லது பிரசிடெண்டுக்கு தண்டனை கொடுக்கலாமா அல்லது அம்மாதிரி யான பரம் அல்லது பார்ட்னர்ஷிப் கம்பெனிக் கு இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு அபராதம் விதிக்கலாமா என்பதைப் பரிசீலனை செய்து, எந்த வகையிலே செய்யலாமோ அப்படிச் செய்துகொள்ளலாம்.

தண்டனையானது குற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு இருக்கவேண்டும். முதல் குற்றத்திற்குச் சிறிய தண்டனையும், இரண்டாவது குற்றத்திற்கு சற்று அதிகமாகவும் இருப்பது ஒரு முறை. கணக்கு சரியாக வைத்துக்கொள்ளா விட்டால், அதற்கு வேறுவிதமான தண்டனை கொடுக்கலாம். இது மற்றொரு முறை. ரொம்ப மோசமாக எமமாற்றினால் அது ஒரு குற்றம். சரியான முறையிலே கணக்கு வைத்துக்கொள்ளாத குற்றத்திற்கு சற்று குறைவான தண்டனை இருக்கலாம். அதிகப்படியான குற்றத்திற்கு அதிக

12th November 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த விஷயம் ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனையின்போது எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படி செய்யலாம்.

பான் புரோக்கர் சட்டம்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டது. கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்ட சில விஷயங்கள் அந்தச் சட்டத்தின்கீழ் வருகின்றன. அதைப்பற்றி நான் இப்பொழுது பதில் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

இன்னொரு அங்கத்தினர் சொன்னார்கள்—சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் ஒரு லேவாக்ரேவித் தொழில் செய்கிறவர் இன்னொருவர் பேருக்கு பாண்டு எழுதிக் கொடுத்து, 'மேட் ஓவர்' 'செய்' வைத்தப்பற்றி. மேட் ஓவர் செய்யப்பட்டுவிட்டால், 'மணி லெண்டர்' என்று வாமாட்டார். அம்மாதிரி செய்யக்கூடும். அதில் ஒரு ஓட்டை இருக்கிறது. அந்த ஓட்டையை எவ்வளவு தூரத்திற்கு சரிப்படுத்தலாமோ அப்படிச் சரிப்படுத்தலாம்.

பழைய கடனைப் புனருத்தாரணம் செய்து, அதற்கு ஒரு வசதி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அது ரொம்பக் கஷ்டம். பழையதைத் திருப்பி இந்தச் சட்டத்தில் 'ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட்' என்ற முறையிலே வைத்தால், அதனால் பல கஷ்டங்கள், தொந்தரவுகள் ஏற்படும். ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுப்பது அவ்வளவு உசிதம் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

லேசென்ஸ் தொகையைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. நான் ஏற்கெனவே சொன்னேன். நூறு ரூபாய் என்று குறித்திருக்கிறதே தவிர, அதுவே விதிக் கப்படவேண்டும் என்பதல்ல. மாக்ஸ்ஸிம் அவுட்ஸ்டீட் விமீட் தான். அந்த விதிகள் பிரகாரம் குறைந்தபட்சமாக வைப்பதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ரூ. 100 என்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அசல் மசோதாவிலே ரூ. 300 என்று இருந்தது. அதைப் பொறுக்கு கமிட்டியார் ரூ. 100 என்று மாற்றியிருக்கிறார்கள்.

'Molest' செய்தால் அதாவது துன்புறுத்தினால், அதற்கு ஒரு தண்டனை இருக்கிறது. அது விரிவாக இருக்கிறது. நியாயமான வகையிலே போய், கடன் கேட்க முடியாது என்று சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே ஓரளவுக்குப் பொறுக்குக் கமிட்டி திருத்தம் செய்திருக்கிறது. "If anybody causes inconvenience or annoyance" என்பதுகூட Molest என்ற வகையில் அசல் மசோதாவில் இருந்தது. அது ரொம்ப Vague ஆக இருக்கிறதென்பதால், இப்பொழுது திருத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஆராய்ந்து பார்த்து, நியாயமான முறையில் கடன் கொடுத்தவருக்கு பாதகம் ஏற்பட்டால் அதைத் திருத்தியமைக்கலாம். இங்கு வழக்கறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் யோசனை செய்து அதையும் செய்யலாம்.

டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள், லாயர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் 'அக்காமடேஷன்' செய்துகொண்டால், அதாவது கடனாகக் கொடுத்து வசதி செய்துகொண்டால், அதற்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், 'ஸப்ஸிடியரி பிஸினஸ்' ஆக, அதாவது உபகோழிலாக அதை நடத்தினால், அப்பொழுது விதிவிலக்கு இருக்காது. ஒரு சீனியர் லாயர் ஏதோ ஜூனியர் லாயருக்கு, அதாவது வசதி இல்லாதவருக்கு ரூ. 200 அல்லது ரூ. 300 கொடுக்கலாம். ஜூனியர் லாயருக்கு வசதி போதாமல் சீனியர் லாயரிடமிருந்து பணம் வாங்கிக்கொள்ளலாம். அந்தத் தொகையைக் கொடுத்ததற்கு பத்திரம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டிருக்கலாம், எழுதி வாங்கிக்கொள்ளாமலும் இருக்கலாம். அப்படி இருப்பதைக் கட்டுப்படுத்துவது சரியல்ல. "Just to accommodate" என்று சொல்வார்களே அந்த முறையில் ஓரளவுக்கு உதவி செய்தால், அது இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்படமாட்டாது. அதற்காகத்தான் விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதையே தொழிலாகச் செய்பவர்களுக்கு விதிவிலக்கு இல்லை.

[Sri M. A. Manickavelu] [12th November 1957]

‘இன்ஸ்பெக்டிங் ஸ்டாப்’ விஷயத்திலே, முதலிலே போலீஸ் வைத்துத்தான் இந்த சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதாக இருந்தது. ஆனால் பொறுக்குக் கமிட்டியில் ‘இன்ஸ்பெக்டிங் ஸ்டாப்’ போலீஸ்காரர்களாக இருக்கவேண்டியதில்லை, கூட்டுறவு டிபார்ட்மெண்டிலிருந்தோ அல்லது மற்ற டிபார்ட்மெண்டிலிருந்தோ எடுக்கலாம் என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. போலீஸ் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு பெரிய மாறுதல் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

இந்த மசோதாவில் கணக்குகள் ‘ரீஜனல் லாங்குவேஜில்’ வைக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதே என்று சிலர் சொன்னார்கள். இந்த மசோதா பிரசுரிக்கப்பட்டு, பரிசீலனை செய்யப்பட்டுப்பொழுது இன்னும் இரண்டு மொழி பிரதேசங்கள், அதாவது மலபார், தென்கன்னடம் ஜில்லாக்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்தோடு இருந்தன. இப்பொழுதுதான் நாம் அப்பட்டமாக இருக்கிறோம். தமிழ் என்றுகூட சொல்லலாம், அதையும் கவனித்து செய்யலாம்.

இன்னொன்று ஒரு பிரிவிலே ‘Contract not void’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது சில தவறுகள், தப்புக்கள் இருந்தாலும் அதற்காக உடன்படிக்கையை ரத்து செய்வது சரியல்ல. மற்றப்படி விவகாரங்களில் தப்பு இருந்தால் அதை பரிசீலனை செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் காண்ட்ராக்டே செல்லாது என்று சொல்லுவது உசிதம் இல்லை. அதனால்தான் அந்தப் பிரிவில் இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்ட பிற்பாடு, ஒரு அறிக்கை கொடுத்து எந்த எந்த இடத்தில் கொண்டு வரவேண்டியது அவசியமோ அந்த அந்த இடத்தில் கொண்டுவரலாம், உடனடியாக ராஜ்யம் பூராவிலும் இது அமுலுக்கு வராது என்று இருக்கிறது. சிலர் உடனடியாக ராஜ்யம் பூராவிலும் இந்த சட்டத்தை கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் சிலர், குறிப்பாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர், இந்த சட்டம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும், உடனடியாக எல்லா இடத்திற்கும் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தால் பண வசதிக்கு முடக்கு ஏற்படும், ஆகையால் முதலில் பெரிய நகரங்களில் கொண்டுவரலாம் என்று சொன்னார்கள். ஆகையால் அரசாங்கம் எங்கே அவசியமோ அந்த இடத்தில் ‘நோட்டி கேஷன்’ போட்டு கொண்டுவரவேண்டுமென்று செய்திருக்கிறார்கள். அது நல்லது என்று தோன்றுகிறது.

இன்னொரு அங்கத்தினர் சொன்னார்கள், லேசென்ஸ் இல்லாமல் லேவா தேவி செய்யமாட்டார்களா என்று. ஆனால் அப்படி செய்பவர்கள் மறைமுகமாகவோ அல்லது திருட்டுத்தனமாகவோ செய்யமுடியுமே தவிர, பகிரங்கமாக செய்ய முடியாது. நாம் ஏற்கெனவே ஒரு சிலருக்கு விலக்கு கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த சட்டத்தின்கீழ் வர மாட்டார்கள். லேவாதேவியைத் தொழிலாகத் தொடர்ந்து செய்பவர்கள் தான் இந்த சட்டப்படி லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டும். லேசென்ஸ் இல்லாமல் ஒன்று இரண்டு பேர் செய்தால் அதில் தப்பு இல்லை. அவர்களை சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவரமுடியாது.

இன்ஸ்பெக்டிங் அதிகாரிகள் தாங்களாகவே நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது, ஒரு தாவா செய்தால் தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் தாவா வரும், சில சமயங்களில் தாவா வராது. அப்படி தாவா வராத சூழ்நிலையிலே, தப்பு தண்டாக்கள் ஏற்பட்டால் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர், இப்பொழுது போலீஸ்காரர்கள் அல்ல, மற்றவர்கள் அதை விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்க உரிமை இருக்கவேண்டுமென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

இம்மாதிரி பல விஷயங்களைப்பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. சில விஷயங்களைப்பற்றி ஒரு சாரார் ஒருவித அபிப்பிராயமும், இன்னொரு சாரார் அதற்கு நேர்மாறான அபிப்பிராயமும் தெரிவித்தார்கள். குறித்த பிரிவுகள் பரிசீலனைக்கு வரும்பொழுது, அவைகளையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்து, எப்படி எப்படி செய்தால் மசோதா கூடுமான வரையில் நல்ல முறையிலே அமையுமோ அப்படிச் செய்யலாம்.

12th November 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எவ்வளவு பெரிய நாடாக இருந்தாலும் சரி, எவ்வளவு முற்போக்கான நாடாக இருந்தாலும் சரி, எந்த மசோதாவையும் ஒட்டை உடைசல் இல்லாமல் செய்ய முடியாது. உலகத்திலே இதுவரையில் எந்த நாட்டிலும் அப்படி செய்யப்படவில்லை. மசோதாக்களில் கொஞ்சம் தவறு இருக்கத் தான் செய்யும். மசோதா 100 வருஷங்களுக்கு முன் சட்டமாகியிருக்கும். அப்படியிருந்தும் அடிக்கடி அதற்கு 'அமெண்டிங் பில்ஸ்' நிறைய வந்து கொண்டிருக்கும். அதற்கு மேல் கோர்ட்டு வியாக்கியானம் இருக்கிறது. எந்த மசோதாவையும் 'கம்பார்ட்மெண்ட்' மாதிரி இப்படித் தான் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு சட்ட ரூபத்தில் அதற்கு வேறுவிதமான விளக்கம் கொடுக்க முடியாதபடி செய்யமுடியாது. அப்படிச் செய்யும் வழியை இதுவரையில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மனிதர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இனிமேல் கண்டுபிடிப்பார்களோ என்னவோ, தெரியாது. இதையெல்லாம் பூர்த்தி செய்து விட்ட பிற்பாடும், இதற்கு ஒரு 'அமெண்டிங் பில்' கொண்டுவரவும் நேரிடலாம். ஆகையினால் இந்த மசோதாவை நல்ல முறையிலே லேவாதேவித் தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்கும் பாதகம் இல்லாமல், அதே சமயத்தில் ஜனங்களுக்கும் கஷ்டமில்லாமல் பண வசதி கிடைக்கும் வகையில் எப்படிச் செய்யமுடியுமோ அப்படி செய்யலாம். சாதாரணமாக என்.ஜி.ஓ. போன்றவர்களை அவர்களுக்கு கடன் கொடுத்து விட்டு, துன்புறுத்துபவர்களையும் இந்த மசோதாவில் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லாமல் செய்வதற்கு என்ன ஏற்பாடு செய்யலாம் என்பதையும் கவனிக்கலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, இந்தத் திருத்தங்களையெல்லாம் நான் எதிர்க்கிறேன். ஒரு செலக்ட் கமிட்டியே இந்த மசோதாவை பரிசீலனை செய்திருக்கிறது. இருந்தாலும் அந்த ரூபத்தில் இதை சபை முன்பு கொண்டுவர முடியாமல் இந்த மசோதா ரூபத்தில் இதைக் கொண்டுவரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதே தவிர, இதை ஒரு செலக்ட் கமிட்டியின் அறிக்கையாகவே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த திருத்தங்களை நான் எதிர்க்கிறேன்.

***SRI M. R. KANDASWAMY MUDALIAR :** நான் என்னுடைய சொற்பொழிவிலே மாஸ்டர் வீவர்களுக்கு இந்த மசோதாவிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். இவர்கள் லேவாதேவிக் காரர்கள் அல்ல. தங்களுக்கு கீழ் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கூடிய நேரத்தில் உதவி செய்வதற்காக இவர்கள் அவர்களுக்கு சிறு தொகை கொடுத்து உதவுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த சட்டத்தில் இடம் இருக்கக்கூடாது. அப்படி அவர்களையும் இந்த சட்டத்தின்கீழ் கொண்டு வந்தால் தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்பட்டு தொழிலையே நிறுத்திவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

DEPUTY SPEAKER : This is not question hour. The hon. Member cannot expect the Minister to reply to every point. (Sri M. R. Kandasamy Mudaliar rose). When the Chair is on its legs, the hon. Member should resume his seat.

SRI N. K. PALANISAMI : Pawn Brokers Act Amending Bill-ஐயும் இதோடுகூட கொண்டுவந்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அதிலும் உண்டியல் வைத்து நடத்துகிறவர்கள் இவர்களைப்போன்ற முக்கியமான செக்ஷனைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த மசோதாவிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த மசோதாவைச் சரியான முறையில் திருத்துவதற்கு இதை பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடவேண்டுமென்று திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அதை நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the Madras Money-lenders Bill, 1957, be circulated for eliciting public opinion'.

The amendment was put and lost.

[12th November 1957]

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : I beg leave to withdraw my amendment for referring the Bill to a Select Committee.

The amendment was, by leave, withdrawn.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘ That the Madras Money-lenders Bill, 1957, be taken into consideration at once ’.

The motion was put and carried.

DEPUTY SPEAKER : The consideration of the Bill will be resumed to-morrow. The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

80. Notification issued with G.O. Ms. No. 3072, Industries, Labour and Co-operation, dated 17th September 1957, amending clause (f) of sub-rule (2) of rule XIX of the Madras Small Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956. [Laid on the table of the House under section 19 (16) of the Madras State Aid to Industries Act, 1922 (Madras Act V of 1923).]

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS